

Mindy McGinnis

NICIO PICĂTURĂ DE BĂUT

LEDA EDGE

Mindy McGinnis

**NICIO
PICĂTURĂ
DE
BĂUT**

Colecție coordonată de
SHAUKI AL-GAREEB

Mindy McGinnis

NICIO PICĂTURĂ DE BĂUT

Traducere din limba engleză
IONEL GHIRAGOSIAN

CORINT
BOOKS

—2019—

Redactare: Iulia-Cristiana Stan

Tehnoredactare: Mihaela Ciufu

Mindy McGinnis

NOT A DROP TO DRINK

Copyright © 2013, Mindy McGinnis

Published by arrangement with HarperCollins *Children's Books*, a division of HarperCollins Publishers.

Toate drepturile asupra ediției în limba română aparțin

EDITURII CORINT BOOKS.

LEDA EDGE este marcă înregistrată.

ISBN 978-606-793-689-6

ISBN ebook: 978-606-793-891-3

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

MCGINNIS, MINDY

Nicio picătură de băut / Mindy McGinnis; trad. din lb. engleză: Ionel Ghiragosian. - București: Corint Books, 2019

ISBN 978-606-793-689-6

I. Ghiragosian, Ionel (trad.)

821.111

Pentru părinții mei. Ei mi-au citit.

Unu

Lynn avea nouă ani când ucisese prima dată ca să apere heleșteul, mirosul dulce al apei atrăgându-l pe acel bărbat să fie prins precum rândunicile care îndrăzneau să se apropie ca să bea. Mama ei îi omorâse pe oamenii care se mai apropiaseră înainte de heleșteul lor, dar, în următorii șapte ani, căzuseră și de arma lui Lynn, existența lor fiind ușor ștearsă de un glonț și, apoi, de coioți înainte de răsăritul soarelui. Mirosul morții și al prafului de pușcă erau izuri din copilăria ei, însă, astăzi, briza de toamnă aduse unul mai puțin cunoscut spre locul în care stătea cocoțată, iar ea strâmbă din nas.

— Ce-i asta? întrebă Lynn, agitată. Miroase a fum, dar ceva nu-i în regulă.

Mama întoarce capul spre binoclul de lângă ea.

— Uită-te spre est!

Lynn luă binoclul și văzu un fuior subțire de fum alb care se ridica deasupra copacilor, abia vizibil pe cerul gri al serii.

— Ard lemn verde. De-aia miroase ciudat. Nu dă multă căldură și face o fumăraie groaznică, explică mama și lovi cu piciorul un con de pin rătăcit pe acoperiș, trimițându-l cu viteză pe pământul de dedesubt. Nu cred să știe prea multe despre ce înseamnă să stai pe-afară, adăugă, ferindu-și ochii de ultimele raze roșii ale soarelui. În plus, fac focul tot timpul, nu

doar când au nevoie să gătească, lucru care-mi spune că încercă să-i țină de cald unuia care nu rezistă altfel – poate unui bolnav sau copiilor din grup.

— Pare că sunt jos, lângă râu, spuse Lynn. Nu ar trebui să fie o problemă pentru noi. Au și ei apă.

— Până seacă, așa cum se întâmplă vara. Atunci s-ar putea să se arate interesați de apa noastră.

— Seacă, încuviință Lynn, sau îi ia râul la primăvară, cum s-a întâmplat cu ultima vacă, biata de ea, care mai rățăcea pe aici.

Mama strânse și mai mult din buze.

— Nu putem să ne bazăm pe râul ăla. Există un motiv pentru care nimeni nu s-a stabilit niciodată permanent acolo. Mi se pare că oamenii ăștia nu știu să deosebească cerul de pământ! Și am îndoieli că printre ei se află vreun vânător..., zise, apoi tăcu, urmărind cum se împrăștia fumul alb. Le-aș da trei ierni. Apoi, nu vom mai vedea fum dinspre est.

Lynn lăsa binoclul să-i atârne de gât.

— E același foc pe care l-ai tot văzut?

Mama scutură din cap și arată direct spre sud, unde niciun fum nu se înălța deasupra coroanelor copacilor și nicio pasăre nu ciripea alarmată.

— Nu văd nimic.

— Exact, zise mama. Seara și dimineața, fumul era dens în sud. Ieri a dispărut, și astăzi nu se vede nimic.

— Deci au părăsit tabăra; au plecat.

— N-au niciun motiv. S-au stabilit într-un orașel, South Bloomfield, de lângă cotitura râului. Au apă din belșug și mulți copaci de tăiat. Este un loc bun, recunosc mama. Acolo m-aș afla și eu, dacă n-aș fi aici.

Nu mai zise nimic apoi și se întinse cu fața în jos, ridicându-și pușca, pentru a urmări lumea prin lunetă. Lynn se așeză în liniște lângă femeie, așteptând o explicație.

— Ai observat ceva în ultimele trei dăți în care te-ai dus seara după apă?

Lynn scutură din cap.

— O știi pe mama-raton? Aia mare, care traversează câmpul din spatele casei în fiecare seară?

Lynn dădu aprobator din cap. Femela raton era greu de ratat, cu spatele-i cocoșat care se ridica suficient, încât să fie văzut peste iarba care creștea pe câmpurile abandonate din jurul casei.

— Mda, ce-i cu ea?

— N-a mai ieșit. Nu vrea să traverseze câmpul.

Lynn își simți firicelele de păr de pe ceafă ridicându-se, un răspuns primordial în fața pericolului, pe care învățase să nu-l ignore niciodată.

— Crezi că ne urmăresc? Crezi că au pe cineva la gardul de pe terenul necultivat?

— Probabil. Și, oricine ar fi, au încetat să mai facă focuri, pentru că vor să credem că au plecat. Fără foc, nu au cine știe ce mânca la cină. Oamenii nu rezistă mult fără o cină caldă, dacă au de ales. Se vor întoarce curând.

— După noi?

— După tot.

Lynn își lăsa pușca în poală, metalul rece aducându-i mai multă alinare decât ar fi putut să o facă vreodată atingerea mamei. Își îndoi degetul în jurul trăgaciului, strângându-l puternic în îmbrățișarea ucigașă pe care o învățase cu atât de mult timp în urmă. Se întinse pe burtă lângă mama ei, urmărind cum lumina soarelui se reflecta din țevile duble ale puștilor. Așteptarea era întotdeauna cea mai rea parte, iar pocnetul puștii, o ușurare.

Cu ani în urmă, mama îi arătase fotografii ale morților însetați. Pielea le atârna pe oase ca tapetul coșcovit de pe pereții unui hol nefolosit de la etaj, oamenii împingându-și limbile umflate peste

buzele crăpate și sângerânde. Ochii erau atât de adânciți în orbite, încât conturul craniilor era evident.

— Așa vrei să mori? era întrebarea pe care i-o tot adresase mama în fiecare noapte, chiar și astăzi.

— Nu, răspundea întotdeauna Lynn.

Replica mamei devenise deja rugăciunea lor de seară:

— Atunci, va trebui să ucizi.

Regretele erau pentru oamenii care nu aveau ce să apere, pentru aceia care nu aveau apă.

Pe când avea Lynn zece ani, într-una dintre crizele ei sporadice de optimism, mama deschisese radioul pe frecvențele de unde scurte. Lynn nu știa dacă o făcuse pentru că spera să audă că, undeva în lume, lucrurile reveniseră la normal sau că orașele începuseră să își relaxeze controlul asupra surselor de apă. Însă știrea auzită o făcuse pe femeie să zdrobească radioul, fără să îi pese ce mai avea de oferit lumea din afară.

Holeră. Mama îi explicase că fusese cândva cea mai temută boală din lume, lovind oamenii dimineața și ucigându-i până la căderea nopții. Se transmitea prin apă și era contagioasă și mortală. Sursele de apă curată și antibioticele o alungaseră câteva decenii, dar oamenii disperați beau acum apă sălcie, iar cererea de medicamente depășea cu mult proviziile. Oamenii mureau cu miile din cauza unei boli care, cu numai un deceniu în urmă, era luată în râs.

Cu cadavrele care cădeau peste tot în mediul rural și nivelul apei care creștea odată cu ploile de primăvară, mama decisese că apa heleşteului ar fi putut să le ucidă la fel de ușor cum ar fi putut să le și salveze. Sistemul de purificare construit de mama se baza pe o strategie simplă, învățată dintr-un număr al revistei *National Geographic*. Colile de tablă ale vechiului

hambar roșu erau întinse în curte, iar pietrele așezate pe capete le împiedicau să fie luate de vânt. Sticlele de plastic așezate una lângă cealaltă, cu toată apa colectată din heleșteu, se roteau pe colile de tablă, purificând apa doar în zilele senine, când, în opt ore, razele ultraviolete ucideau bacteriile din apă.

Chiar dacă în ultima vreme serile fuseseră mai răcoroase, când se duse Lynn de dimineață să ia apă din heleșteu, soarele îi bătea în ceafă. Cu siguranță avea să fie o zi bună pentru procesul de purificare, ceea ce însemna câteva ore de muncă. Împinse marginea primei găleți sub suprafața apei, încercând să nu deranjeze fundul noroios. Indiferent cât de atentă era, algele și micile bucăți de pământ se depuneau mereu în rezervoare. Se deplasă de-a lungul malului, spre un loc nou în care să scufunde cea de-a doua găleată.

După ce se umplu și aceasta, lăsă ambele găleți pe malul noroios și își ridică brațele ca să îi arate mamei că era gata să meargă spre hambar. Lumina soarelui licări din butoi cât mama îi urmări progresul, scrutând orizontul după cea mai mică urmă a prezenței vreunei persoane care privea. Până la finalul celor o sută de pași spre ușile hambarului, lui Lynn îi tremurau brațele, așa că lăsă ambele găleți jos, ca să se odihnească, înainte să deschidă ușa imensă.

Rezervoarele de apă lungi și albe stăteau acolo în întuneric, acoperite de praf. Cândva, transportaseră substanțe chimice spre câmpurile acum părăginite. Mama spunea că le curățase de nenumărate ori, îngrozită că aceeași apă de care depindea salvarea lor ar fi putut să le otrăvească pe ea și pe Lynn.

Când urcă pe scară spre partea de sus a rezervorului, Lynn își aminti de povestea mamei, care atașase un furtun la robinet și îl lăsase deschis în rezervoare, până ce apa fusese oprită. Lynn știa că prima dată sorbise din apa de la robinet din acele rezervoare,

limpede precum cristalul, dar nu își amintea. Singura apă băută pe care o ținea ea minte era plină de pământ și avea un ușor gust de pește. Și, pentru fiecare picătură a ei, Lynn se simțea recunoscătoare.

Scoase capacul de plastic din partea de sus a rezervorului și vărsă ambele găleți înăuntru, ascultând cum se transforma, odată cu ridicarea nivelului, sunetul apei care curgea. În rezervorul acesta era apa nepurificată din heleșteu. Celălalt era plin pe jumătate cu apa rotită pe colile de tablă și care urma să fie scoasă iarna ca să umple rezervorul mai mic, cel de trei mii șapte sute de litri, din pivnița locuinței lor.

Lynn puse din nou capacul rezervorului și îl încălecă o clipă, simțindu-se obosită când văzu câtă muncă le aștepta. Nu dormise bine cu o seară în urmă, uitându-se la zidurile negre ale pivniței, dar văzând în fața ochilor numai cele două fuioare de fum pe cer. Mama nu dormise deloc. Adormind în sfârșit, Lynn își auzise mama atingând pușca ușor cu degetele. Totuși, femeia ieșise pe acoperiș, înainte ca Lynn să se fi dat măcar jos din pat, privind orizontul și căutând o țintă.

Lynn trecu prin iarba înaltă din curte spre antena ruginită de lângă casă, ignorând scaieții care se i agățau de blugi din mers și transpirând înainte să urce pe acoperiș. Șterse câteva picături de sudoare din ochi și alunecă pe șindrila, lângă mama ei.

— E o zi calduroasă.

— Bună pentru purificat, spuse mama în dorul lelii, cu ochii încă lipiți de lunetă.

Lynn lăsă cureaua carabinei să-i alunece de pe umăr, îndreptând arma ca să vadă la ce se uita mama ei.

— Niciun fum în dimineața asta, spuse ea. Crezi că...

Un bâzâit persistent spintecă aerul. Toți mușchii i se încordară, dar anii în care folosise armele o opriră pe Lynn din a smuci trăgaciul.

— Ce-i ăla?

Mama strâmbă din buze.

— Un despicător de bușteni; este al lui Stebbs.

Lynn își îndreptă luneta spre sud-vest, unde putea să-l vadă pe singurul lor vecin, silueta-i întunecată abia zărindu-se la marginea pădurii.

Vocea mamei fu dură, pe măsura formei buzelor sale.

— Acum, că îmbătrânești, te doare mai mult piciorul? Cât de departe te-ai dus ca să găsești chestia aia? întrebă ea, iar Lynn își dădu seama că întrebările nu-i erau adresate.

— Un despicător de bușteni, repetă Lynn, reușind în cele din urmă să-i distragă mamei atenția de la Stebbs. Ce face?

— Despică bușteni.

Lynn schimbă carabina cu binoclul, ca să îl vadă mai bine pe Stebbs cu despicătorul lui de bușteni, și îl urmări cum ridică pe mașinărie rădăcina imensă a unui copac. Despicătorul o înjumătăți și apoi o împărți în patru, în câteva secunde.

— Pare util, spuse ea.

— Sunt sigură că este. Și funcționează cu benzină. Nu se găsește ușor.

— Avem rezervorul, zise Lynn și gesticulă spre rezervorul de metal de lângă hambar, ascuns complet de tufele de ienupăr.

— ăla e pentru urgențe.

— Urgențe, repetă Lynn. Pentru ce-ai folosi benzina?

— Pentru camionetă, îi răspunse mama fără să se uite la ea. Ca să plecăm în sud.

— Eu n-am să plec, spuse Lynn, strângându-și instinctiv pumnii în fața fricii necunoscute de lucruri neștiute. N-am de gând să plec.

Era o ceartă veche, care se isca an de an, odată cu venirea toamnei: să rămână cu sursa sigură de apă în lunile friguroase care urmau sau să plece în sud, spre clima mai caldă, și să spere

că ar fi găsit apă potabilă, nepăzită și nerevendicată. Pentru Lynn, nu era nimic de dezbătut. Știa unde cresc murele primăvara, pe care mal al heleșteului preferă peștii să se împerecheze. Asculta cântecelele broaștelor seara și se simțea foarte mândră că aude un sunet atât de rar în lumea lor și că gloanțele ei ajută la păstrarea în siguranță a heleșteului. Pe panta acoperișului, se simțea sigură pe picioare, așa cum nu ar fi făcut-o niciodată pe suprafața plată a unui drum fără sfârșit.

— Când aduni lemne, ai mult de muncă, iar când le tai, și mai multă, spuse mama. Dacă mergem chiar și câteva sute de kilometri spre sud, nu vom muri înghețate iarna.

— Câteva sute de kilometri fără apă au să ne ucidă mai repede decât zăpada.

Mama oftă.

— Ar fi trebuit să plec înainte să poți să vorbești și când încă mai puteam să te duc pe brațe de aici. Ne mai gândim la asta cu altă ocazie. Dar, ține cont, eu nu devin mai tânără pe zi ce trece!

— Iar eu nu devin mai puțin încăpățânată! îi replică Lynn.

Mama se ridică de pe șindrile, iar Lynn o urmă, conștientă că discuția lor se terminase. Lynn coborî prima pe antenă și își ridică privirea, ca să își vadă mama oprindu-se pe marginea acoperișului, uitându-se către sud.

— Un despicător de bușteni, șopti ea. Nenorocitul!

Furtuna care veni în acea după-amiază fu totodată un blestem și o binecuvântare. Apa pusă de Lynn la purificat pe tablă nu avea să beneficieze de cele opt ore de soare, dar viața cădea din cer. Toate recipientele pe care le aveau, de la cămile de plastic pentru măsurat, la gălețile de douăzeci de litri și până la sticlele vechi, erau împrăștiate prin curte. Cât plouă, mama și Lynn alergară de colo-colo, golind recipientele pline în cele din hambar și ieșind din nou repede afară, ca să prindă fiecare picătură posibilă în cele goale.

— Este o ploaie bună, spuse Lynn când luară împreună o pauză în hambar. Rezervorul pe care îl umplem este aproape plin. Doar unul a mai rămas gol.

— Apa nu este niciodată suficientă, spuse mama. Să nu cumva să uiți asta!

După furtună, animalele ieșiră ca la un semn. Viermii și cârțițele ieșeau după aer când vizuinile subterane se inundau. Viermii aduceau păsări, cârțițele aduceau feline, iar păsările și felinele aduceau animalele din vârful lanțului trofic – coioții. Mama spunea că, în adolescență, rar vedea unul – de obicei doar o clipă în lumina farurilor, la miezul nopții. Acum ei vânau la lumina zilei, iar curiozitatea îi aducea direct în umbra casei, după-amiaza.

— Iată-l, mormăi mama în șoaptă când se plimbară împreună prin curte, adunând ultimele picături de ploaie. Ticălosul ăla mare! spuse ea, dându-i binoclul lui Lynn. Uită-te!

Lynn îl reglă și-l duse la ochi.

— Aș spune că are douăzeci și șapte, probabil treizeci de kilograme, ce zici?

— Poate mai mult.

Lynn îl urmări prin binoclu. Conducea o mică haită de căutători de hrană formată din alte două creaturi costelive care se mușcau în joacă din mers. Foarte concentrat, liderul adulmeca pământul. Un licăr de la orizont îi captă atenția, iar Lynn își mută privirea spre sud-est.

— Stebbs l-a luat în cătare, spuse ea.

— Ce? se miră mama, cu privirea în distanță, mijind ochii.

Lynn își reglă din nou binoclul și se uită mai bine.

— A scos una de calibrul 30-30, cea cu lunetă.

— Atunci înseamnă că îi privește doar. Nu cred c-ar trage într-un coiot, indiferent cât de mare ar fi.

Lynn se uită din nou la haită. Liderul se întoarse, iritat să constate lipsa de supunere a camarazilor, și-l ținut pe unul dintre ei la pământ, ținându-l de gât. Îl lăsa încet să se ridice, iar cei doi mai mici se rostogoliră pe spate, expunându-și supuși burțile.

— Crezi că ar trebui să o facă?

— În mod normal, aș spune că nu – nu-ți risipești gloanțele pe un coiot, mai ales unele de calibrul 30-30. Carnea e prea tare. Consumi mai multă energie cât o mesteci decât primești cât o mănânci, explică, apoi întinse o mână spre binoclu, iar Lynn i-l dădu. Totuși, ticălosul mare... trebuie împușcat.

Lynn văzu licărul soarelui reflectându-se din pușca lui Stebbs când o coborî.

— Tămpitul, mormăi mama. Trage atât de puțin cu arma aia, încât probabil nu trebuie să o curețe niciodată. Și, apropo de asta: când vii, să aduci trusele de curățare pe acoperiș.

Lynn vărsă apa de ploaie rămasă în rezervorul din hambar, scuturând ultima picătură din fiecare sticlă, ceașcă și bol. Ploaia încă se agăța de iarba înaltă când ea se îndreptă spre antenă, udându-i blugii și lăsându-i pe piele pentru tot restul serii o senzație de înfiorare.

— Mă gândeam la vânătoare, spuse mama cât își curățau amândouă carabinele.

Vorbea pe un ton relaxat, dar remarca o făcu pe Lynn să se oprească din lucru.

— Atât de devreme? Nici n-a dat înghețul cum trebuie. Carnea se va strica.

— Mă gândeam că am putea la fel de bine să afumăm carnea anul ăsta, în loc să o congelăm. O afumătoare n-o să atragă atenție în plus. Carnea o să aibă un gust mai bun afumată și o să se păstreze mai bine. În plus, putem face asta acum, ca să avem mai puține griji mai târziu.

— Dar cum rămâne cu lemnele de foc? Cât durează să afumi carnea?

— Nu ar trebui să fie o problemă, răspunse mama, introducând vergeaua pe țeava puștii. Doar lemnul verde e bun pentru un foc de afumătoare, iar o mare parte din ce ardem în cuptorul din pivniță este...

— Uscat, o întrerupse Lynn. Cât lemn verde?

— Cam cât aduni în patru, cinci zile, în funcție de cât de mare este căprioara pe care o vânez.

Lynn împinse vergeaua pe țeava carabinei sale inutil de puternic.

— Văd că nu te-ncântă ideea, observă mama.

— Nu, deloc. Este o prostie să folosești lemnul ca să afumi carnea pe care nu vom mai apuca să o mâncăm pentru că vom muri de frig.

— Prostie este să depozitezi lemne ca să mori de foame, la căldură.

Lynn termină să-și curețe pușca în liniște, o încarcă și o armă, puse siguranța și o poziționă pe acoperiș.

— Pur și simplu, nu înțeleg de ce nu putem să procedăm ca întotdeauna: să așteptăm iarna, să ucidem o căprioară și să congelăm carnea.

— Pentru că nu putem să consumăm carne congelată dacă suntem pe fugă, ci doar afumată. Lucrurile s-au schimbat, răspunse mama, privind spre orizontul sudic. Așadar, ne schimbăm odată cu ele.

Lynn se odihnea lângă coala de tablă, fermecată de soarele care licărea din sutele de sticle de plastic. Din cauza ploii, lotul nu fusese expus la soare toate cele opt ore în ziua precedentă, dar astăzi soarele strălucea cu putere, ridicând temperatura tablei suficient, încât Lynn să simtă căldura emanând din sticle. Luneta mamei licări când ea se mișcă pe acoperiș, supraveghind totul.

Să aibă o după-amiază de odihnă era o ocazie rară. De obicei, Lynn tăia lemne cât se încălzeau sticlele, dar mama nu se simțea confortabil să o scape din vedere, cu amenințarea din sud încă proaspătă în minte. În schimb, stătea pe o găleată răsturnată și lovea cu mânerul de sârmă partea laterală ca să nu adoarmă.

Pierduse odată o găleată, înainte să învețe să înoate. Nu era mai înaltă decât găleata, iar greutatea apei care curgea în ea

o trăsesese înainte. Frica de a pierde găleata o forțase să se țină din răspuțeri. Deși sârma mânerului îi tăiasse degetele mici cât dăduse din picioare ca să se ridice la suprafață, refuzase să îi dea drumul. Văzuse puncte roșii, înainte ca mama să poată să coboare de pe acoperiș și să plonjeze în apă după ea, desfăcându-i pumnul strâns de pe mâner. Rămăseseră pe mal, amândouă ude, mama fiind atât de șocată, încât nici măcar nu o muștrase pe Lynn pentru pierderea găleții sau a apei risipite care-i curgea de pe haine.

Găleata ei pierdută stătea acum pe fundul apei, nu departe de margine. Lynn o folosisese pe post de indicator, un semn că nu plouase destul în verile secetoase. În anul precedent, reușise să vadă mânerul alb din plastic plutind la doar trei-zeci de centimetri sub apă, când nivelul scădea. Fiecare zi îl făcea tot mai vizibil, aducându-i teamă și certitudinea că era anul în care nu aveau să mai supraviețuiască. Acela ar fi fost anul morții lor. Ar fi putut să apuce mânerul atunci, eliberată de rușinea de a fi pierdut găleata în urmă cu mulți ani. Dar să o recupereze însemna că moartea cauzată de sete se tot apropia.

Foșnetul ierbii o aduse pe Lynn în prezent, însă nu se mișcă. Un pufnet se auzi în apropiere – un zgomot inconfundabil de animal. Încet, se întinse spre carabina de la picioare. În acest timp, iarba din partea cealaltă a colii de tablă se dădu la o parte, iar fata văzu un bot lung și negru.

De aproape, Marele Ticălos era mai mare decât se așteptase. Căinii domestici se împerecheaseră cu coioții sălbatici, iar descendența lor împrumutase de la verii mai feroce o statură mai mare. O clipă, se priviră atent unul pe celălalt, ea privindu-și din când în când și mâna, cât luă cureaua

carabinei. Un alt pufnet se auzi, iar animalul dispăru, sărind din nou în iarba înaltă.

Lynn expiră încet. Chiar dacă nu o amenințase fățiș, văzuse inteligența din ochii lui. Coiotul o urmărise pe când visa cu ochii deschiși, ba chiar pufnise și o alertase de prezența lui. Doar gestul de a se întinde după carabină fusese suficient, ca să îl alunge. Fata presupuse că animalul știa ce sunt armele și ce pot face. Știuse și că, fără arma ei, nu reprezenta nicio amenințare pentru el.

Lynn alergă prin iarbă imediat ce animalul dispăru, fără să încerce măcar să ignore impulsul primitiv de a fugi alertată spre antenă.

— Ai văzut? întrebă ea în clipa în care atinse șindrila cu piciorul. Ai văzut cum a venit până în curte Marele Ticălos?

— L-am văzut rătăcind pe terenul din spate acum ceva vreme, spuse mama și, ținând foarfeca de vie, tăie o creangă de arțar care se apropiase prea mult de acoperiș, iar apoi așteptă pocnetul de dedesubt ca să își termine ideea. Dar m-am gândit că vrea să sperie niște cârțițe din hambar.

— Pe mine m-a speriat! pufni Lynn.

Mama se uită peste umăr.

— Nu s-a temut de tine?

— Nu înainte să mă întind după armă, abia apoi s-a retras.

Mama se întoarse spre arțar, cu mâinile în șolduri, ca și când și-ar fi studiat munca.

— Acum avem griji mai mari decât coioții.

— Sau poate că nu vine nimeni, spuse Lynn, dând glas speranței care o cuprinsese în urma zilelor din urmă lipsite de evenimente neplăcute. Poate că au plecat, iar tu ești doar..., zise, însă se opri brusc, conștientă de ce era pe cale să spună.

Mama își mută privirea de la copaci, cu o sprânceană ridicată.

— Paranoică? Nu ai fi prima care se gândește la asta.

Lynn își feri privirea, iar mama se uită din nou spre sud.

— Ai face bine să te odihnești acum, spuse ea. Am să te trezesc peste puțin timp. În seara asta rămânem pe acoperiș și dormim în ture.

— De ce în seara asta?

— Același cerb și cele două căprioare merg tot anotimpul pe poteca de lângă terenul necultivat, dar, în după-amiaza asta, le-a împiedicat să pască acolo. Au fugit cu cozile ridicate, dovadă, pentru oricine este suficient de inteligent să își dea seama, că pericolul este aproape. Oricine ar veni după noi este pe terenul necultivat, așteptând să facem o prostie.

Lynn și mama dormiră pe rând până la apusul soarelui, ținându-și companie în tăcere, cu armele pe genunchi și ascultând cântecul greierilor.

— Cântă mult în seara asta greierii, spuse Lynn, în mod evident dusă pe gânduri.

— Așa fac mereu înainte să cadă prima brumă, confirmă mormăind mama. Ca și când ar ști că ar face bine să plece, pentru că, în curând, nu vor mai putea cânta.

Amurgul se lăsă, apoi o ceață joasă se strecură de pe câmpuri, întunecându-le vederea în toate direcțiile pe o rază de șaizeci de metri.

— Ce facem dacă e întuneric de-a binelea când vin ei? întrebă în șoaptă Lynn.

— Tragi spre ce auzi. Am tuns copacii ca să fie frunze în jurul casei. E imposibil să nu facă zgomote. Câteva împușcături ar putea fi de ajuns să îi sperie.

— Și dacă nu?

— Dacă nu, să nu te temi când am să-mi îndrept arma spre tine.

— Ce?

Ideea de a se afla în capătul armei din mâinile mamei o făcu pe Lynn să ridice vocea, panicată.

— Sunt lucruri pe care nu ți le-am spus, rosti încet mama, fără să-și privească fiica. Acum nu este momentul; nu vreau să fii distrasă. Ține minte doar că-n lume există oameni răi și că e mai bine să fii rapid ucisă de propria mamă, decât de ei.

Lynn înghiți cu greu, reprimându-și lacrimile.

— Da, mamă.

Întunericul se lăsă, iar ele rămaseră în tăcere împreună, umăr la umăr, cu fața spre sud.

Trei

Câteva ore mai târziu, vocea mamei o trezi pe Lynn.

— Îți amintești ce m-ai întrebat mai devreme? Despre ce facem dacă ei vin după lăsarea întinericului? zise ea, gesticulând spre câmpul sudic. Idioții folosesc lanterne!

Se întinseră pe șindrilă, își armară carabinele și țintiră spre evantaiul de lumini care se îndreptau spre ele. Mama numără încet în șoaptă.

— Văd șapte, spuse ea. Am să-l dobor pe cel din extrema stângă, presupunând că ceilalți au să se despartă chiar în clipa în care o să cadă el, explică femeia și își ridică arma la umăr. Poate-ți îndrepti arma în direcția aia.

— Da, mamă, spuse Lynn, ridicând arma.

Pocnetul carabinei mamei o făcu pe Lynn să tresară, chiar dacă se așteptase la asta. Luminile se împrăștiară imediat, în afară de cea din extrema stângă, care căzu la pământ și rămase acolo. Entuziasmată, Lynn ținti prea mult în dreapta, făcându-i pe oamenii care fugeau să se despartă în toate direcțiile. Mama trase din nou, și altă lumină căzu la pământ, fără să se miște. Enervată, Lynn trase iar, doborând o lumină de data asta.

— Așteaptă o secundă ca să ascuți, o sfătui mama.

Lynn își armă carabina, ignorând țeava caldă de pe brațul ei. Deși la început se speriaseră și se împrăștiaseră, acum nu

se auzea niciun strigăt, niciun urlet alarmat. Cele patru lumini rămase se adunară într-un grup, nemișcate, și încremeniră așa.

— Ce...

— Șșș! spuse mama. Ascultă!

Luminile nu se mișcau, iar liniștea deplină a nopții o copleșea pe Lynn. Chiar dacă era răcoare, ea își șterse picătura de transpirație care i se rostogolea pe nas. Un greiere uluit încercă din nou să cânte, ca un altul să îi răspundă o secundă mai târziu. Curând, corul începu. Luminile tot nu se mișcau.

— Crezi că au renunțat?

— Nu, spuse ferm mama. Tacă-ți gura!

Luminile rămaseră nemișcate, dar greierii se opriră.

— Iată-i că vin! spuse încrezătoare mama, pregătindu-și arma. Țintește spre ce auzi! Și-au aruncat lanternele.

După câteva clipe, iarba de pe câmp foșni, iar Lynn trase într-acolo. Târșăitul încetă, dar un alt sunet se auzi – un geamăt slab, care putea să însemne doar că nimerise ținta. Se lăsă liniștea. Vocea unui bărbat spintecă noaptea, sunetul fiind atât de străin pentru Lynn, încât fata se crispă.

— Coborâți, fătucilor! Știm că sunteți acolo sus! strigă el, vocea lui auzindu-se mai aproape decât era de așteptat.

— Iar acum știu unde ești tu, fir-ai al...

Mama folosi o expresie pe care Lynn nu o mai auzise nicio dată, apoi trase o dată cu arma ei. Un corp căzu la pământ. În minutele care urmară se auzi doar geamătul încet și continuu al bărbatului pe care îl rănise Lynn.

— Ce înseamnă expresia pe care ai spus-o? întrebă Lynn, nemaiputând să-și înfrâneze curiozitatea.

— Nu contează acum.

Un greiere țărâi, iar bărbatul rănit strigă din nou, reducându-l la tăcere. Lui Lynn i se păru că aude mișcare mai departe de casă,

iar corpul încordat al mamei îi confirmă bănuiala. Aceasta se estompă, iar ele rămaseră în tensiunea așteptării împreună timp de aproape o oră, auzind numai gemetele bărbatului rănit.

— Cred că au plecat, spuse Lynn.

— Mda, încuviință mama, scrutând inutil întunericul. O să rămânem pe acoperiș și-o să coborâm dimineață să luăm lanternele alea. Au să ne fie utile.

Alt geamăt slab se ridică din iarbă.

— Ai țintit bine, spuse mama, dând din cap spre el.

— Nu destul de bine.

Mama ridică din umeri.

— Era întuneric, spuse și se ridică, întinzându-și corpul înțepenit, un semn că se simțea cu adevărat în siguranță. Ai să țintești mai bine.

Alt strigăt. Mama își linse degetul, verifică direcția vântului și trase o dată în noapte.

Liniștea se lasă.

Soarele dimineții dezvăluie cinci cadavre. Lynn îl reperă pe cel pe care îl împușcase; se aflase pe malul vestic al heleșteului. Bărbatul căruia îi vorbise mama era surprinzător de aproape de casă. Gândul că ar fi putut urca pe antenă în timp ce ele stăteau împreună cu fața spre sud o înfioră pe Lynn. Se cuprinse singură cu brațele, frecându-și-le pentru a se încălzi. Mama se ridică de unde dormise în timpul ultimei ture în care stătuse de veghe Lynn, deloc impresionată de priveliștea măcelului.

— Nu au luat cadavrele, spuse Lynn. Nici măcar pe cele mai îndepărtate, zise, dând din cap în direcția celor trei care căzuseră încă ținându-și lanternele, la aproape o sută de metri de casă.

Mama scoase un sunet scârbos din gât.

— În general, bărbații care se adună câte șapte ca să atace două femei la miezul nopții nu se întorc după prietenii morți, spuse mama, scrutând orizontul cu ochiul liber, încă încordată. Vezi ceva?

— Nimic, răspunse, scuturând din cap, Lynn. Crezi că au să se întoarcă?

— Depinde.

Coborâră împreună, cu armele în mâini. Mama se uită câteva secunde la cadavrul bărbatului cu care vorbise.

— Pare destul de bine hrănit, comentă ea, după ce se chinui să îl întoarcă.

Îl lipsi de armă și muniție, rezemându-le de zidul casei, cu scopul de a le lua mai târziu. Împreună, târâiră cadavrul pe câmp, ca să fie hrană pentru coioți.

Celelalte cadavre nu dezvăluiră nimic altceva. Niciunul dintre bărbați nu se aflate în pericolul de a muri de foame. Lynn și mama ei luară armele cadavrelor și fură destul de norocoase să găsească și o cutie de chibrituri în buzunarul bărbatului care zăcea lângă heleșteu. Lynn observă că glonțul ei îl nimerise în rotulă și tresări la acel gând. Gaura rotundă făcută de glonțul mamei în mijlocul pieptului său îl ucisese aproape imediat. Nu era masiv, iar Lynn se uită la el mai mult decât la ceilalți, încercând să înțeleagă ce îl făcea să pară diferit.

— Nu cred că este cu mult mai în vârstă decât tine, spuse mama când observă.

— Serios? întrebă Lynn, uitându-se mai atentă la fața lui. Cum îți dai seama?

— Ei bine, își ridică mama privirea la cerul gri cât se gândi cum să-i răspundă, presupun că, într-un fel, mai are pielea ca de copil.

Lynn se aplecă înainte, încercând să vadă la ce se referea mama.

— În plus, nu prea are păr pe față, explică mama și își atinse propriul chip ca să-i arate. Cumva, e și destul de fragil. Ar trebui să îți pui piciorul lângă al lui, ca să vedem dacă ți s-ar potrivi cizmele.

Până și aspectul celorlalți bărbați o făcuse pe Lynn să-i vadă ca pe niște dușmani. Dar acesta, cu mâinile mici și cu ochii limpezi chiar și morți, o făcu să se gândească.

— Nu, spuse ea. Nu cred c-am s-o fac.

Mama o privi mirată.

— Poate că este timpul să-ți...

Un licăr de lumină de-a lungul marginii pădurii dinspre sud-vest le făcu pe amândouă să se întindă pe burtă, cu armele pregătite. Prin lunetă, Lynn îl văzu pe Stebbs, cu arma la umăr, uitându-se în direcția lor. Spre surprinderea ei, mama se ridică și îl salută dând din mână.

— Mda, suntem bine, spuse ea în șoaptă. Nenorocitul!

Mama își coborî privirea spre locul în care Lynn stătea încă întinsă în iarbă, țeava puștii sale odihnindu-se pe toracele băiatului mort.

— Nu trebuie să mă ajuți cu asta, dacă nu vrei.

— Mă descurc, spuse Lynn și i-o dovedi apucându-l de sub brațe și târându-l, înainte ca mama să o poată ajuta.

Când se întoarse de pe câmp, cizmele lui erau înnodate între ele, legănându-se la gâtul ei. Erau mai frumoase decât ale fetei, mai noi și cu vârfuri de oțel.

Armele și muniția bărbaților ajunseră în cufărul vechi pe care mama îl ascunsese lângă pivniță. Anii în care ucideau pe oricine se apropia de casă le oferiseră o rezervă de arme și muniție, dar ambele femei foloseau tot carabinele cu care se învățaseră, cu paturile lustruite de atâția ani în care își lipiseră obraji de ele.

Lynn se uită la rafturile din pivniță cât depozită mama armele. Lumina slabă care intra nu îi arăta nimic liniștitor. Borcanele de sticlă ale conservelor de anul trecut erau aproape terminate. Legumele, cei câțiva morcovi și țelina smulsă de Lynn cu puțin timp în urmă, erau acoperite de rumeguș, frunzele verzi fiind ofilite.

— Trebuie să mergem în grădină, spuse Lynn. Ne așteaptă a doua recoltă.

— Știu, mormăi mama, cotrobăind prin cufărul cu arme. Dar nu îmi place să fiu atât de departe de casă cu bărbații ăia din sud prin preajmă.

— Mie nu-mi place ideea de-a muri de foame.

Mama îi răspunse dându-i un pistol.

— Am să te-nsoțesc. Lucrăm repede și ne întoarcem acasă. Azi ar trebui să și purifici apa.

Lynn băgă pistolul la curea.

— Nu pot să risipesc ziua stând lângă tablă, când ar trebui să recoltăm. După părerea mea, oricum este un timp pierdut și e posibil ca apa să fie în regulă.

— Așa își purificau oamenii din Africa apa, cel puțin când încă mai știam ce fac indivizii de pe alte continente.

— În Africa este mult mai cald, argumentă Lynn. Probabil că apa lor fierbe pe colile de tablă.

Mama închise capacul cufărului cu arme.

— Ai fost vreodată bolnavă de holeră?

— Nu.

— Atunci, probabil că funcționează, spuse mama.

— Ori asta, ori apa a fost bună dintotdeauna, zise Lynn, urând ideea orelor inutile petrecute supraveghind sticlele pline cu o apă despre care ea era convinsă că nu trebuia purificată.

— Există un singur mod să aflăm, iar dacă te înșeli, murim amândouă. Acum, să ieșim în grădină înainte să mă răzgândesc!

Mama-și ținu buzele, ca de obicei, cu colțurile gurii în jos, respingând conversațiile cât depănușă porumbul dulce. Lynn desfăcea ultimele păstăi de mazăre, cântărind avantajele și dezavantajele ruperii tăcerii. Deși își petreceau majoritatea zilelor lucrând cot la cot, nu prea își vorbeau dacă nu erau pe acoperiș. Vocile puteau să atragă oameni sau să acopere sunetele făcute de cineva care se apropia. Mama își păstra carabina la îndemână, cu siguranța scoasă. Doar cuvintele absolut necesare puteau să rupă tăcerea.

— Anul trecut pe vremea asta am avut paisprezece metri cubi de lemne.

Mama se opri din depănușat, pentru prima dată ținându-și mâinile nemișcate, și scoase un mormăit pe care Lynn îl luă drept un răspuns afirmativ.

— Avem șapte metri cubi, riscă Lynn. Nu ne sunt de ajuns.

— Nu, confirmă mama. Nu sunt, zise și continuă să lucreze, sporindu-le proviziile în ciuda inutilității.

— Așadar, de ce să ne mai chinuim? Întrebă Lynn, cu vocea tremurând, când aruncă ultima boabă de mazăre în găleată. De ce să adunăm apă? De ce să culegem legume?

Mama schiță un zâmbet, încă mișcându-și mâinile.

— Dacă aș fi gândit așa în urmă cu șaisprezece ani, te-aș fi înecat în clipa în care te-ai născut, apoi m-aș fi împușcat.

— Dar nu ai făcut-o.

Mama rupse încă un știulete de pe cocean.

— Mulți au făcut-o. „Am ales drumul mai puțin umblat, și asta a schimbat cu totul lucrurile.”

Obişnuită cu privirea pe care i-o aruncă mama şi de această dată, Lynn îi adresează întrebarea:

— Cine a scris asta?

— Robert Frost.

Lynn mai depuse o mână de mazăre în găleată, care însă abia acoperi fundul.

— De ce îmi reciţi mereu versuri, când eu nu-mi doresc decât un răspuns direct?

— Pentru că trebuie să îmi folosesc la ceva diploma în literatură engleză, spuse mama şi zâmbi când o văzu pe Lynn cum se încruntă, confuză. Da, m-am gândit o dată sau de două ori să renunţ. Apoi mi-am amintit cum arată când mor – ceilalţi care renunţă. Nu este o moarte uşoară.

— Am văzut oameni murind.

— Nu i-ai văzut murind lent. Nu oameni care ştiu că sunt pe moarte şi că-i aşteaptă ce este mai rău, zise mama, continuând să lucreze, fără ca mâinile-i calme să fie tulburate de imaginile pe care le evoca. Nu, nu m-am gândit niciodată cu adevărat să renunţ. Nu după ce i-am văzut.

Lynn începu să culeagă roşiile de pe răsaduri, mirosul aromatic al plantelor rupte făcându-i stomacul să chiorăie. Ea vorbi repede ca să acopere sunetul şi ca mama să nu observe.

— Aşadar, ce-o să facem?

— Măine am să-ncep să transform mica dependenţă într-o afumătoare. Nu ar trebui să fie prea greu. Am să scot o parte din duşumea, am să aduc pietre pentru o groapă de foc printre grinzi şi-am să fac o gaură în acoperiş pentru ventilaţie. Nu o să fie etanşă în jurul uşii, dar este mai bine decât nimic. Repet, pot să ucid o căprioară mai devreme dacă afumăm carnea, în loc să o congelăm. Ai să pregăteşti conserve pe focul de afară şi-o să

stăm de pază cât lucrăm. Cu puțin noroc, o să depozităm tot ce ne trebuie pentru iarnă mai devreme decât mai târziu, iar apoi o să ne petrecem majoritatea timpului pe acoperiș, așteptând ca ei să ne încerce din nou. Între timp, sperăm că nu murim de foame sau de frig.

— Și cum rămâne cu noi? Ce-o să ne împiedice să murim de frig dacă nu avem lemne suficiente pentru iarnă?

— Întotdeauna există căi de a ne încălzi, Lynn. Avem pături, avem căldura corpurilor noastre. Dacă va fi nevoie, putem să împărțim din nou un pat, ca atunci când erai mică.

— Sau poți să mă lași să iau camioneta și să mă duc să tai lemne singură.

Mama rupse ultimul știulete de porumb, cu gura în poziția obișnuită.

— Aș putea, spuse ea. Dar mi-aș face griji cât ai fi plecată. Nu ai folosit o drujbă atât de lungă și nici nu poți tăia lemne și ține o armă în același timp. Zgomotul va atrage oameni la tine ca albinele la miere.

— Și dacă iau toporul și caut copaci mai mici?

— Copacii mai mici înseamnă bucăți de lemn mai mici.

— Bucățile mai mici ard totuși mai bine decât nimic, răspunse Lynn.

Mama nu zise nimic; în schimb, se uită la grămada de roșii de lângă Lynn și la cea de cartofi dintre ele două.

— Nu este o recoltă rea. Dacă duci toată cultura de rădăcinoase în pivniță și termini de făcut conservele înainte de apus, te las mâine să iei camioneta și toporul.

Patru

La al șaselea drum din grădină și înapoi spre pivniță, Lynn fu nevoită să recunoască faptul că era o victorie dulce-amăruie. Ridică păturile de lână pe care le țineau atârinate peste intrarea în cămară și păși într-o parte, pe lângă butoiul imens de plastic în care se afla provizia de apă purificată. Chiar dacă brațele îi tremurau, fu atentă să nu scape gălețile pline cu cartofi, de frică să nu îi lovească. Îi puse apoi grămadă lângă rafturile strâmbe făcute din blocuri stivuite de ciment și lemn de lungimi diferite. Pusul conservelor era o muncă grea, fie că o făcea înăuntru, fie că afară, dar Lynn nu se plânse, de vreme ce, astăzi, mama era cea care se ocupa cu adunatul apei. Târî oala de fontă pe treptele pivniței, cu ultimul strop de energie, și aprinse un foc cu unul dintre chibriturile luate de la bărbatul mort. Roșiile începură să fiarbă, în timp ce Lynn făcu și al doilea foc, mai mic, pentru a steriliza borcanele.

Munca îi calmă fricile, ca de obicei. Senzația de a face ceva învingea întotdeauna frica de nimic. Ar fi avut legume pentru iarnă și, dacă o lăsa mama să facă ce vrea, ar fi avut și destule lemne. Apa purificată tot mai trebuia mutată în rezervorul din subsol, dar nu duceau lipsă. Curând, zilele aveau să fie mai scurte, iar briza, mai rece.

Pe Lynn nu o deranjase niciodată frigul. Iarna însemna să revină la cărțile mult râvnite care stăteau neatînse pe raft tot restul anului. Mama folosisese enciclopediile ca să o învețe ceva despre lumea de dincolo de micile lor granițe, dar pe Lynn nu o interesa ce le înconjura. Nu după ce văzuse globul.

Mama scotocise în pod după acesta ca să-și susțină ideea de a se îndrepta spre sud, sperând că o ilustrație avea să o convingă pe Lynn. Marea întindere albastră care îl acoperea o fascinasă pe Lynn, iar ea își întrebase mama de ce să nu caute această întindere nesfârșită de apă numită „ocean”. Mama în-genunchease la înălțimea ei și îi cuprinsese fața cu mâinile.

— Știu că este greu să înțelegi, dar apa aceea te-ar îmbolnăvi.

Lynn își aminti cearta, speranța ei copilărească de atunci împiedicând-o să priceapă cum atât de mult albastru putea fi un lucru rău.

— Este un vers cunoscut dintr-un poem despre ocean, îi spusese mama, în cele din urmă, la sfârșitul discuției. „Apă, apă peste tot, dar nicio picătură de băut.”¹

Lynn fusese nevoită să spargă globul după aceea, fărâmițându-i falsele promisiuni în bucăți pe tocător, cu securea. La-crimile vărsate cât lucrase erau la fel de sărate ca oceanul, dar le sorbise lacomă de pe buze.

Termină de pus conservele înainte de lăsatul serii, iar mama lăasă la o parte transformatul dependenței în afumătoare ca să o ajute să transporte borcanele fierbinți de sticlă în cămară. Puseră apoi porumb proaspăt pe foc, iar grăunțele explodară suculent în gura lui Lynn când le mestecă, savurând până și senzația bucăților rămase între dinți.

¹ În original, versuri adaptate din „Balada bătrânului marinar”, de Samuel Taylor Coleridge (n. red.).

În acea noapte, Lynn probă cizmele cu vârf de oțel. Îi veneau bine, iar ea chicoti atunci când mama îi scăpă cea mai mare enciclopedie pe picior ca să-i arate că fusese o alegere bună să se ducă și să le ia. Fata încercă să nu arate cât de mult o deranja să simtă conturul picioarelor băiatului mort în interiorul cizmelor.

— Dacă îți tai mâna, șocul te va ucide înainte să ajungi înapoi acasă.

— Da, mamă! zise Lynn și ridică toporul în spatele camionetei. Mama se uită neliniștită la volan când Lynn urcă în cabină.

— Să nu te îndepărtezi prea mult de casă!

— Așa am să fac!

— Am să te supraveghez cât de mult posibil, spuse mama, punându-și carabina pe umăr. Dar nu te pot urmări permanent.

Ultima frază îi captă în cele din urmă atenția lui Lynn.

— Iar se vede fum spre sud?

— Din nou, da, îi răspunse mama, mutându-și privirea în acea direcție când vorbi, scrutând neliniștită orizontul după orice urmă a acelor oameni. În dimineața asta, cât dormeai.

— Ce crezi că se-ntâmplă?

— Nu știu. Ai și un pistol?

Lynn dădu aprobator din cap.

— Amintește-ți doar să apeși ușor pe trăgaci, nu să îl tragi tare. Și mergi spre vest, nu spre sud. Rămâi...

— Aproape de casă, bine. Știu. Mamă, mă descurc.

— Bine, cedă mama și îi aruncă lui Lynn o privire lungă înainte să se îndepărteze de camionetă. Bine, atunci. Pleacă!

Mama o învățase pe Lynn cum să conducă imediat ce reușise să ajungă cu tălpile la pedale, dar trecuseră câțiva ani de când nu mai urcase la volan. Pietrișul se împrăștie când apăsă accelerația, iar Lynn încercă să își liniștească mama cu un zâmbet și cu un

semn din mână când demară. Chiar și de pe drum, vedea îngrijorarea întipărită pe trăsăturile mamei, dar nu putea face nimic în privința asta. Aveau nevoie de căldură. Aveau nevoie de lemne.

Lynn studie regiunea rurală din mers, asigurându-se că vede casa în oglinda retrovizoare, în timp ce ocoli gropile imense de pe drum. Reperă doi sau trei copaci doborâți, care păreau să fi căzut în urmă cu mulți ani. Un vânt puternic de săptămâna trecută culcase o mare parte din iarbă, astfel că Lynn vedea pădurea din hectarele de teren din spate, necultivate nici măcar în vremea mamei.

Drumul spre pădure era accidentat, suspensiile camionetei cedând cu mult timp în urmă. Lynn se lovi cu capul de plafo-nul cabinei, dar era palpitant. Mirosul ierbii strivite sub roți, cele două șanțuri care o urmau în oglinda retrovizoare, chiar și greierii panicați care săreau întâmplător pe geam erau un motiv de amuzament, ceva neobișnuit.

Parcă paralel cu pădurea, poziționând platforma camionetei lângă un trunchi imens și crăpat de arțar. Lynn ieși din cabină și se uită spre casă, abia vizibilă la orizont. Făcu semn din mână, fără să știe dacă mama o privea sau nu în acel moment, dar se simțea mai bine să pretindă că o făcea. Luă toporul și se îndreptă spre copac.

Recunoscu focul de avertisment în clipa în care spintecă noroiul de la picioarele ei. Lynn îngheță instantaneu și-și ridică brațele în aer cât de mult îi permitea greutatea toporului. Pocnetul împușcăturii se estompă la distanță, dar nu strigă nimeni la ea. Încet, își coborî brațele și studie pădurea. Trăgătorul era ascuns acolo, iar ea nu putea riposta. Avea un pistol ascuns la curea, dar mâinile îi erau ocupate și era în câmp deschis.

Acum era suficient de aproape de copacul căzut, ca să vadă tăieturile în trunchi și grămezi de rumeguș proaspăt împrăștiat împrejur. Lynn se întoarse din nou spre camionetă și merse încet, foarte conștientă de cum ar arăta spatele ei în reticulul unei carabine. Oricine ar fi fost, nu voia să o rănească. Amabilitatea de a trage un foc de avertisment era mai mult decât ofereau cei mai mulți oameni în ziua de azi, iar faptul că părăsise câmpul cu camioneta ei spunea multe.

Gândul de a se întoarce la mama ei cu mâinile goale, după ce o implorase mai întâi să îi permită să plece, îi făcu obrajii să ardă puternic în timp ce conduse spre casă. Lovi cu palma în volan, rostind noua expresie învățată de la mama în seara în care veniseră bărbații dinspre sud.

— Fir-ai al dracului să fii!

Mama păru mai mult amuzată, odată ce văzu că Lynn este în regulă, și doar cu orgoliul rănit. Lynn însă lovi cu piciorul podeaua pivniței, furia ei fiind mai mult decât suficientă să încălzească încăperea.

— Cel puțin a fost cineva suficient de amabil, încât să tragă un foc de avertisment! spuse mama.

— Nu contează! izbucni Lynn. Mai departe de atât n-ai să mă lași. Nu am să văd casa de la o distanță mai mare și nu am zărit niciun alt copac doborât și destul de masiv, ca să merite să fie tăiat.

Lynn se duse în cămară după un măr, furia ei fiind insuficientă ca să îi astâmpere foamea.

— Ți-e foame?

— O, cam ca întotdeauna, spuse mama, iar Lynn îi aduse și ei un măr.

Când i-l dădu, mama o apucă de încheietura mâinii.

— Ce este asta? zise și arătă spre o tăietură din palma lui Lynn, rănită și roșie de la o mică infecție.

— Nimic, spuse Lynn. M-am zgâriat alaltăieri când am mutat lemnele la focul pentru conserve și am uitat să o curăț imediat.

— Să-ți curăți întotdeauna rănille! spuse rigid mama. Întotdeauna! Știi la ce să te uiți?

— La dungi roșii care otrăvesc sângele și care urcă spre cot.

— Și cangrena?

Lynn pufni.

— Sunt sigură că, dacă am să fac cangrenă, ai să simți repede mirosul.

— N-am să fiu mereu aici să te verific, spuse mama.

— Nu spune astfel de lucruri.

Simpla aluzie la un viitor când mama nu va fi în preajmă o făcu să-și simtă inima în gât, un val de adrenalină trecându-i prin vene.

— În orice caz, de unde știi cum miroase cangrena? schimbă mama subiectul.

Lynn rupse codița mărului înainte să răspundă.

— Din cauza lui Stebbs, răspunse ea încet. Vreau să spun, din cauza piciorului său.

Mama își coborî repede privirea și își dresе vocea.

— Nu știam că îți amintești așa ceva.

— Mi-e cam greu să uit.

Când mama nu mai adăugă nimic, Lynn continuă.

— Cât de mare eram? Presupun că aveam șapte ani?

— Șase, o corectă ea. Aveai șase ani.

Dar mama nu zise nimic mai mult.

Lynn se gândi că era prea mică să fie trimisă în grădină ca să adune singură roșiile, dar, pe atunci, coioții nu erau la fel de numeroși ca acum.

Mirosul era aparte. Chiar și în copilărie știuse că trebuie să însemne pericol. Se opri, adulmecând aerul, ca un pui de cerb nesigur primăvara. Mâna apăruse șocant, extrem de albă în comparație cu iarba proaspătă și verde a potecii umblate. Albă și pistruiată, ceva la care se uitase curioasă o clipă; nici ea și nici mama – singurii oameni din lume, din câte știa – nu aveau pistru.

— Hei, micuț! zisese, iar vocea lui, deși firavă, tot o făcuse să se retragă, împiedicându-se alarmată și căzând în fund. Este în regulă, spusese el. Am nevoie de ajutor. Cheam-o pe Lauren!

Ultimul cuvânt nu însemnase nimic pentru ea, un amestec străin de două silabe pe care nu le mai auzise.

— Pe mama ta, adăugase el răbdător. Cheam-o pe mama ta!

Cuvântul acela îl știa, iar ea fugise spre casă, cu un mesaj panicat pe care mama îl descifrase în câteva clipe. Lynn își amintea șocul de pe chipul mamei; era prima dată când văzuse că mama simte frică. Iar apoi, se întorsese și fugise, lăsând-o pe Lynn să se străduiască să o urmeze. Când o ajunsese din urmă, bărbatul străin se sprijinea pe piciorul sănătos și se rezema de mama ei. Capcana metalică, având fălcile înfipite ferm în carnea umflată și împuțită chiar deasupra gleznei bărbatului, o făcuse pe Lynn să se oprească brusc.

Cei doi adulți merseseră clătinându-se spre casă, Lynn ducându-le ambele arme și venind din urmă. Piciorul bărbatului se lovise de zidul negru al pivniței când îl ajutaseră neîndemânatic să coboare scările, iar el strigase atât de tare, încât Lynn alergase înapoi pe palier, uitându-se în jos, spre pivniță, cât mama îl așezase pe patul ei și se uitase critic la piciorul lui distrus.

Mama îi ordonase lui Lynn să coboare din nou, iar fata fusese pusă să rupă o cârpă în fâșii pentru bandaje, să fiarbă apă și să urce în bucătărie după cel mai ascutit cuțit. După asta, o

alungase în dormitorul de sus, unde nu prea intrase înainte. Un strat gros de praf acoperea încăperea căreia mama îi spunea „camera lui Lynn”, chiar dacă ea își petrecuse o mare parte din viață pe acoperiș sau în pivniță, unde singurele ferestre erau la câțiva centimetri deasupra nivelului solului și ușor de apărât. Se așezase pe cadrul prăfuit al patului ei nefolosit și încercase să nu asculte țipetele care urcau prin gurile de aerisire.

Amintirea încă avea puterea de a-i da fiori. Străinul leșinase la tratamentele mamei, iar o versiune mai palidă și mai zdruncinată a femeii urcase și se așezase pe pat lângă ea pentru câteva clipe înainte să vorbească.

— Pe bărbat îl cheamă Stebbs și va trebui să rămână cu noi o vreme, până își revine, spusese ea calmă.

Fusese prima și singura dată când Lynn își amintea să fi vorbit cu altcineva în afară de mama. Nu-și aducea aminte multe despre el, doar că fascinația pentru barba lui nerasă de câteva zile păruse să îl amuze de îndată ce se însănătoșise suficient, cât să-l distreze ceva. Plecase după aceea, devenind o persoană pe care avea să o vadă, ani de zile, prin binoclu sau prin reticulul unei lunete.

Cinci

Răzuitul constant al fierăstrăului mamei se auzea din dependență cât Lynn tăia cu barda puieti de arțar pe terenul necultivat. Mama avea nevoie de lemn verde ca să afume carnea, însă lui Lynn începură în curând să-i alunece mâinile de la lucrul cu copacii vii. Umflătura tare a pistolului ascuns în betelia ei o deranja la coaste cât lucra.

Pregătirea saramurii pentru carne înainte să fie afumată era următoarea treabă, pentru care trebuiau să comită un păcat nemaiauzit: turnatul sării în apă. Gândul o făcu pe Lynn să ezite, chiar și după ce mama îi explicase că va ucide bacteriile din carne. Logica nu fu suficientă să o împiedice să se enerveze cât își privi mama turnând șaptezeci și cinci de litri de apă în găleți pline cu sare.

— Saramura trebuie să rămână rece, spuse mama, îngândurată, cât amestecă. După ce împrușc o căprioară, o lăsăm aici, în pivniță, și se conservă. Ar trebui să dureze cam o săptămână.

Lynn bombăni în șoptă. Zeci de litri de apă purificată cărată în pivniță cu sticla erau distruși. Sărați. Un ocean inutil de apă.

Mama își ridică privirea la ea.

— Știu că nu îți place, dar este mai bine. În trecut, am reușit să împrușc o căprioară mică și să congelez carnea, dar așa pot

împuşca chiar ceva mai mare. O sărăm, o afumăm. O putem lua cu noi fără să ne îngrijorăm că se strică.

— Unde să o luăm? întrebă Lynn pe un ton sumbru.

Mama continuă să amestece saramura, chiar dacă Lynn vedea că toată sarea se dizolvase.

— Am avut noroc alaltăseară, Lynn. Un adevărat noroc! Se aşteptau să fim ţinte uşoare. I-am doborât, şi asta nu o să-i bucure.

— Dar ai spus că s-au stabilit în oraşul ăla mic prin care trece râul. De ce să vrea heleşteul?

— Deoarece râul nu este sigur, îi răspunse mama. Oamenii ăia din est îşi vor da seama de lucrul ăsta destul de curând; presupun că bărbaţii din sud deja bănuiesc. Dar au să vină şi pentru că i-am învins. Deoarece sunt bărbaţi.

Lynn îşi apăsă un deget gol de la picior în podeaua de piatră a pivniţei, ignorând durerea când îl îndoi înapoi. „Bărbaţi.” Mama rostise dintotdeauna cuvântul cu o asemenea răutate, încât Lynn nu îşi putea imagina cum sunt ei. Era conştientă de pericolele pe care le prezentau pentru supravieţuirea ei. Alte ameninţări, doar sugerate de mama, rămâneau un mister.

— Aşadar, ce facem?

— Ne-ndreptăm spre sud cu mâncare conservată şi suficientă carne, ca să ajungem cât de departe trebuie.

— Du-te tu şi fă câta saramură vrei! spuse Lynn, împingând destul de puternic degetul de la picior, încât fu aproape să-şi rupă unghia. N-ai decât să sărezi un afurisit de urs şi să pui carnea în pachete mici şi frumoase! Eu nu vin.

Mama se uită la Lynn, gura zvâcnindu-i momentan, amuzată.

— Atunci, presupun că va trebui să îi ucidem pe nemernici.

Măcelăritul era o muncă grea. Mama împuşcase un cerb mai mare decât de obicei, iar dezosarea era extenuantă. De îndată

ce toată carnea fu scufundată în saramură, cele două se uitară critic una la cealaltă. În pivniță exista o scurgere, dar o mare parte din sânge era pe ele, și nu acolo. Până și chipul lui Lynn era pătat acolo unde o atinsese părul cât lucrase. Brațele îi erau ude de sânge, acesta lipăindu-i între degetele goale de la picioare.

— Am să aduc niște apă nepurificată, sugera Lynn. Putem să folosim cada.

De obicei, folosirea părții de sus era interzisă. Când era cald, se spălau în heleșteu, apoi, în lunile friguroase, puteau folosi cada cu picioare în pivniță. Dar asta însemna să o scoată din camera din spate, și niciuna dintre femei nu avea forța necesară. Mama dădu afirmativ din cap, iar Lynn începu să adune gălețile.

— Spală-te! spuse mama când Lynn reveni cu apa. Eu am să stau de pază.

— Ești sigură?

Mama dădu aprobator din cap. Șiroaiele de transpirație care-i curgeau pe față lăsau urme sărate pe sângele de cerb.

— Mi-ar prinde bine o pauză. Mă găsești pe acoperiș.

Lynn intră în casă, cotind spre dreapta pe palier în loc să meargă direct în pivniță. Cinci trepte conduceau spre o ușă care dădea spre bucătărie, o ușă pe care intrase doar de câteva ori în viața ei.

Fusese învățată să strige la intrarea în casă, fapt ce îi salvase pielea de câteva ori când căuta mâncare.

— Alo? Este cineva aici?

Nu-i răspunse nimeni. Vocea îi răsună din dulapurile goale. Chiar și așa, simți un confort ciudat când trecu prin bucătărie și intră în sufragerie. Era tot casa ei, chiar dacă locuia la subsol. Într-o altă viață, ar fi cunoscut scârțâitul podelelor de lemn la fel de bine cum recunoștea semnele crestate de bardă în grin-zile de lemn care le țineau ridicate.

Lynn se îndreptă spre baie, lăsând urme în praf în spatele ei. Gândindu-se că apa cursese cândva dintr-un robinet, la discreție, baia era un mic miracol din punctul ei de vedere. Mama spusese chiar că era caldă sau rece, în funcție de cum răsucaai robinetul, nu de ce anotimp era afară.

Răsuci robinetul, imaginându-și cât de uimitor ar fi fost să se rotească și să audă plescăitul apei în cada de porțelan. Mama văzuse asemenea lucruri, trăise într-o vreme când să faci o baie caldă era o relaxare, nu o treabă care-ți impunea să cari și să încălzești apa. Mama folosisese camera asta când era de vârsta lui Lynn, scufundându-se în căldură fără să se îngrijoreze că cineva o va ucide în noaptea aia.

Lynn se întrebă cum trebuie să fi fost, pe când intră în baia rece, iar sângele îi alunecă de pe piele, făcând apa roz.

La patru zile după măcelărit, mama anunță că este timpul să afume carnea, așa că își petrecură o bună parte a dimineții atârând de câpriori, cu cârlige, bucăți mari de vânat. Apa sărată și rece picură pe umerii și spatele lui Lynn când aruncă ultima găleată de saramură roz în scurgere. Lynn turna apă curată peste petele de sânge, când mama începu să ia bucățile de vânat de pe tavan.

— Duc o parte la afumătoare, spuse ea. Nu văd pe nimeni în apropiere, dar ieși afară și păzește-mă cu arma când mă pregătesc să aprind focul.

Lynn dădu aprobator din cap, aplecându-se sub o bucată udă de spată. Când mama dispăru pe scări, ea se grăbi să termine de curățat podeaua.

De îndată ce ieși din casă, iar aerul rece îi atinse cămașa udă, Lynn începu să tremure. Zilele încetaseră să fie plăcut de răcoroase și, acum, erau de-a dreptul friguroase, cu o briză care o făcea să-și dorească să fi luat o haină înainte să se grăbească

afară. Se cățăără pe antenă înainte ca mama să iasă pentru a doua tură, făcându-i semn că drumul este liber. După o oră, Lynn lăsa jos carabina și își depărtă cămașa de piele.

Mama îi făcu semn că este la ultimul drum, iar Lynn flutură și ea din mână că înțelesese. Lynn își îndoi degetele de frig. Cui rând, mama avea să aprindă focul din afumătoare, iar asta ar fi atras atenția. Se întindea după carabină, când văzu iarba înaltă legănându-se într-un tipar ce nu putea fi făcut de vânt. Trei linii drepte se formară, mișcându-se repede și îndreptându-se spre mama.

— MAMĂ! strigă Lynn.

Ea se ridică imediat în picioare, cu arma îndreptată spre cel mai mare dintre coioți, când acesta înaintă prin iarbă. Trase în timp ce strigă, iar mama se întoarse spre sunet.

Glonțul o nimeri pe mama în coapsă, iar sângele împrăștiat îi agită pe coioți, care săriră la femeie, doborând-o pe spate și aruncând vânatul pe pământ peste tot în jurul lor. Carnea sărată fusese ignorată – își doreau ceva proaspăt.

Lynn alergă pe acoperiș și coborî repede pe antenă, sărind ultimele patru trepte. Căzu la pământ, picioarele îndoindu-se sub ea. Pocnetul gleznei îi acoperi țipătul. Se sprijini cu arma. Urletul ascuțit și triumfător de vânătoare al coioților îi răsună în urechi, în timp ce se ridică în picioare și se ascunse după colțul casei.

Marele Ticălos o prinsese pe mama de gât, în timp ce alți doi o mușcau de rana făcută de glonțul lui Lynn. Ea trase din nou, de la șold, nimerindu-l pe unul dintre cei mici în umăr. Forța glonțului îl aruncă pe coiotul mai mic de pe mama, iar partenerul lui se retrase, cu capul apropiat de pământ și cu ochii ațintiți asupra lui Lynn. Sângele nu mai țâșnea cu boltă din rana mamei, ci curgea odată cu ritmul mai lent al inimii.

Lynn căzu înainte, glezna rănită refuzând să o sprijine. Ateriză pe burtă, cu respirația tăiată și scăpând din mână carabina. Marele Ticălos încă o ținea ferm pe mama de gât. Își lăsă urechile pe spate când ochii lui îi întâlniră pe cei ai lui Lynn, iar el mârâi gutural, revendicându-și prada.

— Ticălosule! strigă ea, cu gâtul strâns de lacrimi.

Coiotul rănit se chinui să vină în stânga ei, legănându-și inutil piciorul din umărul distrus. Partenerul său îi dădu târcoale lui Lynn, simțindu-i slăbiciunea. Ea sări după carabină, iar acesta fugi, târâind în urma lui o bucată de vânat. Fata întoarse țeava și trase, dar Marele Ticălos dispăruse, lăsând urme adânci în pământul care se umplea constant cu sângele mamei.

Lynn se târi pe coate lângă mama.

— Mamă! Îmi pare rău! spuse repede Lynn. Îmi pare rău, nu i-am văzut, nu am fost suficient de rapidă...

— Șșș, mormăi slab mama, făcând ca sângele să bolborosească din urmele de dinți de la gâtul ei. Șșș...

Lynn se aplecă peste ea, acoperind găurile cu degetele. Când mama vorbi, simți aerul pulsând sub ele.

— Când ei... fac asta... cel mai bine într-o... luptă de câini..., se chinui mama să vorbească, apoi inspiră brusc. Încearcă... să îi bagi mâna... în gât... Atunci nu te poate mușca.

Lynn dădu din cap, lacrimile prelingându-i-se pe chipul mamei sale.

— Bine, mamă. N-am să uit!

— Nu știam dacă... ți-am spus asta... Ar fi trebuit să funcționeze... dar aveam mâinile... ocupate.

Ultimele ei cuvinte se estompară, iar Lynn se aplecă mai mult, disperată să audă și altceva.

Dar nu auzi decât huruitul morții.

Şase

Intunericul se lăsase până când Lynn reuşise să-şi facă un bandaj pentru gleznă din cămaşa mamei. Lipsind-o pe mamă de orice era util – cuţitul, chibriturile, chiar şi elasticul de păr pe care îl folosea –, se simţea ca un vultur. Nimic nu trebuia risipit. Să ia bunurile cadavrelor nu era nimic nou pentru Lynn, dar să-i ia cămaşa mamei când începu să cadă lapoviţa, asta o îngenunchease. Plânse printre suspine lungi care îi străbătură tot corpul. Genunchii îi alunecară în noroiul ud de sânge şi căzu cu faţa în jos în nămol, unde îşi văzu carabina.

Se târî spre ea, curăţând-o cum putu, cu cămaşa. Vântul sufla acum, aruncându-i lapoviţa în faţă şi transformându-i părul în ţurţuri de culoare închisă în jurul feţei. Se sprijini de țeava armei şi se ridică în picioare. Durerea îi străbătu piciorul în secunda în care încercă să-şi lase greutatea pe gleznă. Carnea umflată ieşi dintre fâşiile pe care le folosise ca să o lege.

Lynn auzi sunete înăbuşite în iarbă printre rafalele de vânt şi se uită la bucăţile de vânat încă împrăştiate în jurul lor. Atrăgeau prădători. O apucă pe mama de subţiori şi o târî departe de cercul de sânge şi carne. Picioarele îi erau inutile; hotărî să se târască, trăgând cadavrul mamei în urma ei. Dură o oră să ajungă pe alee. Pietrişul îi intră în carne când se chinui să tragă greutatea ei şi pe a mamei.

Trase trupul mamei sub coroana unui pin și se odihni. Pinul o adăpostea oarecum de lapoviță, iar ea speră că mirosul copacului ar fi putut să-l mascheze pe cel uman, al lor. Era plină de sânge și, pentru nasul unui animal, mama ar fi mirosit deja ca moartea. Necrofagii veniră și plecară toată noaptea, luptându-se pentru bucățile de vânat sărat. La un moment dat, auzi doi ratoni țipând unul la celălalt, iar apoi sticla spărgându-se. Ușa afumătorii fusese probabil deschisă. Frustrată, își lovi capul de trunchiul copacului. Toată carnea lor dispăruse.

Șocul o cuprinse imediat ce efectul adrenalinei trecu, iar Lynn adormi. Când ceva încercă să o târască pe mamă de picior, Lynn se trezi busc și trase orbește. Se uită inutil în noaptea întunecată și, odată ce rămase fără gloanțe, începu să arunce cu conuri de pin și să înjure. Când rozul păta cerul, văzu că ochii mamei erau deschiși.

Trecură două zile până să recunoască faptul că nu va putea să sape mormântul. În pământul înghețat, eforturile ei ezitante produsese o groapă adâncă de doar treizeci de centimetri. Nu ar fi putut să-și îngroape mama destul de adânc, încât să-i împiedice pe coioți să o dezgroape. Pielea din jurul gleznei era verde, durerea surdă răsunându-i în urechi când se târî pe coate ore în șir, verificând trupul mamei și încercând să sape pământul cu mâinile goale.

Să o lase pe mamă coioților era de neconceput, iar să o îngroape era imposibil. După ce se gândi mult timp, Lynn o trase pe femeie în ce rămăsese din afumătoare. Fereastra din stânga era spartă și ușa, deschisă. Bucăți de noroi uscat formau o potecă pe unde umblaseră animalele prin curtea udă ca să își ia partea. Cele câteva cârlige rămase atârinate de grinzi țineau bucăți mușcate de carne, presărate cu urme de dinți. Unele erau

mari și, în mod clar, canine. Șoarecii cu dinți mici mușcaseră bucățile din apropierea grinzilor.

Lynn o întinse pe mamă pe podea, uitându-se în sus prin gaura pe care o făcuse în tavan cu o zi în urmă. Mulțumită mamei, Lynn știa ce înseamnă dreptatea poetică, de aceea schiță un zâmbet trist când folosi chibritul luat de la cadavrul bărbatului împușcat de femeie. Lemnul vechi al dependenței se aprinse fără ezitare, iar Lynn știa că fuiorul de fum care ajungea la cer va fi vizibil spre sud. Se așează în iarba înaltă cu glezna rănită îndoită sub ea și carabina pe piept, aproape sperând că va veni cineva.

Focul arse intens și repede, demolând clădirea într-o ploaie de scântei și lăsând în urmă o grămadă de cărbuni în care nu se vedea niciun os. Imediat ce ultimul tăciune se stinse, Lynn coborî clătinându-se în pivniță și spre patul ei, nefericită. Se ghemui în poziția fetală și cu fața la perete, glezna care-i zvâcnea stând pe piciorul sănătos. Carnea umflată care se ridica de deasupra bandajului ei improvizat pulsa pe material, căutând să se elibereze ca să se umfle mai mult. N-avea să se liniștească dormind cât acesta zvâcnea, dar își trase perna peste față ca să-și înăbușe suspinele.

Nu adună apă timp de zece zile.

Frica fu ceea ce o împinse din cavoul pivniței. Un coșmar, plin de imagini ale bărbaților care ieșeau de pe câmpuri și își cufundau gălețile în heleșteul ei, o scosese din puțul de suferință și durere. Glezna nu era ruptă; putea să-și lase o mai mare parte din greutate pe ea. Își făcu o atelă rupând două rigle de lemn în două și legându-le cu două fâșii de ambele părți ale piciorului. Nu era un leac, dar ar fi putut să schiopăteze suficient de bine, încât să aibă grijă de ea.

Trebuia să ducă lemnul în pivniță; mica grămadă de lângă cuptorul care o ținuse în viață cât jelise se terminase, iar nivelul apei din rezervorul cu apă purificată din pivniță scăzuse alarmant. Lista cu sarcini pe care și-o alcătui în minte o făcu pe Lynn să se simtă mai bine. Importanța scopului și responsabilitatea o ajutară să alunge senzația mâinii înghețate a mamei atingându-i ușor părul când Lynn o trăsese în afumătoare.

„Munca fără speranță atrage nectarul într-o sită, iar speranța fără scop nu poate exista – Samuel Taylor Coleridge”¹, își spuse Lynn în sinea ei când strânse șireturile bocancilor în jurul atelei improvizate.

Văzând pământul umblat în jurul heleșteului, pregăti arma, cu siguranța scoasă. Urmele coiotului celui mare se încrucișau liber, curajoase și încrezătoare. Urmele mai mici se împrăștiu pe malul mai puțin adânc, unde fuseseră ratonii. În mijlocul tuturor, remarcându-se clar, erau urmele unei perechi de cizme. Lynn se uită la ele, frica ridicându-i-se în gât. După adâncimea urmei, individul rămăsese acolo un timp.

Furia se alătură fricii când și-l imaginează studiind proprietatea, îndreptându-și privirea spre casa ei, în vreme ce ea zăcea rănită, suferind în pivniță. Auzi ceva în spatele ei și se întoarse, speriiind un iepure venit să bea apă. Sălbăticiunile deveniseră curajoase fără cineva care să apere heleșteul, fără împușcături care să răsună peste suprafața lui calmă.

Lynn se îndreptă spre hambar și-și luă gălețile. Durerea îi străbătu piciorul din cauza greutateii suplimentare de patruzeci de litri de apă, dar se strădui să ajungă pe mal în ciuda ei, scrâșnind din dinți. N-avea cine să o păzească, așa că-și prinse pușca pe spate și speră să fie rapidă dacă bărbatul s-ar fi întors.

¹ Versuri, în original, din poemul „Work without Hope” (n. red.).

Terminând de cărat apa, reveni în pivniță, scoase fereastra din balamale și aruncă lemnul prin gaură până ce își epuiză brațele. Cu doi oameni, treaba nu păruse niciodată dificilă, dar Lynn era singură și rănită.

Adună păturile, mai multă muniție și o pernă. Cât mai era cald, intenționa să rămână pe acoperiș. Să stea mereu de pază ar fi fost imposibil, dar ar fi putut măcar să își facă simțită prezența. Bărbatul fusese singur – de asta era sigură. Nu știa dacă era un călător care venise doar să își umple găleata sau era un cercetaș trimis de grupul care încercase să le nimicească pe ea și pe mama ei. Oricine ar fi fost, avea să fie pregătită dacă se întorcea.

În loc de bărbați văzu câini. Zbură creierul primului coiot care venise la heleșteu ca să bea apă. Așteptând întoarcerea bărbatului misterios, se plictisise, dar cadavrul coiotului care încă zvâcnea o umplea de satisfacție. După câteva ore, sosi și al doilea coiot să investigheze. Lynn îi împușcă piciorul din spate, iar animalul ajunse la aproape doi kilometri de casă, înainte să se prăbușească, fapt care-i făcu pe ceilalți să vină la el. Ea îi ucise repede pe doi dintre ei, alegându-i pe cei mai lenți când haita fugi.

Totul devenise o obsesie, o răzbunare perversă pentru moartea inutilă a mamei. Târî pe câmp trupul căzut lângă heleșteu. Niciunul nu se aventură mai aproape. Mirosul surprizei și al morții, care se împrăștiase în agonia ultimelor clipe de viață, era prea puternic ca să fie poată fi ignorat de animale. Când coioții învățară să ocolească terenul vestit, ea îi împușcă în est, iar vulturii roiră.

Căratul apei deveni o activitate obișnuită, nu sarcina pe care o simțise imperioasă înainte. Mânca repede și nu simțea niciun gust, dar adevărata pradă nu își arăta niciodată fața. Lynn ucise cincizeci de coioți în câteva zile, dar nu îl văzu niciodată

pe Marele Ticălos. Gloanțele zburau, fără ca fata să se gândească la mărimea animalului împușcat sau la vinovăție sau măcar la muniția despre care mama o avertizase întotdeauna că este prețioasă. În a cincea zi, mirosul putregaiului umplea aerul. Singurul lucru care reușea să se distingă era mirosul prafului de pușcă atunci când mai doboră un coiot.

Cu obrazul sprijinit de patul cald al carabinei, lui Lynn i se îngreunau pleoapele, când vulturi, ca un nor negru, se ridicară de pe câmp, trăncănind neliniștiți la masa lor deranjată. Un bărbat venea pe câmp dinspre sud-vest, cu o batistă pe față ca să alunge mirosul morții. Lynn se uită mijit prin lunetă, urmărindu-l cum ocoli cadavrele din calea lui. Șchiopăta cu piciorul stâng, laba piciorului fiind incomod întoarsă către interior.

Când îl recunosc, Lynn se sperie. Pierderea mamei o afectase atât de profund, încât uitase că în lume mai exista o singură persoană căreia îi știa numele – Stebbs. Ritmul lui șovăitor încetini când veni spre un bolovan din mijlocul câmpului. El se rezemă de acesta, ștergându-și gâtul ud din cauza efortului de a fi mers pe jos dinspre baraca lui.

Lynn îl studie prin lunetă. Din anii în care îl urmărise ducându-se în pădure și întorcându-se zilnic, îi recunoștea piciorul sucit. Mai văzuse și batista roșie, adesea legată în jurul capului, dacă transpira, ceea ce părea să se-ntâmplesse mereu.

Din buzunar, scoase un obiect și îl ridică în aer. O bucată de hârtie flutură strălucitor în vânt. Lynn îndreptă ușor țeava puștii în soarele care apunea, astfel încât razele să se reflecte din ea. El îi văzu semnalul și lăsă hârtia pe bolovan, folosindu-se de o altă piatră ca să o fixeze. Apoi, se întoarse și merse lent înapoi spre coliba lui din pădure.

Lynn se gândi. I-ar fi fost greu să iasă. Fără mama, chiar și drumul spre heleșteu era un test al nervilor. Fără cineva care să

îi păzească spatele, fiecare pas părea o amânare a morții, iar fiecare secundă liniștită fără glonțul unui lunetist, un miracol nesperat. Drumul în sine nu ar fi fost ușor. Glezna îi era mult mai bine, dar bolovanul era la un kilometru distanță. Gândindu-se ce să facă, își legă șireturile bocancilor. Oricine îi supraveghea casa i-ar fi luat-o acum, cât ar fi fost plecată. În starea ei, nu ar fi avut nicio șansă să alerge înapoi și să o apere.

Se strecură la volanul camionetei, atentă să nu își lovească glezna de treaptă. Vechiul motor porni, iar ea dădu în marșarier pe lângă stâlpul hambarului, înnebunită de gândul că își părăsea casa chiar și pentru o clipă. Traversă câmpul fără să se deranjeze să ocolească leșurile, uitând de trupurile ciuruite ale coioților peste care trecea. Când ajunse la bolovan, lăsa motorul pornit, mișcându-se cât de repede reuși, ca să ia biletul și să revină acasă.

Nu desfăcu hârtia împăturită înainte să ajungă din nou pe acoperiș. Când o făcu, pufni neașteptat în râs.

„Știi să citești?” scria în bilet.

Lynn îi scrisese răspunsul.

„Da, știu.”

Se gândi o secundă și apoi mai adăugă un rând.

„Nenorocitul!”

Șapte

Războiul lui Lynn împotriva coioților cauzase o complicație. Cerbii nu se mai aventurau în raza ei de acțiune. După ce își lăsase răspunsul pentru Stebbs la bolovan, încercă să ignore foamea tot mai mare din stomac. O așteptau în față lungi luni cu legume la micul dejun, prânz și cină, însă mai avea o șansă să vâneze, să doboare un mic cerb, suficient pentru ea. Dacă voia carne pentru iarnă, trebuia să părăsească acoperișul.

Stătea întinsă, urmărind tăcută totul în jur. Stebbs nu venise încă după biletul ei. Lynn își mușcă buza cât îi urmări baptista roșie mișcându-se prin pădure când el își făcu rutina de seară, care-i devenise la fel de cunoscută precum cea proprie. Fumul apăru spre est și sud, iar Lynn se uită neîncrezătoare la ambele fuioare.

Ajunsesese să îi considere pe oamenii din est drept riverani, o denumire mai frumoasă decât cea folosită de mama când ei tot ardeau lemn verde. Se gândi la singura urmă de cizmă de la marginea heleșteului. Ar fi putut fi a unui riveran, dar la ce i-ar fi trebuit apa? Dacă ar fi fost unul dintre bărbații din tabăra sudică, se îndoia că el ar fi trecut cu vederea șansa de a lua casa cât timp era nepăzită. În mod sigur, nu era Stebbs; nu se apropiase niciodată de heleșteul ei.

Fumul alb al riveranilor se dispersa pe cerul serii, împrăștiind un văl gri peste câmpuri. Nu era nicio briză; fumul plutea dens în aer. O ceață de seară veni din vest ca să se alăture fumului, făcând bolovanul să se remarce contrastant. În timp ce Lynn urmărea, o siluetă apăru în spatele acestuia. Ea își ridică binoclul și îl văzu pe Stebbs.

I se păru că vede un râset străbătându-i umerii când citi biletul. Își mângăli și el răspunsul pe aceeași bucată de hârtie. Până dimineață, Lynn nu îndrăzni să se aventureze afară. Ceața care se formase devenea din ce în ce mai densă, iar ea s-ar fi putut rătăci în noapte. Își strânse mai mult plapuma în jurul umerilor. Un fior din aer o făcu să-și ia carabina și să coboare pe antenă.

O noapte de odihnă neîntreruptă ar fi fost binevenită. Dacă ea nu vedea, nici ei nu vedeau. Lynn se culcuși în pat, fără să-i pese de întunericul beznă din pivniță. Când trăia mama, aprindeau lămpi cu ulei și stăteau treze ca să discute, plănuiind activitățile din ziua următoare. Lui Lynn nu îi trebuia nicio lumină ca să stea singură și să se întrebe ce scria pe biletul care o aștepta pe bolovan.

Lynn putea trăi de una singură. Era în stare să-și îndeplinească sarcinile zilnice pentru supraviețuire, dar nu se putea apăra constant. Primul pe lista priorităților era heleșteul, pe care nu putea să-l păzească în timp ce tăia lemne pe terenul necultivat. Mersul în pădure după încărcături mai mari de lemn de foc nu intra în discuție, cum nu intra nici căutatul lucrurilor mărunte, de care inevitabil va avea nevoie, în casele vecine.

Problema lui Stebbs era cu totul alta; sarcinile zilnice erau o încercare din cauza piciorului bolnav. S-ar fi putut ajuta unul

pe celălalt; el ar fi putut păzi heleșteul cât ea ar fi tăiat lemne și, în schimb, i-ar fi dat jumătate din cantitate. Apa n-avea de gând să o împartă. După cum părea, lui Stebbs nu îi trebuia, chiar dacă nu îl văzuse niciodată cărând apă spre coliba lui dintr-o sursă necunoscută.

Glezna ei suporta mai ușor greutatea, deși încă purta atela improvizată sub bocanc. Putea să meargă, dar duhoarea coioților aproape o sufocă în timp ce se îndreptă spre bolovan. Își ridică la nas cămașa și își strânse nările prin aceasta până ce deschise biletul pe care scria:

„Sunt oameni la râu.”

Se holbă la bilet. Se așteptase să îi ofere ajutorul, să-i pună întrebări despre mama sau despre dependența incendiată. În schimb, era o declarație absolut evidentă – era aproape insultătoare. Ea roase capătul pixului pe care îl adusese, gândindu-se la un răspuns potrivit, când bărbatul se ridică din spatele bolovanului.

Instinctele lui Lynn erau prea bine antrenate ca să îi permită să țipe. Își scoase carabina prinsă de spate cu asemenea repeziciune, încât, în acea seară, urma să simtă o arsură între omoplați de la curea.

Stebbs arăta diferit față de ce își amintea Lynn. Anii în care îl urmărise prin binoclu nu o pregătiseră pentru întâlnirea în persoană, pentru ridurile subțiri din jurul gurii, pentru strălucirea din ochi sau pentru părul cărunt care-i ieșea de sub pălărie. Se retrase, chiar dacă el își ținea brațele în aer și nu avea nicio armă. Apropierea de oricine altcineva în afară de mama ei îi era atât de străină lui Lynn, încât fu nevoită să-și înăbușe nevoia de a fugi de ciudățenia lui.

— Lynn, spuse el calm, este în regulă.

Ea nu își mai auzise niciodată numele rostit de un bărbat. Chiar și când el se recuperase acasă la ele, mama nu îi permisesese lui Lynn să stea mult în preajma lui. Însă vocea lui aduse la suprafață amintiri de mult uitate – sunetul plăcut al tonului său pătrunzând printre scândurile dușumelei de deasupra capului ei, conversații șoptite pe care nu trebuia să le audă ea. Vocea nu i se schimbase, dar acum avea o notă liniștitoare, pe care creierul ei nu putea să o plaseze în timp.

În copilărie, o febră o ținuse pe Lynn la pat o săptămână, iar tot comportamentul mamei se schimbase. Abia se aventurase pe acoperiș, neglijând chiar și să adune apa când febra creștea. Ridurile din jurul ochilor, căpătate în anii în care mijise ochii la soare, se domoliseră în acele câteva zile din pivniță. Și vocea ei se schimbase. Modul clar și tăios în care vorbea dispăruse, ca să fie înlocuit de un ton mult mai blând și mai liniștitor.

Lynn recunoscuse același lucru în vocea lui Stebbs. Mușchii i se relaxară puțin și coborî țeava armei, dar fiind pregătită să o ridice din nou spre mijlocul lui, dacă era necesar. Gâtul ei, încă strâns din cauza mirosului de putregai, se strânse mai mult când se întrebă ce să spună. Mama era singura persoană cu care vorbise, din câte își amintea.

— De ce m-ai surprins așa? întrebă Lynn.

— Îmi pare rău! zise el, apoi veni în fața bolovanului și se așeză pe acesta, scoțându-și pălăria de pe cap și trecându-și mâinile prin păr. Nu credeam că ai să vii dacă mă vezi aici și nu voiam să pierd câteva zile scriind, dacă puteam vorbi.

— Aha.

Stebbs băgă mâna în buzunarul interior, iar Lynn ridică brusc arma înspre el.

— Ușurel! spuse bărbatul cu o voce calmă. Vreau doar să îmi scot batista.

Îi făcu semn din cap să continue, iar el se supuse, lent, cu privirea la degetul ei de pe trăgaci. Batista roșie apărui, iar Lynn abia rezistă impulsului de a întinde mâna să o atingă.

Era singurul lucru din lumea de afară care îi insuflase vreodată speranță: un licăr roșu în pădure, care o asigura că ea și mama nu erau singurele persoane rămase. Stebbs era dovada că nu toată lumea le-ar fi atacat de dragul apei potabile în timp ce dormeau. Timp de șaisprezece ani, acea pată de culoare fusese singura ei dovadă a decenței în lume.

De aproape, detaliile ieșeau în evidență. Batista nu era complet roșie, ci decolorată cu un model alb-negru. O margine era zdrențuită, iar ea putea vedea cusăturile neîndemânatic în materialul descompus și fragil unde bărbatul încercase să îl împiedice să se destrame.

Văzuse multe exact la fel, în fermele la care mergea prin zona rurală. Într-o casă, descoperise un sertar întreg plin cu batiste roșii și albastre. Dăduse și el peste ele, fără îndoială, și, totuși, se încăpățănase să rămână cu asta, cu găurile peticite și cu firele atârănânde. Batista – cunoscută și străină în același timp – o făcu să simtă o emoție atât de neașteptată, încât picioarele îi cedară sub ea și căzu la pământ.

— Am împușcat-o.

Cuvintele îi sfâșiară gâtul, o mărturisire pe care nu o făcuse cu voce tare nici măcar în singurătatea pivniței.

— Am ucis-o pe mama, continuă.

Stebbs ajunse lângă ea într-o secundă, punându-și mâinile puternice pe umerii ei. Atingerea lui nu o șocă pe cât de mult se așteptase. Pielea nu-l respinse imediat, deși, ani la rând,

avertismentul pericolului prezentat de toți bărbații îi fusese în-
tipărit în minte. În schimb, se aplecă înainte și-și lăsă capul pe
umărul lui, savurând senzația jachetei lui pe fața ei.

— Am auzit împușcăturile, zise, iar mâna lui o bătu ușor pe
spate, neîndemânatic, dar liniștitor. Ce s-a întâmplat?

— A murit, spuse Lynn, apoi se retrase de lângă el, brusc
simțindu-se jenată de apropierea lor. Au venit niște coioți, iar
eu... eu am ratat.

Stebbs dădu din cap în semn de înțelegere și o bătu pe umăr
cu o mână. Un licăr de emoție profundă îi traversă privirea,
dar, cu o singură clipire, dispăru. Bărbatul înghiți greoi o dată
și se ridică în picioare. Ea se șterse repede la ochi, iar el făcu la
fel. Stebbs își dresе vocea și se întoarse spre est.

— Sunt oameni la râu, spuse el.

— Știu, zise Lynn și se ridică neîndemânatic, glezna zvâc-
nindu-i în bocancul strâns. Mama credea că riveranii nu vor
rezista iarna. Ard lemn verde.

El își mormăi confirmarea.

— N-am auzit nicio împușcătură din direcția aia. Nu au
arme. Au rămas lângă apă, chiar dacă este frig. Cred că au un
bolnav pe care nu îl pot muta.

— Sau nu au cum să care apă, adăugă Lynn, bucuroasă să
poată juca un joc cunoscut, chiar dacă o făcea cu un jucător nou.
Deci n-au fost destul de isteți să aducă o găleată.

Scutură amândoi din cap în același timp.

— Orășeni, spuseră cei doi la unison, iar Lynn se surprinse
zâmbind, chipul ei încrețindu-se în tiparul cunoscut înainte
să-și conștientizeze gestul.

Lynn dădu din cap spre sud.

— Bărbații ăia aduc vești proaste.

Mama folosea aceste cuvinte ca să descrie cele mai rele lucruri din viață: ceața unei dimineți de vară care însemna nori de furtună, dar fără ploaie; omizi negre și pufoase care avertizau că iarna va fi foarte grea; micile excremente negre de șoarece împrăștiate prin camera improvizată din pivniță.

— Cu siguranță aduc vești proaste, spuse Stebbs, mutându-și greutatea de pe piciorul sucit. I-am auzit zilele trecute cum încercau să vă facă rău.

— Nu au reușit, spuse rigid Lynn.

— Nu..., repetă el, vocea estompându-se într-o nuanță pe care Lynn nu era destul de antrenată să o înțeleagă.

Sunetul glasului său îi era necunoscut urechilor. Doar micile gesturi ale mamei, forme de comunicare imitate și complete, erau traductibile pentru Lynn.

Rămaseră în liniștea ciudată preț de câteva momente, împărțând groaza coloanei negre de fum dinspre sud.

— Nu știu ce să fac în privința lor, spuse Stebbs, iar Lynn dădu afirmativ din cap.

— Grupul lor e destul de mare, spuse ea. Mama i-a ucis pe câțiva în întuneric în seara aia.

— Da?

Un zâmbet îi traversă chipul lui Stebbs când continuă să se uite spre sud. Se așează încet pe piatră, lăsându-și piciorul sucit într-un unghi ciudat.

— Ce ai face dacă ar veni acum?

— I-aș împușca... pe cât de mult aș putea, spuse fata.

Stebbs dădu din cap. Lynn își îndreptă privirea spre piciorul lui, iar planul ei – de a munci pentru ca el să păzească heleșteul – îi păru insultător, având acum întins în față membrul distrus al bărbatului. Din ce-și dădea seama, el nu părea

să aibă nevoie de nimic. Dacă i-ar fi făcut o ofertă, ar fi părut slabă, înțelegerea fiind în avantajul ei.

După câteva clipe de odihnă, Stebbs se sprijini pe piciorul sănătos, smucindu-l pe celălalt sub el când se ridică.

— Ai să te descurci, puștoaico?

Lynn își ținu privirea antrenată ațintită în distanță.

— Da, spuse ea disprețuitor, mă descurc. Mama nu a crescut o idioată.

— Așa mă gândeam și eu, zise Stebbs și gesticulă spre fumul focului jalnic al riveranilor. După ce nu au să mai facă focul câteva zile, am să mă duc să văd dacă au ceva util.

— Bine, spuse Lynn, surprinsă de libertatea lui de a hoinări fără griji.

În mica lui colibă nu era nimic de valoare, iar sursa lui de apă era bine ascunsă. Se uită pieziș la piciorul său rănit.

— Este un drum destul de lung.

— Da, confirmă el.

— Aș putea să mă duc eu, îi propuse ea șovăind. Dacă rămâi și păzești heleșteul.

Stebbs își roti piciorul sucit o clipă, gândindu-se.

— Ai încredere să fac asta?

— Ne-ai fi putut ucide oricând.

Fie că mama îl plăcuse, fie că nu, Stebbs fusese o prezență constantă care nu le amenințase niciodată, nici măcar când nu erau pregătite.

— Nu ai nevoie de apa noastră.

— Nu, spuse el. Nu am nevoie.

Lynn dădu din cap, lăsând conversația să se încheie acolo. Să-l întrebe de unde își ia apa ar fi fost cea mai înaltă trădare din lume, iar fata știa asta.

- Așadar, crezi că ajung două zile?
- Două zile fără fum de la râu și-am să vin.
- Bine.

Dădură rigid din cap când se despărțiră, fiecare alegând cu atenție calea printre cadavrele umflate și căzute în putrefacție ale coioșilor.

Opt

— **N**u pot să plec acum, argumentă Lynn, cu brațele în-
sângerate de la coate în jos.
Cadavrul unei mici căprioare atârna de un copac,
deasupra unei grămezi de organe și intestine. Stebbs se uită
critic la tăietura zimțată pe care o făcuse ea de la claviculă până
la osul pubian. Tăieturile mai puternice și mai încrezătoare ale
mamei păruseră mereu mai îngrijite.

Stebbs îi ignoră protestul, privind înspre prelata pe care o
întinsese fata în jurul unor puieți verzi, ca pe un cort conic.

— O afumi?

— Asta plănuiesc. Magazia nu mai este, dar prelata aia ar
trebui să își facă treaba.

— Va atrage atenția.

— Ei știu oricum că sunt aici.

— Nu știu că ești singură, îi răspunse el. Dacă trimit pe ci-
neva în recunoaștere și nu o văd pe Lau... pe mama ta, vei avea
de suferit.

Lynn îl ignoră în timp ce jupui cu grijă grăsimea de sub
piele de pe carcasă. Avea dreptate, dar fata nu voia să recu-
noască faptul că greșise împușcând căprioara prea devreme ca
să congeleze carnea.

— Știi, mai există o metodă, spuse Stebbs. Poți să o sărezi și s-o atârni în copac să se usuce.

— Nu am destulă sare.

— Am eu. Termin eu de măcelărit cât ești plecată; împarți cu mine orice aveau riveranii.

Lynn nu întreabă cum de are suficientă sare pe care să i-o poată oferi unei vecine ca să conserve o întreagă căprioară. Procesul de putrezire începuse în clipa în care inima încetase să bată, iar muștele se adunau deja la pluriile răni făcute de ea.

— Atunci, du-te să aduci sarea, spuse Lynn rigid.

Să se îndepărteze de casă i se părea o crimă, chiar dacă avea încredere în Stebbs. Acoperișul cunoscut arăta foarte ciudat de la distanță, unghiurile înclinate ale celui de-al doilea etaj fiind foarte diferite de partea ușor în pantă de deasupra bucătăriei, unde ea și mama stătuseră întotdeauna. Când nu o mai văzu de copaci, Lynn își reprimă sentimentul de trădare care îi umplea pântecul. Traversând câmpul de trifoi pe care îl văzuse în fiecare zi din viață, dar pe care nu călcase niciodată, nu-și mai făcu griji dacă mama ar fi fost sau nu de acord cu faptele ei.

Cu părul adunat sub căciula strânsă pe cap, un mod simplu de a-și ascunde sexul, învățat de la mama, briza rece îi zgribuli pielea expusă de pe gât, coborându-i pe piept și pe brațe. Cu frunzele care-și schimbau culoarea și cădeau, rotindu-se spre pământ ca să fie strivite sub bocanci, toamna era superbă. Însă moartea și căderea lor serveau drept ecouri de avertisment pentru celelalte lucruri vii din jurul lor: vine frigul, pregătiți-vă!

Lynn era încrezătoare că riveranii erau deja morți. Focurile slabe făcute cu lemn verde pâlpâiseră, iar apoi se stinseseră.

Orice ființă care s-ar fi aflat într-o stare de slăbiciune nu ar fi supraviețuit în ultimele două nopți fără un foc. Își ținu carabina în pliul cotului când merse prin iarba lungă spre râu. Nu avea nicio îndoială că și bărbații din tabără observaseră moartea riveranilor. Vulturii nu aveau să fie singurii necrofagi care să le cerceteze tabăra.

În alte condiții, ar fi fost o plimbare plăcută. Zona rurală strălucea de culoare, iar cerul era de un albastru-deschis. Briza mișca iarba în jurul ei, suflându-i în față mirosul ușor aromat al frunzelor verzi devenite de acum maronii. Lynn vedea însă numai utilitatea acestor mici miracole. Verdele palid și galbenul îi permiteau salopetei maro să se piardă frumos în peisaj; cerul senin oferea un pic mai multă căldură pământului. Briza care mișca iarba acoperea sunetele scoase de mișcările ei, iar parfumul slab al tulpinilor rupte masca mirosul pe măsură ce se apropia de râu.

Veni spre tabără din direcția vântului, studiind zona dimprejur de alți intruși. O veveriță trăncăni nervoasă când fata se apropie de pământ, conștientă că-și semnala neliniștea. Lynn se furișă înainte, ignorând măcăcinii care se agățau neîncetat de ea din mers.

Veverița, precaut cocoțată pe malul opus, se ridică pe picioarele din spate și se uită bănuitoare la un rând de ghinde. Trăncăni din nou, anunțând toată pădurea că este neliniștită și nesigură ce să facă în privința asta. La celălalt capăt al rândului de ghinde se ghemuia o fetiță.

Stătea cu brațul întins și cu palma în sus, făcându-i veveriței semn să se apropie. Era murdară, cu fața brăzdată toată de mizerie, în afară de două porțiuni de piele din jurul gurii, pesemne spălate de apă când băuse din râu. Încălțările uzate îi intrară în

noroi când încercă să ademenească veverița mai aproape. Cotul ascuțit îi ieși prin pliul uzat al mânecii.

Veverița continuă să scoată zgomote la fată cât se apropie sovăind, îmbuibându-se cu ghinde. Lynn reperă tabăra riveranilor la treizeci de metri în aval. Cineva târâse un copac tăiat spre unul viu din care creștea o ramură, îl sprijinise pe cel tăiat în adâncitură și stivuisse crengi pe laturi ca să ofere o oarecare protecție. Nu era o idee rea, dar uitaseră să pună noroi sau frunze peste crengi. Ar fi putut să servească drept un adăpost umil în fața vântului, dar, cum stropii de ploaie ar fi curs constant înăuntru, nu ar fi reținut căldura. În fața deschizăturii era o grămadă de bețe arse pe jumătate.

Indiferent cât de rău fusese făcut focul, persoana responsabilă trebuia să fi fost mult mai mare decât copilul care îngenunchea în noroi. Lynn continuă să privească adăpostul când se apropie de mal. Lăsată singură, copila ar fi murit, și curând. Chiar dacă ar fi reușit să ademenească veverița, nu putea găti carnea și nu avea nicio sursă de căldură. Nici măcar o cămară plină nu ar fi salvat-o odată ce ar fi căzut zăpada. Ar fi murit de frig, lăsând un mic schelet alb să fie dus de râul umflat primăvara.

Acea imagine o făcu pe Lynn să tragă cu carabina înainte să conștientizeze că luase o decizie. Veverița încetă imediat să mai scoată sunete, trupul ei fiind aruncat într-o parte. Fata sări în picioare, inconștientă de stropii de sânge care îi pătau fața palidă. Lynn traversă râul cu arma îndreptată în jos, sperând că fata avea să-și dea seama că nu vrea să-i facă rău.

Dar râul fusese deja făcut. Când Lynn își ridică prada de coadă și i-o dădu fetei, buza de jos îi tremură.

— Cha-Cha, abia se auzi vocea ei firavă, înainte să se evapore în aerul rece al după-amiezii. Ai ucis-o pe Cha-Cha!

Bocetul răsunător care se auzi apoi fu mai puternic, iar Lynn căzu în genunchi lângă copilă când începu să plângă.

— Încetează! o rugă Lynn, rotindu-se în stânga și în dreapta, neliniștită că vor atrage atenția. Încetează, te rog, încetează! zise și își puse mâinile pe umerii mici și ascuțiți ai fetei, alarmată de cât de aproape de suprafață erau oasele. Îmi pare...

Lovitura veni de deasupra și din dreapta, doborând-o pe Lynn în rău, în vreme ce carabina se roti în afara razei ei de acțiune. Tânăra se zbatu frenetic, respirând convulsiv când ieși la suprafață. Un val de apă rece îi umplu plămânii când se chinui să vină spre mal, unde, într-un final, îl vomită. Își pierduse căciula; bucle ude și reci de păr îi atârnav pe față, iar ea le dădu deoparte, căutându-și atacatorul.

— Iisuse! spuse o voce de bărbat. Este o fată!

Stătea în fața copilei, cu brațele larg deschise ca să o protejeze, și cu o creangă groasă într-o mână. Lynn se apucă de burtă, suferind încă de grețuri din cauza apei care se grăbea spre părțile launtrice ale trupului său. Arma era între ei pe mal, dar nu făcu nicio mișcare spre aceasta.

— Da, spuse ea, sunt o fată.

Se ridică în picioare clătinându-se, alarmată de nesiguranța propriilor picioare.

Tânărul aruncă arma improvizată și apucă fetea, trăgând-o în fața lui.

— Ia-o! se rugă el. Ia-o cu tine!

— Ce? întrebă uluită Lynn și își încrucișă brațele la piept, tremurând în hainele-i ude.

Fetea dădu înapoi, ținându-se de băiat și jelind incoerent. El o împinse spre Lynn, lăsând mici șanțuri noroioase în urma picioarelor ei.

— Ia-o! repetă el. Nu pot... Nu știu cum.

Lynn se retrase din calea brațelor lui întinse și de povara care se zbătea. Picioarele nesigure i se îndoiră sub ea și căzu într-o încurcătură de membre neîndemânatică și haine ude. Copila, care îi fu aruncată în poală, o lovi imediat cu piciorul în maxilar. Lynn se rostogoli într-o parte, ținându-se de față.

Băiatul o ridică pe față de tot în aer, scuturând-o frustrat.

— Ai să mori! îi strigă el în față. Dacă rămâi aici cu noi, o să murim toți!

Un mormăit lent umplu pădurea – un sunet atât de ciudat, încât lui Lynn i se ridică părul pe ceafă și se aruncă după armă. Băiatul nu încercă să o oprească. Brațele i se înmuiară la acel zgomot, iar fetița se ghemui la picioarele lui.

— Mama! urlă ea, alte lacrimi curgând în șiroaie pe fața-i murdară. Mama!

— Totul este în regulă! strigă băiatul spre adăpostul improvizat, iar Lynn ținu mai relaxat carabina. Totul este în regulă, spuse el din nou, vocea tremurându-i din cauza efortului de a striga. Lucy este bine; este aici, cu mine!

Zgomotul se potoli, fiind înlocuit de scâncetul copilului îngenuncheat în noroi.

— Mama, rosti ea din nou, privind neliniștită spre cort.

— Nu! o avertiză băiatul. Nu poți să te duci acolo.

Lynn se uită la fetiță.

— Mama ta e bolnavă?

Ea răspunse dând puternic din cap, dar nu vorbi.

— Am lăsat-o acolo, spuse băiatul. Nu am știut ce să mai fac.

— Este a ta? întrebă Lynn, gesticulând spre Lucy.

— Ce? Nu! Am doar șaisprezece ani, spuse el încercând să explice. Ea are șapte.

— Am cinci, se auzi replica îmbufnată.

— Este *a ta*? încercă Lynn din nou. Responsabilitatea ta?

— O! Ei bine, presupun că acum sunt amândouă, spuse el, oboseala umplând fiecare silabă.

Fetița se apropie de picioarele lui și se așează acolo, privind-o neîncrezătoare pe Lynn.

Lynn își atinse ușor capul unde o lovise băiatul. Un cucui destul de mare, cât să-i umple palma, se forma acolo.

— Îmi pare rău! zise el. Credeam că ești unul dintre ei, care se întoarce.

— Ați mai fost atacați?

El dădu aprobator din cap.

— Mda, totuși, doar o dată. Nu chiar atacați, au intrat, pur și simplu, în tabăra mea și ne-au luat mâncarea.

Obosită, Lynn își îndreptă privirea către ceea ce numea el tabăra lui și îl văzu enervându-se chiar dacă ea nu spuse nimic.

— Nu am putut face nimic în privința asta, zise el. Au spus că nu au să le rănească pe Lucy și pe Neva dacă le dau mâncarea noastră.

— Neva? întrebă Lynn, devenind curioasă la auzul numelui necunoscut.

— Mama, veni răspunsul de la picioarele băiatului, de unde fata, plictisită de conversație, desena în noroi. Mama este bolnavă, repetă când Lynn își coborî privirea la ea. Eli a spus că nu pot să mă duc acolo.

— Probabil că Eli are dreptate, îi răspunse Lynn. Oamenii ăia – când s-a întâmplat asta?

Băiatul ridică din umeri.

— Neva nu era încă în cort, deci probabil că acum trei săptămâni.

— Ce ați mâncat de atunci?

— Nu prea multe. Am prins un pește cu mâinile într-o zi. Am găsit niște mure. Lucy a prins greieri..., spuse, iar vocea i se sparse la ultimul cuvânt, lacrimile, la care ea nu se așteptase, începând să-i curgă pe față, însă el nu mai era jenat. I-am spus că ne trebuie ca să o înveselească pe mama ei, dar...

Băiatul își pierdu din nou controlul, suspinul care îi scutură umerii sfrijiti străbătându-i corpul și făcându-i genunchii să se clatine. Protector, o îmbrățișă pe fetiță, dar, când își ridică privirea la Lynn, vocea lui fu rece.

— Trebuie să o iei!

Lucy merse cu greu pe lângă ea, împiedicându-se când iarba înaltă i se încolăci de genunchi. Refuză propunerea lui Lynn de a o ajuta, afirmând ferm că cine o împușcase pe Cha-Cha nu trebuia să o țină de mână. Când fata plecă să își ia „adio” de la mama ei, Lynn împinse repede animalul mort și îl ascunse în spatele unui copac, explicându-i procesul lui Eli în acest timp. El se albise și mai mult văzând bățul ascuțit care ieșea din gâtul lui Cha-Cha, dar nu se împotrivi să o mănânce.

Când se apropiară de casă, Lynn salută acoperișul cu un braț. Nu voia ca Stebbs să o confunde cu altcineva. Primi o mișcare de confirmare de pe casă și apoi îi văzu silueta întunecată coborând pe antenă. Lynn se uită la fata care mergea lângă ea. Slabă cum era, o hotărâre implacabilă o făcuse să țină pasul.

Lucy se certase, se luptase, se rugase și, în cele din urmă, aruncase pietre spre Eli când el insistase că ea trebuie să părească râul. Băiatul o luase deoparte și o asigurase că avea să se întoarcă imediat ce mama s-ar fi însănătoșit, deși privirea pe care i-o aruncase rapid lui Lynn îi spusese cât de mici sunt

acele șanse. Eli nu era antrenat să supraviețuiască și avea și mai puțină experiență în îngrijirea bolnavilor.

Iarba se mișcă în vânt când Stebbs se îndreptă spre ele, cu arma pe umăr, mascându-și bine surprinderea atunci când o văzu pe Lucy.

— Bună, micuț! spuse el și se aplecă pe un genunchi ca să discute cu ea, chiar dacă poziția era dificilă, cu piciorul sucit. Oare cum o să te împărțim?

Orice farmec folosisse bărbatul cu Lynn se pare că funcționa și asupra lui Lucy. Fetița alergă înainte și se aruncă în brațele lui, ascunzându-și fața în haina lui veche, ca și când l-ar fi cunoscut dintotdeauna. Apoi se retrase, arătând rigid cu degetul către Lynn.

— Este o fată rea! A împușcat-o pe Cha-Cha.

Stebbs se încruntă confuz.

— Pe cine a împușcat?

— N-am avut ce să aduc de acolo, spuse Lynn pentru a treia oară când toți trei se adunaseră lângă cuptor, la cină.

— Așa ai zis, spuse Stebbs, băgând în gură o furculiță plină cu fasole.

— Nu vreau să crezi, știi...

— Că ai ascuns obiectele în pădure și că ai să le iei mai târziu, când nu ai să fii nevoită să le împărți?

— Mda, exact asta, spuse Lynn, privind în farfuria ei și roșind. Nu așa face așa ceva.

Stebbs dădu din cap și își îndreptă atenția la Lucy, care mânca din două borcane în același timp.

— Oprește-o! N-a murit de foame, dar nici mult n-a avut până acolo. Acum, dacă mănâncă prea mult, moare.

— Știu, spuse Lynn, înțepând cu o forță excesivă un bob de fasole verde.

— Să revenim, ceilalți de la râu? Spuneai că este vorba despre un băiat și o femeie?

— Mda, a spus că se numește Eli, iar femeia... am uitat. Are un nume ciudat.

— Neva, zise fetița. Numele mamei este Neva. Este frumos, nu ciudat.

Stebbs și Lynn făcură un schimb de priviri. După asta, mâncară în liniște, sunetul furculițelor zăngănind pe pereții borcanelor fiind tot ce se auzea din pivniță. Focul din micul cuptor pârâia plăcut, iar Lucy începu să adoarmă. Capul i se înclină într-o parte și se opri pe umărul lui Stebbs.

— Este epuizată, spuse el, luând-i ușor mâncarea și furculița. Nu ar mai fi rezistat mult timp.

— Mda, știu, mormăi Lynn, prefăcându-se a căuta ultimele boabe de fasole pe marginea borcanului.

— Ai procedat bine c-ai adus-o aici.

— Ce altceva era să fac?

Chipul lui Stebbs deveni serios când își coborî privirea la micul cap culcușit pe el.

— Întotdeauna ai de ales.

— Mama nu va rezista mult timp.

— Ce crezi că are?

— Nu știu, răspunse Lynn. Băiatul nu voia să o lase pe micuță în apropierea cortului. Amândoi beau direct din râu, deci nu aș fi surprinsă să fi fost holeră. Nu am apucat să o văd și nu am fost interesată să o fac.

— Mama este foarte bolnavă, mormăi ușor Lucy. Copilul nu vrea să iasă.

Lynn și Stebbs se priviră reciproc.

— Copilul? întrebă el. Mama ta este însărcinată?

Lucy dădu adormită din cap.

— Eli nu m-a lăsat să o văd; a spus că s-ar putea să iasă copilul și că o să fie scârbos.

— Ce mai cuvânt! rosti Stebbs, luând ușor capul lui Lucy de pe umărul lui. Haide acum, micuțo, este timpul să dormi!

— Într-un pat adevărat? întrebă Lucy când Stebbs îi cuprinse corpul mic în brațe. Cu perne și toate cele?

— Cu pernă și toate cele, îi promise el și o întinse în patul lui Lynn.

Ea se băgă sub pătură, aducându-și genunchii la piept. Lynn încercă să nu se strâmbe când îi văzu capul murdar pe fața de pernă curată.

— Crezi că are păduchi?

— Păduchi și purici, fără îndoială, spuse Stebbs, făcându-i semn lui Lynn să îl urmeze la etaj. S-ar putea să vrei să fierbi cearșafurile alea dimineață. Și să îi faci o baie caldă mai întâi.

Ieșiră în noaptea răcoroasă, stelele strălucind contrastant deasupra lor. Aerul era atât de rece și stelele erau atât de clare, încât Lynn vedea conturul ultimelor frunze de pe crengile arțarului. Și forme mai mari atârnav printre crengi.

— Carnea de vânat? întrebă ea, făcând semn din bărbie spre aceasta.

Stebbs dădu din cap.

— Las-o acolo cam o lună. Am să vin să te ajut când o fi timpul să o cobori, să îmi iau partea. Nu ar trebui să o deranjeze multe acolo – probabil o veveriță sau două. Să-nțeleg că nu prea le ai la suflet?

— Nu știam că este animalul ei de companie, replică Lynn. Stebbs oftă și, gânditor, își ridică privirea la strălucirea cerului nocturn.

— Mama ta te-a învățat multe, dar n-ar fi putut să te-nvețe ce nu știa, cum ar fi să înțelegi o glumă.

— Am să râd când o să mă amuze ceva, îi răspunse și se lăsă pe vine ca să se așeze pe pământ. Iar acum, nu am prea multe ocazii. Proviziile mele hrănesc din nou doi oameni.

— Am să te ajut; îți rămân oricum dator pentru porția mea din seara asta.

— Nu, spuse Lucy. A fost decizia mea să o aduc, iar noi ne-am înțeles să împărțim ce luăm din tabără în schimbul tranșării căprioarei. Tu ți-ai făcut partea, dar tot ce am adus eu înapoi a fost mai multă muncă.

— Probabil, răspunse Stebbs. Dar înțelegerea era să împărțim ce găsești. Am să te ajut cu fata.

Când un sentiment ciudat răsări în pieptul lui Lynn, altceva ce nu o învățase mama, recunoștința, între ei se lăsă liniștea pentru o clipă.

— Așa, spuse Stebbs. Cum rămâne cu băiatul și cu mama?

— Am destul de muncă, zise Lynn. Până peste cap!

Stebbs coborî ca să se așeze lângă ea, o acțiune neîndemânică și amabilă.

— Poate că este așa, dar, dacă se pun din nou pe picioare, fata nu va mai fi problema ta.

Lynn scutură din cap.

— Sunt, clar, terminați. Băiatul era într-o stare mai rea decât fetița. Presupun că le-a dat o mare parte din mâncare lui Lucy și femeii.

— Care mănâncă pentru doi, îi aminti Stebbs.

— Așa cum am spus – sunt terminați.

Liniștea se pogorî din nou peste ei, de data asta impregnată de cunoașterea faptului că urmau să înceapă să se contrazică în curând.

— N-am de gând să-i las să moară, spuse Stebbs.

— Săptămâna trecută erai destul de mulțumit să o faci.

— Acum situația e alta. Fetița aia are o familie; putem să o împiedicăm să devină orfană. Nu ai vrea să își asume cineva un risc, dacă asta ar însemna să îți poți recupera mama?

Urmă o pauză lungă. Lynn își înfipse degetele în pământul rece de la picioarele ei și se uită la Stebbs cu coada ochiului. Stătea complet nemișcat, dar ea îi simțea privirea rece.

— Oamenii ăia au rătăcit aici nepregătiți; și-au făcut-o cu mâna lor. Singura persoană vinovată pentru ce s-a întâmplat cu mama sunt eu.

Se ridică, ștergându-și praful rece de pe mâini, și-i întinse palma. El o apucă, iar fata îl ridică brutal, forțându-și toată greutatea pe piciorul bolnav. Stebbs se sprijini de tânără, iar ea puse mâna liberă pe brațul lui.

— Îi vom ajuta, spuse Lynn. Dar nu îmi mai vorbi despre mama decât dacă-ți cer eu.

El dădu afirmativ din cap, iar ea îi eliberă brațul. Stebbs se îndepărtă de tânără clătinându-se și masând locul în care îl prinsese de braț.

— Așa e corect să procedăm. Exact cum ai făcut și tu când ai adus-o pe Lucy aici.

— Am să te-nsoțesc mâine seară, după ce adoarme ea, continuă Lynn, ca și când Stebbs nu ar fi vorbit. Cel puțin băiatul mă cunoaște. Dacă te duci acolo, te-ar putea lovi în cap cu o piatră. Nu ți-ai dori așa ceva.

— Măine seară, îi confirmă Stebbs și dispăru în întuneric. Tare mă tem că suntem în pericol de a deveni prieteni! răsună vocea lui.

Fata dormea profund când Lynn reveni în pivniță, iar ea nu se simți în stare să o trezească. Fără să știe, Stebbs o pusese pe Lucy în patul lui Lynn și, astfel, fata se întinse în patul mamei, surprinsă de mirosul care o învălui când se băgă sub pătură. Mirosul mamei era acolo, conturul corpului ei fiind încă imprimat pe saltea. Lynn își găsi locul și o supraveghe pe Lucy cât micuța dormi.

Nouă

Fata dormi toată dimineața, iar Lynn profită de ocazie ca să se convingă că are păduchi. Și purici. Oftă prelung în timp ce se legănă pe călcâie, gândindu-se la ce trebuia să facă. Fata putea face baie cu apa din heleșteu, care trebuia încălzită pe plită, apoi cărată la etaj, în baie. Luă una dintre oalele mamei pentru conserve de pe cârligul de pe tavan. Ca să fiarbă cantitatea de apă necesară pentru curățarea lenjeriei de pat, ar fi avut nevoie de un foc puternic, care să ardă mult timp.

Făcu primul drum spre heleșteu când o fâșie roz apărea la orizont. Avea un pistol la centură, dar Lynn era satisfăcută că nimic – și nimeni – nu mergea prin iarbă. Asaltul toamnei și lipsa ploii uscaseră totul, transformând orice mișcare într-un anunț asurzitor al prezenței. Malul pietros al heleșteului nu îi îmbunătăți starea de spirit. Fâșia nouă și strălucitoare de cochilii de midii sparte și de pietre mici indica locul în care apa heleșteului scăzuse recent. Mânerul alb al găleții se iveaua și mai aproape de suprafață.

Lynn se jucă în minte cu ideea de a se apleca și de a o lua, îndepărtând pentru totdeauna amenințarea sugerată de imaginea ei. Dar, fără aceasta, era pierdută. Toate heleșteiele aveau un fund; putea doar să speră că al heleșteului ei era încă la

mare distanță de suprafață. Dacă mama știuse exact cât de adânc este heleșteul, nu îi spusese lui Lynn. Mănerul găleții era singura referință disponibilă.

Bocancul îi intră în noroiul proaspăt de la marginea heleșteului când merse cu greu pe mal. Acesta se eliberă cu un sunet asurzitor și o făcu să se încline în față, vărsând jumătate de găleată cu apă rece pe picior. „Fir-ar al dracului!”, strigă ea cel mai urât lucru pe care îl auzise vreodată de la mama, apoi lovi furioasă găleata cu piciorul, reușind doar să își stropească piciorul cu și mai multă apă rece.

Nefericită și udă, umplu alte două găleți și merse cu greu spre casă cu ele. Aerul pivniței era cald și primitor după frigul aspru al dimineții de toamnă. Lynn își scoase hainele ude și le atârna de căpriori, își puse haine curate și umplu oala de pe plită cu apă rece. Puse alte lemne în cuptor și verifică provizia din casă. Scăzută. Aproape terminată. Trebuia să mai aducă lemne înainte de sfârșitul zilei dacă voia să spele fata, să sterilizeze cearșafurile și să facă un foc destul de mare, ca să le încălzească toată noaptea.

Se gândi dacă să o trezească și să o oblige să o ajute, dar mica încheietură a mâinii care atârna peste marginea patului ei o opri. Nu era cu mult mai groasă decât crengile pe care le folosea să aprindă focul. Dacă îi cerea să care lemne, ar fi putut să se rupă. De îndată ce ar fi început să arunce lemne pe fereastră, ar fi trezit-o. Lynn hotărî să îi mai ofere totuși câteva momente de odihnă.

Era destul de frig, încât să își pună mănușile ca să își protejeze degetele de antena rece de metal când urcă pe acoperiș. Nu se vedea nimic spre sud. Lynn își lăsă binoclul pe piept. În ultima vreme nu auzise focuri de armă; bărbații nu vânau, deși în urmă cu trei săptămâni fuseseră atât de disperați,

că veniseră să fure câteva conserve de mâncare de la o fetiță și o femeie însărcinată.

Nu se vedea nimic dinspre tabăra riveranilor. Erau din nou riverani – cuvântul era foarte impersonal. Lynn alege să nu se gândească la ei ca la Eli și Neva. Mai ales fără un fum care să se înalțe după o noapte atât de rece.

Ridică din nou binoclul și îl caută pe Stebbs, fără să îl găsească. Dacă era plecat să ia apă de la sursa lui misterioasă, l-ar fi putut repera la întoarcere. Trecuse o jumătate de oră fără urmă de mișcare. Dezamăgită, lasă binoclul pe șindrila de lângă ea. După douăzeci de minute, o urmă de îngrijorare își făcu loc spre inima ei. Era rănit? Îl forțase prea mult aseară, când îl dezechilibrase? Îi rănise piciorul?

Un licăr roșu îi atrase atenția, iar ea ridică din nou binoclul. Stebbs ieși din casă, căscând și întinzându-se. Își atinse talia de câteva ori înainte să se așeze pe ciotul de lângă ușa lui. Lynn se uită la soare. Era aproape zece dimineața.

— Nenorocit leneș, mormăi ea.

Un foșnet și zborul câtorva greieri deranjați îi atraseră atenția, iar Lynn coborî binoclul, luând carabina de pe umăr. Dedesubt, Lucy țâșni dintr-un smoc de iarbă, lovind disperată greierii cu palmele goale. Lynn simți un nod în gât.

— Hei! strigă ea spre pământ. Nu mai trebuie să faci asta.

Lucy se uită împrejur, încercând să o găsească.

— Aici, sus! strigă Lynn. Sunt pe acoperiș.

Fetița își feri ochii de soare și făcu semn din mână când o văzu pe Lynn.

— Ce nu trebuie să fac?

— Să mănânci greieri, îi explică Lynn când coborî pe antenă. Am mâncare adevărată aici.

Fata se strâmbă.

— Nu îi mâncam. Cine ar mânâncă greieri?

— Ăăă, presupun că nimeni, se bâlbâi Lynn, uitând că băiatul nu îi spusese lui Lucy ce îi dădea de mâncare.

— Îi prindeam pentru tine, continuă Lucy. Eli spunea întotdeauna că o făceau fericită pe mama, deci trebuia să prind cât de mulți puteam. Credeam că poate te vor face și pe tine la fel de fericită.

— Aș fi fericită dacă nu ai țâșni așa din iarbă, spuse Lynn. Nu mă lua prin surprindere când am o armă. Nu vreau să...

Ea se opri, incapabilă să vorbească din cauza nodului care se mărise.

— Ce nu vrei?

— Nu vreau să te împușc din greșeală.

Ploaia care începuse era o binecuvântare minunată din multe motive. În urmă cu câțiva ani, mama avusese inspirația să pună o țevă de scurgere de la acoperiș, care mergea spre baie. Marginea zimțată a țevii ruginite era înfundată cu o bucată de flanelă, pe care Lynn o scoase acum. Un val de apă ruginită și frunze ieșiră mai întâi, curgând în găleata pe care o adusese. Imediat ce apa de ploaie curse limpede, o lăasă să ajungă în cadă, ca să suplimenteze apa fierbinte pe care o scosese din pivniță.

— Ce e aia? strâmbă Lucy din nas la mirosul de frunze putrede din găleată.

— Doar chestii putrede, spuse Lynn, rotind mâna prin apă ca să încerce temperatura. Baia va fi gata imediat și voi înfunda țeava ca să nu îți curgă apă de ploaie în cap.

Fata ridică indiferentă din umeri și continuă să râcăie o crustă de pe genunchi.

— De ce nu deschizi robinetul?

Lynn oftă și își sprijini capul de marginea căzii.

— Ți-am spus, nu am apă curentă. De aceea căram găleți din pivniță.

Munca banală de a fierbe apă o adusese pe curioasa Lucy spre marginea plitei, care urcă pe un scaun ca să vadă momentul exact când bulele începeau să se formeze la suprafață.

— Cum știi când fierbe?

Întrebarea o făcu pe Lynn să se oprească brusc.

— Nu știi, pentru că... fierbe, însă răspunsul nu o mulțumise pe Lucy, așadar Lynn o lămuri cum stătea treaba cu bulele și cu aburul. Nu ai fiert niciodată apă?

— Nu! spuse Lucy defensiv. De ce aș face-o?

Acest răspuns împreună cu cererea fetei de a deschide robinetele îi stârniră curiozitatea lui Lynn.

— În orice caz, de unde ești? Și ce cauți în pădure?

— Entargo, îi răspunse fata, încercând apa cu vârful degetelor ei mici.

Lynn încetă să mai amestece apa.

— Entargo, repetă ea. Marele oraș?

— Mda, spuse Lucy, complet inconștientă de efectul pe care îl avusese răspunsul ei. Am locuit acolo toată viața, până am fost nevoiți să plecăm.

— De ce? Ce s-a întâmplat?

— Nu știi. Pur și simplu, am plecat.

Lynn nu cunoscuse mulți oameni în viața ei, dar buzele strânse într-o linie dreaptă îi erau destul de cunoscute. Nu aveau să mai discute despre asta.

Lynn îndesă cârpa de flanel înapoi în capătul țevii de scurgere, ignorând stropii care o împrășcară când se chinui să

oprească jetul. Căută în sertarul cu rufe o cârpă subțire de spălat și un săpun alb, dându-i-le fetei.

Lucy se uită la săpunul din mâna ei.

— Țsta pentru ce e?

— Este săpun. Cu care să te speli.

Fata se uită neîncrezătoare la săpun și apoi îl miroși.

— Nu miroase ca săpunul de acasă.

— Miroase a curat! spuse brusc Lynn. Eu și mama l-am făcut. Se face greu, deci nu îl risipi!

Lucy strânse săpunul.

— Unde este mama ta?

— A murit.

Fetița dădu din cap și nu mai puse alte întrebări. Deși era doar un copil, înțelegea că discuția se termina acolo.

Lynn își drese vocea.

— Bine, atunci. Să te speli bine! Spală-ți părul cu ăsta, zise și îi dădu lui Lucy o sticlă cu un gel verde. Lasă-l puțin să-și facă efectul înainte să îl clătești.

Micuța se abținu să obiecteze când văzu imaginea unui câine pe sticlă, dar o luă destul de supusă.

— Aruncă-ți hainele pe hol, continuă Lynn. Am să le ard, spuse și ieși pe ușă fără să audă vreun răspuns.

— Stai!

Strigătul nerăbdător o aduse înapoi.

— Ce este?

— Nu pot să le dezleg, spuse fata, arătând spre șireturi.

Lynn oftă și se lăsă pe podea, lângă fată.

— Nu este prea greu, spuse ea. Tragi de capătul liber. Mama ta nu te-a învățat cum să le dezlegi?

— Pot să-i dezleg, obiectă mândră Lucy. Pur și simplu, nu îmi ies din picioare.

Fără să-i ceară o explicație, Lynn trase de șireturi, iar capetele putrede îi căzură în mâini.

— Nu te mișca! îi ordonă ea și se duse în bucătărie după un cuțit, cu care scoase ușor și restul șireturilor.

Ea apucă pantoful și era pe cale să îl scoată, când fata strigă, înfigându-și unghiile în săpun.

— Care este problema?

Fata scutură din cap, mușcându-și buza, odată ce Lynn îi scoase pantoful din piciorul ei mic. Ciorapul însângerat și încrustat cu puroi îi răspunse la întrebare.

— Copilule, spuse ea, acoperindu-și nasul din cauza mirosului, cât timp ai stat în pădure?

Mansarda o făcu pe Lynn să-și aducă aminte de lucruri pe care ar fi preferat să le lase uitării. Nu era un loc pe care îl foloseau des, ci numai atunci când depozitau hainele care nu i se mai potriveau lui Lynn și când căutau cutia cu altele potrivite. Mama spunea mereu că „merg la cumpărături” și o încuraja pe Lynn să probeze totul, imediat ce găsea cutia potrivită. Fusese un fel de joc, una dintre puținele ocazii în care mama se odihnea, reze-mându-se pe un scaun vechi pus în colț, în timp ce Lynn arunca entuziasmată haine peste tot. Haine. Haine și pantofi.

Lynn merse la întâmplare cât căută prin cuferele vechi folosite de mama pentru depozitare. Era imposibil ca Lucy să fie la fel de mare ca ea pe când avusese vârsta de cinci ani. Poate că era mai bine să aleagă o mărime mai mică. Scoase capacul cufărului corect, uitându-se înăuntru și căutând niște haine pe care să le îmbrace fata când avea să iasă din cadă.

— Ceva călduros, ceva călduros, mormăi Lynn doar pentru ea când aruncă deoparte hainele.

Ploaia continua să cadă, lovind într-un ritm sacadat acope-rișul mansardei. Puțina lumină intra pe o mică fereastră rotundă. O pereche de încălțări se rostogoli din grămada de haine pe care o ținea în mână și căzu pe podea. Se gândi puțin timp la ele, dar le aruncă într-o parte. Practic, picioarele lui Lucy i se contopiseră cu încălțărilor, marginile se rupseseră de mult, iar apa intrase în ele. Judecând după starea în care se aflau picioarele ei, fetița nu se plânsese, așa că nu îi spusese nimeni să își scoată ciorapii și să îi usuce.

Strânse o grămadă de haine călduroase, alegând apoi doar două sau trei ținute. Lucy nu se muta aici, își aminti ea categoric, ci stătea doar până... până când? Privirea pe care i-o aruncase băiatul cu o zi în urmă îi transmisese că mama lui Lucy nu va supraviețui. Avea de gând să plece mai departe sau să rămână, ca să aibă grijă de fetiță, odată ce se va fi eliberat? Când ochii gri ai lui Eli o imploraseră să o ia pe Lucy, Lynn nu plănuise prea departe în viitor, la ce-ar fi făcut apoi. Simțindu-se deodată furioasă pe ea însăși, Lynn scoase două perechi de ciorapi călduroși din cufăr și trânti capacul.

Un cântec pițigăiat umplu pivnița, însoțit de plescăieli în apă. Lynn se opri înainte să deschidă ușa; sunetul nestânjenit al fericirii era atât de ciudat pentru ea, încât lăsă cântecul lipsit de armonie al lui Lucy să îi umple urechile, la fel ca sunetul pe care-l scotea apa atunci când creștea nivelul în rezervoare. Zgomotul unui plescăit mai intens și apa risipită care se ridică peste marginea căzii o făcură să întredeschidă ușa băii.

— Hei, trebuie să ieși curând. O să se răcească apa și, pe deasupra, nu trebuie să te îmbolnăvești! Trebuie să văd ce îți fac picioarele.

Urmă o pauză lungă.

— Au să mă doară? Picioarele?

— Probabil, răspunse Lynn, gândindu-se la bucățile de piele care se desprinseseră odată cu ciorapii.

— Cred c-am să mai rămân un pic aici.

— Haide, acum! spuse Lynn, intrând în baie. Ai stat suficient.

Corpul fragil al lui Lucy plutea la suprafața apei călduțe. Coastele îi erau atât de ieșite în afară, încât apa intrase în spațiile dintre ele. Mai multă piele moartă îi căzuse de pe picioare în apă, fâșiile atârănându-i de călcâie. Lynn o înfășură într-un prosop, uimită de lipsa greutateii din brațele ei. Fata se adânci în fortăreața ei de bumbac și își admiră noua ținută, în timp ce Lynn se uită în părul ei după păduchi și lindini. Părul lui Lucy găzduise o civilizație prosperă, iar Lynn își petrecu o mare parte din după-amiază ca să o scape de ei.

Lynn lăsa picioarele la urmă, imediat ce Lucy se urcă bucurăoasă în patul ei din pivniță, mâncând porumb. Baia caldă, mîncarea și căldura focului o calmaseră. Lynn așteptă până ce fetița adormi, ținând încă lingura în mâinile ei mici. Picioarele îi erau distruse. Pielea moartă atârna în bucăți din bătăturile sparte demult, o ciupercă îi acoperea o mare parte din talpă și toate unghiile erau încarnate din cauza încălțărilor pe care nu reușise să le scoată. Era un miracol că mai era în stare să meargă.

Prima dată o scăpă de pielea moartă, picioarele lui Lucy zvâcnindu-i drept răspuns, dar fără să simtă o durere adevărată. Pasta cu bicarbonat pe care Lynn o folosi pentru ciupercă o făcu să scâncească ușor, dar se liniști curând. Unghiile prezentau însă o reală problemă. Tăiatul lor avea să fie dificil. Trei dintre degetele de la picioare erau inflamate, iar două aveau chisturi cu puroi sub piele. Trebuia să îl aștepte pe Stebbs, ca să o țină.

Câteva analgezice erau ascunse împreună cu armele, dar Lynn nu își amintea să le fi folosit vreodată. Când era cam de vârsta lui Lucy, i se infectase unul dintre timpane. Se umflase atât de mult, încât, în cele din urmă, ruptura făcuse ca puroiul, sângele și mici bucăți din timpan să curgă. Ea își mușcase limba din cauza durerii, știind că mama își fixase singură cu atele glezna ruptă cu o săptămână înainte, fără să apeleze la Tylenol.

Lynn își duse mâna la ureche când își aminti. Mama fusese supărată pe ea, chiar și când îi ștersese puroiul de pe față. „Ar fi trebuit să îmi spui”, zisesse ea furioasă. „Ți-aș fi dat ceva.”

Dar Lynn era atunci parțial surdă, iar cuvintele mamei fuseseră înăbușite. Amândouă păstrau analgezicele pentru o altă ocazie, pentru o altă rană, mai îngrozitoare. Febra trecuse, timpanul i se refăcuse, iar analgezicele rămăseseră neatinse. Lynn încercă unul dintre degetele infectate ale lui Lucy, apăsându-l. Lucy procedase la fel: își ascunsese durerea ca să îi scutească pe ceilalți de griji.

Lynn trase pătura cu grijă asupra picioarelor mici, înfășurându-i călcâiele.

— Când o să vină momentul, o să folosim medicamentele, micuț, spuse ea încet. Nu trebuie să suferi mai mult decât ai făcut-o deja.

Zece

Stebbs apăru câteva ore mai târziu, la asfințit. Ecourile pașilor lui greoi pe treptele pivniței o făcură pe Lucy să se agite, dar nu să se trezească. Lynn ridică marginea cearșafului care atârna la uscat de căpriori.

— Șșș, îl muștră ea, gesticulând spre mica siluetă de sub pătură. Nu o trezi!

— Îmi pare rău, șopti Stebbs și-i făcu semn să îl urmeze.

Lynn își luă carabina și-și puse un pistol la centură. La suprafață, soarele lăsa ultima dungă roz pe cer. Stebbs se gândi la asta cât vorbi cu Lynn.

— Crezi că mai doarme mult?

— Nu știu. Nu prea am stat în preajma copiilor.

Mormăitul fu răspunsul lui.

— A adormit chiar după baie, adăugă Lynn. Oricum nu cred că vom petrece mult timp la râu.

Întrebarea insinuată nu primi răspuns, iar ea îl privi cu coada ochiului.

— Îmi pare rău pentru aseară, mormăi în cele din urmă. Nu ar fi trebuit să te forțez.

— Nici eu nu ar fi trebuit să o fac, zise el.

Fu rândul ei să mormăie. Amândoi priviră orizontul câteva minute, uitându-se spre sud.

— Bine, atunci, zise și își puse carabina pe umăr. Să mergem și să terminăm cu asta!

Se îndreptară spre râu, conștienți de foșnetul nocturn al sălbăticiunilor din jurul lor. Un raton le tăie lent calea. Se ridică pe picioarele din spate și îi studie atent, mișcându-și nasul negru cât încercă să le identifice mirosul.

— Pleacă, îi zise ușor Stebbs, iar ratonul se lăsă în patru labe și dispăru în noapte, deloc îngrijorat de prezența lor. Înainte, ar fi fost împușcat dacă se purta așa, spuse Stebbs. Însemna că este bolnav de răpciugă.

— Și nu este?

Stebbs scutură din cap.

— Mă îndoiesc. Pur și simplu, nu știe ce să creadă despre oameni. Nu mai este obișnuit să ne vadă.

Mai merseră câteva minute în tăcere.

— Aproape am ajuns, spuse Lynn când își zări propriile urme – negre și goale chiar și în lumina slabă a apusului – pe malul ud. Aici am văzut fata.

— Tu ar trebui să îl chemi, spuse Stebbs, având în vedere că îți va recunoaște vocea.

— Nu am vorbit prea mult, zise Lynn și apoi își făcu mâinile căuș la gură. Alo, tabăra!

Foșnetul frunzelor căzătoare de fag fu singurul răspuns, urmat de sunetul unei agitații în tufele din apropiere.

— Încearcă din nou, spuse Stebbs.

Mai strigă o dată, fluierând strident la finalul strigătului. Niciun răspuns.

— Cât de gravă era starea în care se aflau? întrebă Stebbs.

Lynn se încruntă de îngrijorare.

— Nu chiar atât de gravă! spuse ea în grabă. Asta dacă nu cumva cineva...

Un țipăt strident spintecă aerul nopții, făcându-i pe Stebbs și pe Lynn să se culce imediat la pământ și să își ducă mâinile la pistoalele de la centură. Acesta izbucni pe un ton înalt, urmat de un strigăt și de un urlet de durere, care se domoli apoi într-un suspin.

— Femeia, spuse sobru Stebbs. Este în travaliu.

— Travaliu?

— Naște un copil.

Inutil, Lynn apucă strâns arma.

— Ce facem?

Stebbs se ridică stângaci în picioare și-și scutură frunzele moarte de pe cămașa de flanel.

— Știu câte ceva despre asta, spuse el. Dacă băiatul este atât de tânăr pe cât spui, nu prea cred că îi este de vreun ajutor.

Lynn rămase la pământ, uitându-se printre ferigi ca și când ar fi căutat un inamic.

— Ce vrei să fac?

— În primul rând, să te ridici, spuse și o trase de la pământ.

Lynn strigă prin tabără când ajunseră suficient de aproape, încât să vadă micile fuioare de fum care urcau spre cer. Eli ieși brusc din adăpost, uitându-se frenetic în toate direcțiile.

— Fată? Tu ești?

Ridică o creangă deasupra capului, în caz că nu era ea, dar nu părea să prezinte un pericol prea mare. Arma lui improvizată era mai groasă decât brațul.

— Iisuse, ce slab e! mormăi Stebbs.

— Vin cu un prieten! strigă Lynn spre tabără, oprindu-se doar puțin, nedumerită, înainte să îl descrie pe Stebbs folosind cuvântul „prieten”.

Traversară râul spre Eli, care își coborî totuși băta și își miji ochii privind în noapte.

— Salut, fiule! spuse Stebbs când ieși din întuneric. Mă numesc Stebbs, zise și îi întinse o mână, iar Eli o strânse.

— Eli, răspunse scurt băiatul.

— Fata de aici este Lynn; cumva, am dubii că s-a prezentat cum se cuvine când ai cunoscut-o.

Lynn dădu din cap spre Eli din partea cealaltă a focului.

— Ce face Lucy?

— Este bine fetița, spuse ea. Mama ei este cea care țipă?

Eli dădu din cap și gesticulă spre adăpost, dar nu spuse niciun cuvânt.

— Încearcă să nască un copil? întrebă cu blândețe Stebbs.

— Toată ziua a fost așa, spuse Eli. Nu știu ce să fac. Copilul nu vrea să iasă, iar Neva este epuizată.

O liniște circumspectă izvorâse din adăpost de când sosiseră în tabără. Lynn pândise cândva un râs în pădure. Mama o trimisese să găsească un curcan, dar licărul necunoscut al unei blăni de felină îi atrăsese atenția, iar ea acceptase provocarea. Nu erau foarte frecvenți râșii, iar Lynn își dăduse seama că era depășită de situație când ieșise într-o poiană unde, în pofida faptului că nu se vedea, știa că ar fi trebuit să fie felina. Același sentiment îl avea și acum pe mal: că era privită de ochii dușmănoși ai cuiva gata să lovească dacă hotăra să o facă.

— Nu am venit aici ca să deranjăm, spuse ea cu voce tare, sperând ca glasul să ajungă la acele urechi ciulite. Vrem doar să vă anunțăm că Lucy este bine.

Lui Eli îi căzu fața.

— Nu plecați, nu-i așa?

— Stai puțin, îi spuse Stebbs lui Lynn. Dacă au nevoie de ajutorul nostru, suntem aici să îl oferim.

Lynn își îndreptă neliniștită privirea spre adăpostul pe care îl construise Eli, dar nu spuse nimic.

— În primul rând, de ce sunteți aici la râu? reluă Stebbs. Sunt destule case goale în care să o duci să nască.

— Neva spune că nu vrea să plece. A auzit prea multe povești despre oamenii cărora li se înnegresc fețele și ale căror trupuri se usucă în timp ce mor încet.

— Se întâmplă așa, da.

— Nu vrea să se îndepărteze de apă. Am construit tabăra asta temporară, dar nu vrea să plece de aici.

— Nu este atât de rea! îl asigură Stebbs. Totuși, probabil că plouă înăuntru.

— Nu este protejată de apă, recunosc Eli.

— Înțeleg că nu reține nici căldura.

La lumina focului, Lynn vedea cum roșeața înflorea în obrajii ascuțiți ai lui Eli.

— Mda, așa este.

— Deci ai aici o femeie însărcinată și un copil care locuiesc sub o grămadă de crengi uscate lângă un râu, când iarna sosește curând?

— Nu am știut ce altceva să fac, spuse încordat Eli, disperarea făcându-l să muște fiecare cuvânt.

— Ce ai zice să nu lași cea mai paranoică persoană din grupul vostru să ia hotărârile? sugeră Lynn, apoi se chinui să nu roșească atunci când Eli se încruntă furios la ea.

Stebbs își dresă vocea.

— Apa poate fi cărată. Mut-o într-un adăpost adecvat, cu ceva căldură, și adu-i apă. Este în regulă să rămâi lângă râu vara și toamna. Dar, la primăvară, o să vă înece, iar vara ar putea să sece. Dacă rămâneți aici iarna, într-o dimineață o să

vă duceți la sursa voastră prețioasă de apă, doar ca să o găsiți înghețată peste noapte.

Maxilarul lui Eli era încordat, iar Lynn locuise suficient de mult timp cu o persoană irascibilă, încât să își dea seama că băiatul rămânea fără răbdare.

— Mă tem că sugestiile tale sunt tardive, spuse el când un nou geamăt se auzi din adăpostul din spatele lui.

Femeia și-l reprimase până atunci. După sunetul înăbușit al țipătului, Lynn își dădu seama că suferinda nu voia să îi facă părtași la durerea ei. Stebbs aprinse o lanternă și se mișcă spre gura adăpostului.

— Am venit să te ajut. Nu sunt doctor, dar am văzut destule capre făcând și le-am ajutat pe câteva.

Bărbatul făcuse aproximativ un pas în adăpost, când sări înapoi, aterizând în noroi.

— Să nu te apropii de mine, schilod pervers și nenorocit!

Țipătul care se auzi după ce Stebbs ieși fu strident dantelat cu frică și durere.

— Eli! Eli, unde ești? continuă să strige femeia.

Lynn îl ajută pe Stebbs să se ridice, cât ascultă cum Eli încerca să o calmeze pe femeia panicată dinăuntru. Se apropie și ea de intrare, însă doar ca să primească un bulgăre de noroi în față.

— Am terminat aici, îi spuse Lynn lui Stebbs.

— Este în travaliu – habar nu ai cum este! zise Stebbs și o apucă de braț când se întoarse în direcția casei.

— Nici nu prea îmi pasă, răspunse Lynn, ștergând-și pata de pe maxilar, acolo unde o lovise noroiul, dar nu plecă.

Eli ieși.

— Spune că poți să intri, zise el și arătă spre Lynn. Dar nu și Stebbs cu tine.

— Proastă alegere, constată Lynn. Nu știu nimic despre asta. Cel puțin, el a văzut așa ceva.

— La capre, replică Eli.

— Mai mult decât am văzut eu, răspunse Lynn, dar se aplecă și intră în adăpost.

Femeia stătea sub o grămadă de haine, zvârcolindu-se de durere. Când își dădu seama că Lynn este acolo, făcu un efort conștient să o controleze, dar mâinile îi intrară adânc în noroiul de lângă coapsele ei. Acțiunea repetată lăsase găuri adânci până la încheietura mâinilor.

— Nu trebuie să o ascunzi, spuse Lynn. Nu trebuie să te rușinezi de durere.

Ochii negri o priviră cu sfidare.

— Nu „durere” este cuvântul, șuieră ea furioasă, dinții perfect simetrice și albi mușcând din fiecare silabă.

Femeia simți o altă contracție și își strânse pumnii în pământ. Tendoanele gâtului ieșiră în evidență cât se luptă cu durerea, iar buzele i se depărtară într-o grimasă. Lynn putu doar să urmărească până ce aceasta trecu.

— Fă ceva! îi spuse cu năduf femeia.

Transpirația îi brăzda fața chiar dacă noaptea era friguroasă, iar părul brunet îi stătea încâlcit în bucle întunecate din cauza agitației.

— Nu pot, spuse calmă Lynn. Nu știu nimic despre asta. Mai bine l-ai lăsa pe Stebbs să intre.

— N-o să mă atingă!

Ura nemeritată față de Stebbs nu avea niciun sens pentru Lynn, așadar ea rămase tăcută în timpul unei noi contracții care o făcu pe Neva să gâfâie.

— Îmi pierd vremea cu tine, o informă Lynn. Trebuie să mă întorc, spuse și se ridică să plece.

— Stai! Am să-l las să intre, spuse Neva, ca și când i-ar fi făcut o favoare. Numai scoateți-l din mine!

Lynn ieși în întuneric, dându-i lanterna lui Stebbs.

— Este rândul tău.

Bărbatul intră în adăpost, apoi urmă o conversație șoptită, cei doi oprindu-se doar când Neva suferea o contracție prea dureroasă ca să poată vorbi.

— Ce crezi? întrebă îngrijorat Eli, întâlnind peste foc privirea lui Lynn.

— Nu știu, recunosc ea, ghemuindu-se. Este deja epuizată, iar asta nu este bine, de vreme ce copilul nu s-a născut încă.

Eli dădu din cap, iar cei doi rămaseră apoi tăcuți. Băiatul tresări când țițetele Nevei se auziră din nou, mai puternice și mai disperate de data asta. Lynn se uită nepăsătoare la foc, observând că Stebbs folosisese lemne uscate.

— Trebuie să le folosești pe cele uscate, spuse ea.

— Ce ai zis? întrebă Eli, ieșind parcă dintr-o transă.

— Lemne uscate, spuse și arătă spre foc. Dacă folosești lemn verde, ai să te alegi cu mai mult fum, în loc de căldură.

— Bine.

Liniștea se lăsă din nou, dar acum i se păru oarecum ciudată, de vreme ce ea încercase să o rupă fără succes.

— V-au luat păturile? Bărbații ăia?

— Mda, spuse, însă, din cauză că tăcuse prea mult, lui Eli îi fu greu să vorbească. Mda, repetă el mai clar. Păturile și mâncarea. Am mai căutat într-o casă, dar n-am avut ce să găsesc. Au luat și majoritatea hainelor, mai puțin pe cele mult prea mari pentru orice om am cunoscut vreodată. Le-am luat ca să le folosesc drept pături pentru Neva și Lucy.

Vocea lui Stebbs spintecă noaptea.

— Lynn, vino aici!

— Ce s-a întâmplat? întrebă fata, apropiindu-se cu șovăire de intrare.

— Ia asta, zise și-i dădu o boccea. Îngroap-o!

Lynn luă cu grijă cămașa murdară, alarmată de căldura pe care o emana, și îi aruncă lui Stebbs o privire întrebătoare.

— S-a născut mort, îi explică Stebbs, apoi o cuprinse de umeri, aducând-o mai aproape de el. Du chestia asta mică un pic mai departe și îngroap-o. Mama nu se simte prea bine.

— O să supraviețuiască?

— Lucrurile nu stau prea bine aici, spuse și arătă spre tîm-plă și inimă.

Lynn ascunse mica boccea sub braț. Eli o urmă în aval, uluit și tăcut. Fata n-avea habar cum anume să sape, fără lopată, un mormânt în pământul înghețat, dar Stebbs era ocupat cu mama. Ea urcă pe mal, până când acesta îi ajunse până la umăr, și alege o mică poiană înconjurată de frasini.

— Ar trebui să fie ușor de regăsit, dacă vrea să vină și să îl vadă, îi spuse ea lui Eli, care dădu doar din cap, ținând strâns bine lanterna dată de Stebbs. În plus, malul este destul de înalt aici; inundațiile de primăvară nu îl vor lua.

Nu primi niciun răspuns, așa că Lynn lăsă bocceaua pe pămînt, ignorând umezeala care trecuse prin material și îi murdărise hainele.

— Găsește-mi un băț destul de mare și de ascuțit!

Eli păru recunoscător să primească indicații și dispăru grăbit în întuneric.

Lynn așteptă ca ochii să i se adapteze la lumina lunii, după care se-ntoarse la râu să caute pietre. Se reîntîlniră în poiană, iar Eli începu să sape pământul cu bățul, făcând găuri brute. De îndată ce săpă o brazdă, Lynn răzui cu o piatră plată.

— Nu vom reuși să o facem foarte adâncă, spuse ea. Dar îl vom acoperi cu niște pietre destul de mari, astfel încât să nu-l deranjeze nimic.

— Pe el?

— Poftim?

— Este băiat?

— O! exclamă Lynn și se gândi pentru o clipă. De fapt, nu știu. Stebbs nu mi-a spus.

Eli ezită înainte să desfacă mănunchiul nemișcat. Lynn își întoarse hotărâtă privirea.

— Aveai dreptate, spuse el după o clipă. Este băiat.

Fata mormăi drept răspuns, neștiind ce să spună. Eli înfășură din nou micul trup.

— Deja este rece, constată el, iar mâinile îi zăboviră peste mica boccea care fusese caldă înainte ca vântul nopții să o răcească. Fratele meu și-a dorit dintotdeauna un fiu.

— Mai poate face. Vino să mă ajuți!

După o oră, Eli își întinse nepotul în mica gaură pe care reușiseră să o sape și așează pietre deasupra.

— Nu poate, spuse Eli din senin.

— Ce nu poate?

— Fratele meu... nu mai poate avea fii. Este mort.

— O, spuse Lynn. Îmi pare rău!

Împreună, priveră pietrele în liniște.

— Cred că ar trebui să ne rugăm lui Dumnezeu sau ceva de genul ăsta, spuse Eli după o clipă.

— Ce să facem?

— Nu contează, zise el. Cred doar că ar trebui să spun ceva, știi, deasupra mormântului.

Lynn îi rămase alături în întuneric, conștientă de căldura emanată de trupul său, în frigul care-i înconjura.

— Pot s-o fac eu, zise ea. Dacă vrei.

El dădu din cap, iar Lynn inspiră o gură de aer rece înainte să spună cuvintele.

— „Le-am cumpănit pe toate, la toate m-am gândit,
O irosire mi-au părut anii rămași în catastif,
Cum tot o irosire au fost și cei pe care i-am trăit,
La fel atârnă viața asta, cât și acest sfârșit.”¹

Chiar și pe întuneric, îl simți uitându-se la ea când termină.

— Țsta e William Butler Yeats, spuse Eli. Cum naiba de îl știi pe Yeats?

— Știi să citesc și am cărți, zise ea încordată.

Când reveniră în tabără, Stebbs stătea lângă foc, încălzind niște supă pe care o adusese cu el.

— Se simte bine, îi spuse lui Eli. Dar trebuie să o duci într-un adăpost decent. Voi doi o să muriți aici într-o lună.

— Ce sugerezi? întrebă Eli. Nu o să părăsească râul, mai ales acum, spuse, iar imaginea micului mormânt singuratic în lumina lunii rămase nerostită.

— Ei bine, de fapt, nu este un loc rău. Aveți apă proaspătă, iar malul este destul de înalt, așa încât ar trebui să fiți în siguranță primăvara, la topirea zăpezii. N-ai de unde să știi, dar râul seacă din când în când, deci o vară secetoasă ar putea să îți facă probleme. Dar aici este destul vânat și, după ce înveți să vânezi și să aduni lemne, îți va fi ușor, acum că știi cum să le iei pe cele potrivite.

Lynn se întreabă cine l-ar fi învățat pe Eli să vâneze. Ea, cu siguranță, nu avea timp, mai ales de-acum, că Lucy era responsabilitatea ei. Deschise gura ca să spună măcar atât, dar, când îi văzu chipul lui Eli – extenuat și inexpressiv –, se opri.

¹ Din poemul „Un aviator irlandez își presimte moartea”, traducere de Cristina Jinga (n. red.).

— Adăpostul este prioritatea, continuă Stebbs. De acum. Ea n-o să plece, iar tu nu o s-o obligi, ceea ce înseamnă că trebuie să aduci adăpostul la tine. Putem noi să construim rapid ceva în câteva zile, iar mai târziu să-ți clădim ceva mai bun și mai durabil, dacă tot n-o să vrea să se mute.

Lynn se mișcase neliniștită când Stebbs folosisese cuvântul „noi” și când își fluturase larg mâna, incluzând-o.

— Deja vă sunt profund îndatorat, zise Eli, uitându-se atent peste foc la Lynn. Orice faceți pentru mine, eu nu pot... Îmi este imposibil să vă întorc favoarea.

— Nu-ți face acum griji pentru asta, spuse Stebbs, intervenind cu ușurință când văzu că Lynn vrea să deschidă gura. Vom rezolva lucrurile pe parcurs, acum prioritatea este să vă ținem în viață pe tine și pe femeia ta.

— Nu este femeia mea.

Lynn simți un gol ciudat în stomac. Incapacitatea lui ar fi trebuit să o umple de dispreț față de el, dar, în schimb, o făcuse să vrea să îl ajute. Iar femeia din adăpost avea o limbă atât de ascuțită, că nu trebuia să ai multă imaginație ca să-l vezi făcut fâșii la picioarele ei. Dintr-un motiv sau altul, nu credea că vrea să vadă așa ceva.

Înainte să vorbească, Stebbs îl privi cu mare atenție pe Eli pentru o clipă.

— Fie că este sau nu a ta, e o femeie frumoasă, iar acum e de datoria ta să o protejezi.

— Asta-i treaba mea de când a murit Bradley, fratele meu.

— Era copilul lui?

— Mda, fiul. Neva era soția lui. El a murit când plecam din Entargo. Unul dintre gardieni a împins-o pe Neva. De obicei, este destul de sprintenă, dar avea o burtă așa de mare, că și-a

pierdut echilibrul. Bradley a sărit să o prindă, iar un gardian l-a împușcat – a spus că se îndrepta spre arma lui.

— Pur și simplu? întrebă Stebbs.

— Pur și simplu. A sângerat în piață, de față cu soția și copilul. Lucy s-a urcat în poala mea, plângând să îl ajute cineva pe tatăl ei, iar Neva stătea în genunchi și-i ținea capul lipit de copilul din burtă. Eram înconjurați de mulți oameni, și chiar de câțiva pe care îi știam că sunt doctori, dar nu ne-a putut ajuta nimeni.

— De ce nu? întrebarea lui Lynn îi atrase din nou atenția lui Eli asupra ei.

— Din cauza planificării populației, spuse el. Unei perechi i se permite să aibă un singur copil, iar ei o aveau deja pe Lucy. Stebbs oftă și aruncă un băț în foc.

— Credeam că între timp au anulat interdicția. Deci mai este valabilă? Faci o greșeală, și, fără discuții, toată familia este evacuată din oraș?

— Nu risipesc apa pe infractori. Uneori îi păstrează pe copiii mai mari, în mare parte băieți, ca să ajute la protejarea orașului. Lui Lucy i-a prins bine că nu este băiat.

— Nu aici, spuse concis Stebbs, aruncându-i o privire tăioasă lui Eli.

— Mda, știu, zise Eli. Presupun că am fost norocoși când bărbații ăia au venit după mâncarea noastră, Neva fiind însărcinată și Lucy... ei bine, niciunul dintre ei nu părea să caute așa ceva.

Lynn se uită complet pierdută de la Stebbs la Eli.

— Poate că așa stăteau lucrurile, dar doamna ta nu mai este însărcinată, spuse Stebbs. Și, repet, ea este responsabilitatea ta acum.

— Se pare că, pe aici, să arăți bine nu înseamnă neapărat că ai mai puține șanse să supraviețuiești, zise Eli și aruncă o privire către Lynn, dar ea încă încerca să înțeleagă discuția de mai devreme.

— Să arăți, dar și să tragi bine cu arma, completează imediat Stebbs, zâmbind strâmb.

Menționarea trasului cu arma o făcu pe Lynn să se ridice în picioare.

— Trebuie să mă întorc; deja am stat aici prea mult.

— Cam ai dreptate, spuse Stebbs, chinându-se să se ridice. Te vom ajuta, fiule! Nu are rost să mori aici, când avem cum să te ajutăm.

Lynn își mușcă buza când ea și Stebbs se îndreptară spre casă. Cuvintele lui de despărțire pentru Eli fuseseră menite să îl consoleze, dar și să îi transmită lui Lynn părerea lui privind situația. Ea șovăise să-și ofere ajutorul toată seara, iar Stebbs promisese mai multe fără să o întrebe. Fata nu voia ca Eli și Neva să moară de frig, dar nici nu se împotrivea ca ei să descopere singuri bazele supraviețuirii.

Stebbs păru să îi înțeleagă starea de spirit și tăcu. Roua de dimineață căzuse pe iarba înaltă, udându-le pantalonii din mers și făcându-i să simtă frigul până în oase. Lynn stinse lanterna, ca să economisească bateriile, imediat ce la orizont apărură o fâșie gri. Se aflau la jumătatea drumului spre casă, când Stebbs făcu un pas greșit, care îi răsuci glezna sănătoasă și îl aruncă zgomoș la pământ.

Lynn îl ajută să se ridice, iar el își încercă piciorul sănătos, crispându-se când își lăsa greutatea pe acesta.

— Mergi mai departe fără mine, dacă vrei, spuse el. Știu că te grăbești să te întorci la...

— Lucy, zise Lynn, trecându-și un braț pe sub al lui. Mda, mă grăbesc.

Stebbs se rezemă de ea ca să se sprijine.

— Voiam să spun „heleșteu”.

— Mda, și la ăla, zise, ignorând privirea uimită pe care i-o aruncă Stebbs când tânăra se retrase ca să îi dea puțin spațiu. Crezi că te descurci?

— Da, o să-mi treacă mergând.

Lynn se-ndrepta deja spre casă.

— Am să trec să văd ce faci! îi strigă ea peste umăr și merse repede prin iarbă, brusc simțindu-se neliniștită.

Avea șapte ani când mama plecase la o vânătoare nocturnă, ea fiind prea copil ca să ajute să care bucățile mari de carne pe care le aducea acasă. Mama îi promisese că avea să revină a doua zi, dar apăruse abia pe la mijlocul serii, târând în urma ei o sanie încărcată cu carne. Lynn se prefăcuse curajoasă și afirmase că totul fusese bine, nedorindu-și să recunoască în fața mamei dure că orele nopții o învățaseră semnificația fricii.

Pivnița era singura casă pe care o cunoscuse vreodată, dar să se trezească la miezul nopții fără să audă respirația ritmică a mamei alungase sentimentul de siguranță. Toate colțurile întunecate făceau un zgomot necunoscut, fiecare foșnet ușor fiind o amenințare neidentificată. Cum ar fi reacționat Lucy, neobișnuită cu întunericul adăpostului lor subteran, dacă s-ar fi trezit și ar fi văzut că Lynn dispăruse?

Lynn deschise ușa pivniței și își țină o clipă suflarea. Distinse sunetele mai firave ale respirației ritmice a lui Lucy rîdindu-se de sub pături. Era în siguranță și dormea. Lynn își luă pușca și urcă pe acoperiș ca să vadă ce face Stebbs.

Un sentiment de vinovăție o atinse când îl văzu mergând greoi pe câmp, cu un băț în mână. Ar fi trebuit să îl ajute să se întoarcă la adăpostul lui. Coborî carabina imediat ce Stebbs ajunse la bolovan. Îl urmări cum se odihni pentru o clipă și cum continuă apoi să meargă spre casă, pe câmpul cu coioții care ajunseseră schelete și tendoane uscate.

Măcar avea timp să doarmă câteva ore. Lynn se furișă în liniște spre patul ei, ca să nu o deranjeze pe Lucy, și se întoarse cu fața la perete. Coșmarurile nu erau o noutate pentru Lynn; viața ei diurnă era plină cu destule imagini tulburătoare – și considera că nu este corect ca o parte dintre ele să i se strecoare și în vise. Moartea mamei o afecta în fiecare noapte, amintindu-și-o în asemenea detaliu, încât putea să numere dinții Marelui Ticălos înfiți în gâtul mamei.

Lynn închise ochii, așteptându-se să vadă sângele curgând pe iarbă sau chiar micul dâmb singuratic de noroi pe care îl lăsase în urmă la râu. În schimb, văzu chipul lui Eli, licărind în lumina focului făcut necorespunzător. Până adormi, îl studie așa cum nu și-ar fi permis să o facă ziua.

Își dădu seama la ce se referise mama când îi vorbise de băiatul mort căruia îi luase încălțăminte. Chiar dacă murea de foame, Eli avea o alură tinerească, deși nu avea și obrajii durduții ai băiatului pe care îl împușcase ea. Lynn compară cele două chipuri în minte, încercând să-și dea seama ce le făcea să fie complet diferite. În sfârșit, decise că, pur și simplu, chipul lui Eli era mai plăcut de privit.

Pentru prima dată de la moartea ei, Lynn visă alt chip decât al mamei.

Responsabilitatea o trezi pe Lynn din somnul superficial, iar ea se duse să își facă treburile casnice de dimineață. Lipsa somnului

combinat cu emoțiile necunoscute îi agitau mintea, ocupându-i toate gândurile – o metodă bună să fie ucisă. Gălețile goale i se lovira de genunchi când se îndreptă cu greu spre heleșteu, hotărâtă să identifice sentimentele schimbătoare ca să se poată concentra la realitate.

Vinovată se mai simțise – când își dezamăgea mama cu o sarcină simplă sau când lua o sorbitură în plus din apa purificată. Greutatea apăsătoare a propriului rol în moartea mamei era constantă, un nor întunecat care îi urma gândurile diurne, despre care știa că se vor transforma într-un coșmar furtunos dacă doarme.

Ușoarele frânturi de vinovăție începeau să o chinuie. Imaginea lui Stebbs odihnindu-se pe bolovanul de pe câmp îi traversă câmpul vizual, iar ea o alungă. Ceea ce fusese inițial o înțelegere corectă, prin care el îi săra carnea de vânat, în timp ce ea cerceta tabăra riveranilor, se transformase într-o harabură care îi dăduse mai mult de lucru decât înainte. Fusese dezavantajată, așadar, de ce se simțea prost că el se chinuise în drum spre casă?

Și ar fi trebuit să fie mânioasă că bărbatul le oferise ajutorul amândurora lui Eli și Nevei, se gândi Lynn cu amărăciune când scufundă prima găleată în apa rece a dimineții. Stebbs părea să creadă că riveranii deveniseră responsabilitatea lor, iar ea nu era sigură că nu e de acord. Incapacitatea totală de a avea grijă de ei înșiși i-ar fi ucis înainte de venirea iernii. Ea și Stebbs aveau șansa să împiedice lucrul acesta.

Stomacul i se strânse când primul licăr de îndoială îi străbătu corpul. Întunericul și interiorul aproape sacru al hambarului o calmară, iar fata inspiră profund; putregai și umezeală, petrol vărsat și urme de benzină. Mai presus de toate, simți mirosul

apei direct din rezervoarele de plastic – mireasma supraviețuirii. Știa ce ar fi făcut mama. Nimic. Și astfel, lângă cel mic de sub frașini, aveau să fie două morminte mari.

Lynn vărsă repede cea de-a doua găleată în rezervor, ca să alunge imaginea, și rămase nemișcată deasupra lui atât de mult timp, încât unduirile apei se liniștiră, iar ea își privi reflexia.

Odată ce se trezi, Lucy își găsi noua protectoare stând în alt pat, cu brațele încrucișate defensiv, privind în gol. Fetița se întinse pe îndelete, savurând mirosul părului curat și senzația dată de căldura păturii pe spate. Căldura reținută de trup o adormi din nou, dar nu înainte ca mâinile ei să atingă ceva necunoscut. Un câine roșu de pluș, uzat de anii de iubire, îi fusese pus alături, sub pătură.

— Ce este ăsta?

— Ceva ce ți-am adus din pod, spuse Lynn. Nu-i mare lucru.

Lucy își trecu degetele peste blana roșie și moale și peste bucățile tari de plastic ce formau nasul mic și ochii negri.

— A fost al tău? Cum îl cheamă?

— Eu îi spun Câine, pur și simplu.

— Câine, repetă Lucy, trăgându-i pe spate urechile mari și eliberându-le ca să îi cadă pe față. Nu prea te pricepi să dai nume lucrurilor.

— Cândva, am avut un câine adevărat, spuse Lynn. Răspundea foarte bine la „Câine” și numele nu părea să îl deranjeze.

Lucy aruncă animalul de pluș în aer.

— Ce s-a întâmplat cu el?

— Asta, spuse Lynn, întinzând repede mâna ca să prindă câinele înainte să cadă, nu este o poveste drăguță.

Lucy înălță mâinile, mișcându-și degetele după darul ei.

— Pot să îi spun Câinele Roșu?

— Spune-i cum vrei, zise Lynn, lăsându-l să cadă pe pieptul mic al fetei, moment în care ea îl îmbrățișă strâns. Acum este al tău.

Lucy se băgă din nou sub pătură, luând cu ea Câinele Roșu proaspăt rebotezat. Cu două degete, apucă o ureche și o masă în cercuri tot mai lente până când adormi din nou.

— Pot să te întreb ceva?

Lucy se trezi tresărind.

— Poftim?

— Arăt bine?

Copilul dădu din cap, buclele aurii mișcându-i-se în sus și în jos pe pernă.

— Ești foarte frumoasă, mormăi ea adormită.

Minutele de liniște umplură pivnița, întrerupte doar de sunetul respirației constante a lui Lucy.

Hmm, își spuse, în cele din urmă, Lynn. Cine ar fi crezut?

Unsprezece

O brumă distrugătoare căzuse, transformând roua dimineții într-o pătură mortală de gheață care curma vocile insectelor. Aerul rece al dimineții îi intra lui Lynn în plămâni când trase fermoarul salopetei până la gât. Lângă ea, Lucy, de nerecunoscut cu o căciulă imensă trasă până la sprâncene și cu un fular înfășurat până la nări, pășea cu încredere.

— Ce facem azi? zise, cu vocea înăbușită de straturile de material cu care o acoperise Lynn înainte să îi încredințeze pielea fragilă aerului de afară.

— Trebuie să aducem lemnul înăuntru. Te așezi dacă încep să te doară picioarele.

Odată cu trecerea zilelor, Lucy se dovedise mai mult un ajutor, decât o piedică. Energia ei nesfârșită și curiozitatea puteau fi de folos, își dăduse seama curând Lynn. Sarcinile ușoare, ca adunatul bețelor de aprins focul și verificatul proviziei de apă dezinfectată, ajunseseră deja să o plictisească, așa încât Lynn începuse să îi încredințeze mai multe treburi. Picioarele încă i se vindeau în urma tăierii unghiilor crescute, fapt care se dovedise un chin mai mic decât anticipase Lynn.

Îi ceruse lui Stebbs să asiste, așteptându-se ca Lucy să plângă, să implore și să se zbată. Cererea ei de a ține copila nemișcată

în timp ce ea tăia unghiile fusese întâmpinată cu o sprânceană ridicată și cu sugestia că ar trebui să încerce mai întâi o cale mai puțin violentă. După ce el îi explicase totul cu răbdare și în cuvinte atent alese, Lucy cedase grațios atingerii lui, tresărind și ascunzându-și capul în poala lui Lynn în momentele cele mai grele. Plânse, dar nu se văitase. Lynn domolise palpitațiile din urma operației cu aspirină, după ce se chinuise să scoată capul, flaconul nefiind folosit de câțiva ani.

Lynn cântărise dacă să îi permită lui Lucy să o ajute să care lemne înăuntru. Un buștean scăpat ar fi putut s-o facă pe copilă să sufere îngrozitor, dar Lucy insistase că plictiseala este mai rea decât un deget de la picior însângerat, consimțind, în cele din urmă, să poarte trei perechi de ciorapi în interiorul vechilor ghete ale lui Lynn. Fetița merse, curioasă și liniștită, pe lângă Lynn când se îndreptară spre hambar.

— Bine, spuse Lynn când deschise ușa glisantă. Aici am un căruț pe care poți să-l tragi prin curte, să aduni toate bețișoarele și lucrurile pe care le putem folosi ca să aprindem focul dacă se sting tăciunii în pivniță.

Lucy se încruntă și se opri pe loc.

— Asta nu e o treabă nouă. Ai spus că de acum îmi dai ceva nou de făcut.

— De acum poți să folosești căruțul.

Licărul de inspirație îi venise lui Lynn când cărase apă în seara precedentă și-și reperase vechiul căruț roșu, care ruginea în colțul întunecat.

— Asta e o treabă veche, doar cu un căruț nou. Vreau să te ajut să cari lemne.

— *Chiar mă ajuți* să car lemne, insistă Lynn când trase de mâner ca să miște căruțul din locul vechi de repaus. Bețele sunt lemne.

Lucy mormăi ceva în șoaptă, dar nu se auzi de fularul care îi acoperea gura. Apucă mânerul căruțului și ieși posomorâtă cu roțile căruțului scârțâind în semn de protest. Lynn o urmă și o avertiză pe Lucy să rămână în curte, apoi se îndreptă spre proviziile de lemne din partea estică a casei.

Aveau să supraviețuiască iernii. Pivnița reținea bine căldura, mai ales de îndată ce cobora pătura de lână care acoperea intrarea în cămară. Nu era mult lemn de foc în plus pe care să se bazeze în toamna următoare, ceea ce făcea ca tăierea lemnului vara să fie obligatorie. Cum ar fi reușit să plece de acasă pentru a tăia lemne era o întrebare pentru care nu avea un răspuns potrivit. Heleșteul nu putea fi lăsat nepăzit. Probabil că avea să fie nevoită să împartă din nou sarcina cu Stebbs și, chiar dacă nu îi plăcea ideea că are nevoie de el, rușinea pe care o simțea de obicei când trebuia să ceară ajutorul se mai domolise.

Încrederea în sine fusese mantra mamei. Nimic nu era mai important decât ele și bunurile lor. Permițându-i lui Lucy să intre în casa lor, încălcase toate învățăturile ei, dar să lase fetița să moară lângă râu era contrar unui principiu pe care îl știa fără să fi fost învățată. După ce se ocupaseră de picioarele lui Lucy, îi împărtășise lui Stebbs gândurile care o încercau. El îi spusese că este conștiința ei, care o îndrumă să ia decizia corectă.

Să aibă conștiință era o trăire nouă, și una în privința căreia Lynn începea să aibă îndoieli, urmărind-o pe copilă cum, ursuză, arunca bețele în căruțul ruginit de culoare roșie. Lucy trebuia să se întoarcă. Eli și Neva aveau acum un adăpost; în urmă cu câteva zile, Lucy venise în fugă la heleșteu, cu un braț de bețe care amenințau să îi scoată un ochi dacă ar fi căzut.

— Lynn – vine o camionetă pe drum!

Comentariul atât de lipsit de sens o făcuse pe Lynn să sară în picioare, cu pistolul în mână. Urcaseră în grabă pe acoperiș,

Lynn lovind-o nerăbdătoare pe fetiță pe spate când urcase la șase metri înălțime. Sunetul motorului fusese audibil în aerul rece al dimineții, iar Lynn se muștrase pentru că nu îl auzise mai devreme, fiind distrasă de ivirea mânerului găleții de apă care ar fi trebuit să coboare și să se miște liniștită la mare distanță sub suprafața heleșteului, nu la doar câțiva centimetri de ea.

Când bâzâitul motorului devenise mai puternic, Lynn se convinsese că Lucy avusese dreptate. Stebbs era la volanul camionetei. Când mașina trecuse mai departe, Lynn observase că pe platformă avea o drujbă și lemn tăiat. Bărbatul fluturase fericit din mână, ridicându-și brațele și prefăcându-se că se predă când văzuse arma lui Lynn. Lucy topăise în loc, fluturând și ea extaziată din mână.

— Ce face? întrebuse Lucy.

— Se pare că are de gând să-i construiască o casă mamei tale.

Lucy se ridicase pe vârfuri ca să îl urmărească pe Stebbs dispărând pe drum.

— El este cumva magic, nu-i așa?

— Mda, zisese Lynn și schițase un zâmbet fără să vrea. Cumva.

Nimic nu ar fi putut s-o convingă pe Lynn să viziteze noua casă de lângă râu.

— Sunt sigură că este minunată! îl asigură pe Stebbs când el o privi insistent la cina din pivniță.

Bărbatul adusese fasole și se oferise să o ajute pe Lynn să coboare carnea de vânat sărată din copaci, iar ei i se păruse nepoliticos să îl lase să plece în seara friguroasă fără o cină caldă. Carnea de vânat fusese înghețată, dar câteva bucăți se gătiseră bine pe plită alături de fasole. Lucy stătea în patul ei, mișcându-și degetele prin borcanul cu fasole ca să ia ultimele picături de sos.

Stebbs o privi o secundă înainte să continue.

— Este mai mult decât minunată. Mică, având în vedere că am construit-o repede, dar Eli a avut o idee bună. Au un pod unde pot să doarmă, ca să nu mai fie nevoiți să își strângă așternuturile în fiecare dimineață. Nu a fost cel mai ușor lucru din lume de construit, dar e util, deoarece suprafața nu e mare.

Lynn se uită gânditoare la mâncarea ei. Ideea că Neva și Eli stăteau împreună în pod o făcu să-și simtă stomacul ciudat, într-un fel care nu avea legătură cu foamea.

— Eli ăsta este muncitor. Dacă-i dai niște mâncare, capătă putere. Îți spun, Lynn, nu l-ai recunoaște pe băiatul pe care l-ai văzut prima dată.

Ea mormăi și își studie mâncarea.

— Apoi, am avut noroc și am găsit un cuptor vechi pe lemne printre vechituri. Nu este frumos, dar nu e prea mare, zise și luă o gură din carnea de vânat, iar Lynn se bucură de clipa de liniște cât el mestecă.

Stebbs înghiți.

— Tai o gaură în acoperiș și trec o țeavă pe acolo și termin frumos treaba. Totuși, nu are o ușă. Cuptorul, nu casa. Le-am spus că vor trebui să aibă grijă la scânteile care sar de acolo până am să-l repar.

— Până ai să-l reperi *tu*?

— Sigur, de ce nu? spuse și mai luă o gură de carne, vorbind apoi cu gura plină. Nu am altceva de făcut. Tu nu-mi prea ceri ajutorul.

— Nu am nevoie de niciun ajutor.

— Îmi dau seama de asta, admise și făcu semn spre camera bine aprovizionată și spre rezervorul plin de apă curată de dincolo de ea. Ai să te descurci și mai bine când ai să scapi de copilă.

— Să scap?

— Sigur, zise Stebbs, ștergându-se la gură cu mânăca. Acum că au o casă adevărată acolo, cu o mamă.

— Corect, mama ei. Care nu a întrebat nici măcar o dată de ea, spuse Lynn, străduindu-se din răspuțeri să nu-i tremure buzele și să vorbească pe un ton egal, căci furia tot mai mare din stomac o luase prin surprindere.

— Acum, de unde știi tu? Nu prea te duci în vizită. N-ai de unde să știi că Neva nu stă și plânge întruna după fetița ei.

Lynn îi aruncă o privire rece peste farfuriile goale.

— Dar pariez că nu o face.

Stebbs se uită la Lucy, care era ocupată lovind cutia de fa-sole cu un băț.

— Nu, nu plânge. Dar îți pot spune că nici bine nu se simte. Femeile nu își arată întotdeauna clar emoțiile, iar ea suferă. Și-a pierdut casa, soțul și copilul nou-născut deodată. Dacă așa înfruntă ea situația, rămânând lângă râu și stând liniștită, e treaba ei.

Lynn miji ochii.

— O plăci.

— Este destul de drăguță, spuse el defensiv.

— Destul de inutilă, mai degrabă.

Cei doi se încruntară unul la celălalt în liniște, suficient de mult timp, încât Lucy să observe schimbarea. Ea lovi conserva cu piciorul spre ei, stând cu picioarele încrucișate pe podea.

— Ce s-a întâmplat?

— Tânăra domnișoară aici de față are altă părere față de mine, asta e tot, spuse Stebbs, ridicându-se stângaci în picioare. Presupun că este timpul să plec. Mulțumesc pentru cină!

— Tu ai adus-o, spuse Lynn cu dușmănie.

Supărată sau nu pe el, nu l-ar fi obligat să îi mulțumească pentru propria mâncare.

Stebbs oftă și îi făcu semn din ochi lui Lucy.

— Oricum, mulțumesc! Și, dacă hotărăști să te duci acolo, cred că lângă râu este cel puțin o persoană care nu s-ar supăra să te vadă.

— Nu pot părăsi heleșteul, spuse Lynn, ignorând aluzia la Eli, deși spera că roșeața apărută în obraji nu era vizibilă în pivnița slab luminată.

— Asta e problema, nu-i așa?

— Am avut noroc o singură dată. Nu pot conta pe noroc.

Chiar și după câteva zile de la călătoria spre râu ca să moșească bebelușul Nevei, Lynn era bântuită de ce s-ar fi putut întâmpla în absența ei.

— Nu o voi mai face, continuă.

Stebbs se gândi o clipă la asta.

— Bine, atunci, dar dacă i-aș convinge să vină aici? Ca un fel de petrecere de revenire acasă pentru micuță, când va fi timpul?

— Mda, sigur, când va fi timpul.

Timpul trecea lent. Zilele erau mai scurte acum, soarele traversând orizontul atât de repede, încât Lynn era forțată să își termine munca de afară la lumină. Lucy era un ajutor bine-venit, iar grămada lor de bețe din apropiere de fereastra pivniței era suficientă pentru două ierni, dar Lynn nu îi spusese să se oprească. Era foarte conștientă că plictiseala va fi noul inamic. Aerul rece le-ar fi făcut să rămână permanent în casă, unde orele lungi s-ar fi lungit și mai mult.

Apă încetase să mai adune. Fiecare găleată plină pe care o scotea din heleșteu aducea mânerul mai aproape de suprafață. Lynn reuși să se convingă de faptul că, dacă ar fi rămas scufundat, s-ar fi descurcat ele cumva. Erau în siguranță pentru moment; rezervorul de apă curată din pivniță era plin,

ca și rezervoarele mari din hambar, protejate de îngheț de volumul mare. Era rezerva de viitor a lui Lynn; posibilitatea unei ierni fără zăpadă, urmată de o primăvară secetoasă. Lipsa zăpezii topite însemna lipsa inundațiilor. De vreme ce heleșteul lor nu se alimenta din pământ, depindea de ploaie și de inundație ca să se umple din nou. Iar de câteva săptămâni nu mai plouase.

Lynn închise ușa hambarului în urma ei, savurând mirosurile pentru o ultimă dată într-o lungă perioadă de timp. Rezervorul din pivniță avea trei mii șapte sute de litri. Terminându-și rutina zilnică, ar fi putut să nu revină la hambar ca să umple rezervorul din pivniță vreme de o lună. Lynn puse cele două zăvoare pe ușa hambarului, de obicei ultima acțiune a mamei înainte să cedeze instalării iernii nemiloase. Un spasm de întristare îi făcu stomacul să se strângă, iar fata simți lipsa mamei cu disperare. Era mult mai ușor când era cineva acolo să îi spună ce să facă și cum să supraviețuiască. Acum era singură, cu responsabilități pe care nu le ceruse.

Lucy se adapta bine la vremea rece, îmbrăcată cu multe straturi din vechile haine ale lui Lynn și alergând cu orele prin iarba înaltă, bucurându-se de sunetul firelor fragile care se rupeau sub picioarele ei. Curând, făcu o potecă șerpuită prin curtea neîngrijită, pe care Lynn o vedea clar de pe acoperiș. Lucy se juca ore întregi cu Câinele Roșu, construindu-i mici cuști din bețe și distrugându-le cu dezastre naturale imaginare. Voia să simuleze o inundație, dar Lynn nu îi permise să folosească apă, așa că rămase la tornade și suflă până se-nroși la față.

Tocmai distrusea a treia casă din săptămână, când un licăr de mișcare spre est îi atrase atenția lui Lynn.

— Lucy! Intră în casă!

Fetița sări în picioare și alergă să se ascundă, fără întrebări.

Lynn se uită prin lunetă, dar nu văzu nimic. Viața sălbatică începuse să revină pe câmpul unde măcelărise coioții, dar, în ultima vreme, nu mai văzuse câini sălbatici. Urmărea drumul cu luneta, dorindu-și ca iarba înaltă să se dea la o parte și să îi ofere o imagine clară. O briză se furișă printre tufe și le depărtă suficient, încât să vadă o nuanță nefirească de albastru mișcându-se spre casă.

Lui Lynn i se poticni inima, iar țeava puștii se mișcă brusc. Străinii care mergeau pe drum deschis erau periculoși. Mama o învățase că oamenii care nu se ascundeau se cred de temut și că era mai bine să fie doborâți de la distanță. Apucă impulsiv trăgaciul, însă expiră lent. Bărbatul se mișcă puțin din câmpul vizual, în spatele unui afloriment al șanțului, dar briza adusese un sunet străin la urechile ei.

Un fluierat.

— Pot să ies acum? se auzi de sub streășină vocea ezitantă a lui Lucy.

Lynn tresări și nu mai ținu bine carabina. Țeava umedă se lepea de șindrilă, iar ea își acoperi din reflex urechile, dar aceasta nu se descărcă.

— Lucy, du-te în casă, șopti Lynn, apoi își șterse mâinile de haină și repoziționează carabina, însă nu auzi ușa din spate deschizându-se. Lucy, mormăi ea un pic mai tare, trebuie să mergi înăuntru! Acum!

Liniștea îi întâmpină cererea, iar groaza întunecată i se umflă în stomac.

— Lucy?

— Cine cântă? întrebă mica voce, care părea totodată curioasă și speriată. Tu nu cânti.

Lynn se ridicase de pe coate și coborâse pe antenă într-o clipă, cu arma prinsă în pliul cotului. Să păstreze bărbatul în

cătare și să țintească constant era imposibil cu Lucy stând în câmp deschis, iar fiecare pas aducea străinul mai aproape de a o zări. Ea apucă fetița de cot și o smuci înăuntru, cu Câinele Roșu atârând din cealaltă mână a ei. Când coti la dreapta pe palier, în loc să se îndrepte la subsol, Lucy încetă să protesteze și o apucă pe Lynn strâns de mână, ineditul urcatului la etajul casei făcând-o să tacă.

Lynn se îndreptă spre sufragerie, unde cele două ferestre din față dădeau spre drumul de la doar trei metri distanță. În tăcere, ridică fereastra suficient, încât să poziționeze carabina dedesubt. Lucy se ghemui lângă ea, cu ochii mari.

Fluieratul era mai puternic acum. Bărbatul apărea încet, schiopătând în picioarele goale pe drumul neuniform cu pietriș, cu mâinile băgate în buzunare din cauza brizei răcoroase. Lynn vedea conturul mușchilor slabi pe sub pielea subțire ca de găină. El încă fluiera, fiecare pas fiind în ritm cu melodia pe care o scotea forțat printre dinți, deși părea să se chinuie până și să respire.

Lynn inspiră și ea, expiră parțial și își ținu respirația, cu ochiul la lunetă. Brusc, fu foarte conștientă de mâna lui Lucy de pe brațul ei, căldura fiecărui deget mic intrându-i în piele.

— Pare singuratic, spuse fetița, iar Lynn expiră brusc restul de aer, retrăgându-se de la lunetă.

— Bineînțeles că este singuratic! izbucni ea. Este singur. Acum, am nevoie să taci și să nu mă atingi un minut.

Mâna lui Lucy se strânse pe brațul lui Lynn.

— Nu ai să-l împuști, nu-i așa?

— Eu..., începu Lynn, dar se opri, coborându-și privirea la Lucy, ai cărei ochi erau mari și întrebători și care ținea protector Câinele Roșu sub cot. Asta fac, Lucy, spuse ea încet. Așa rămânem amândouă în siguranță.

— Dar nu ne-a rănit, spuse Lucy, uluirea apropiindu-i sprâncenele deasupra nasului mic. Nu a făcut nimic greșit.

— Nu știm asta.

Lucy își împinse în afară buza de jos, într-o expresie pe care Lynn o cunoștea prea bine.

— Atunci, întreabă-l!

— Ce?

— Nu te las să îl împuști înainte să afli dacă este sau nu un om rău.

— Glumești!

Lucy își încrucișă brațele și ridică poruncitor o sprânceană la Lynn, cel mai puternic ecou al Nevei pe care îl văzuse până acum la copil.

Fluieratul încetase. Lynn se uită pe fereastră și văzu că străinul stătea chiar în fața casei, cu privirea ațintită la grămada de lemn proaspăt tăiat.

— Se pare că știe deja că suntem aici, spuse ea. Rămâi în casă! spuse Lynn și-i atinse lui Lucy vârful nasului cu degetul la fiecare silabă, ca să se facă înțeleasă.

Ușa de la intrare nu fusese deschisă de mulți ani, iar bala-malele scârțâiră când ea o trase înăuntru, cu inima în gât. Veranda era acoperită de grămezi de frunze putrezite, lăsate de ani să se descompună. Lynn le ocoli, atentă la chipul străinului. El tresărise la sunetul ușii, dar acum stătea aplecat de frig, atent și cu privirea îndreptată spre carabină.

Stomacul i se strânse de teamă înainte să vorbească, fiecare mușchi din corpul ei încordându-se ca să îi împiedice limba să încalce regulile mamei.

— Încotro mergi?

El își mută privirea de la armă și o ridică spre chipul ei, apoi făcu semn din cap spre vest.

— Într-acolo, presupun, fu răspunsul lui.

Lynn își linse buzele ca să își ascundă enervarea.

— Eu te întreb de ce într-acolo, și cred că știi asta.

Buzele bărbatului schițară un zâmbet, iar ea observă că, deși avea riduri fine ca Stebbs, în părul castaniu nu avea fire gri.

— Pentru că este direcția opusă celei din care vin, spuse bărbatul. Și mă grăbesc să mă îndepărtez de locul ăla.

Lynn se uită la mâna ei de pe carabină și înaintează un pas.

— Unde-ți sunt încălțările?

— Mi le-au luat, spuse el scurt, iar Lynn văzu că privirea i se îndreaptă repede peste umărul ei, atrasă spre fereastră de vreo mișcare a lui Lucy. Ești singură aici, fato?

— Nu, spuse ea. Tatăl meu locuiește cu mine.

— Dar te trimite să cercetezi străinii?

— Țintesc mai bine.

Ochii bărbatului se îndreptară spre mâinile de pe armă, sigure și încrezătoare.

— Te cred.

Se priviră precauți unul pe celălalt pentru o clipă, iar vântul suflă, făcându-l pe bărbat să-și bage mâinile mai adânc în buzunare și să se întoarcă în direcția opusă brizei.

— Cine ți-a luat încălțările? Alt vagabond?

— Nu sunt vagabond; cel puțin nu eram până în urmă cu câteva zile. Aveam de toate, exact ca tine.

Privirea lui Lynn se îndreaptă spre rănilor însângerate de la picioarele lui, la praful dintre degete.

— Deci ce s-a întâmplat?

— Mi s-a luat totul, noaptea, spuse și se uită înapoi spre est când vorbește, ca și când cuvintele i-ar fi putut invoca pe cei care îl răniseră. O camionetă plină cu bărbați. M-au atacat, mi-au luat arma, haina, încălțările, tot ce era în casă și care li s-a părut

de folos și niște lucruri pe care nu mai știu de când nu le-am mai folosit. Au încărcat totul și m-au lăsat în urmă.

— N-ai putut să rămâi și să-ncerci să o iei de la capăt?

El scutură din cap și se uită spre pământ.

— Nu mi-a mai rămas decât acoperișul de deasupra capului, iar din astea mai sunt destule. Credeam c-am să găsesc altceva, poate o casă cu niște lemne deja tăiate și lăsate în urmă, câteva conserve rămase prin sertare.

— Să nu crezi că, dacă te-am întrebat ce ai pățit, mă interesează să mă implic, spuse cu răceală Lynn.

Bărbatul ridică mâinile în aer.

— Nu am intenționat nimic cu asta. Vezi că nu sunt în stare să iau nimic de la nimeni.

— Bine, atunci, spuse Lynn, retrăgându-se cu arma ușor ridicată. Am să intru pentru un moment înapoi în casă și vreau să te oprești pe loc...

— Să rămân pe loc, vrei să spui?

Lynn văzu un alt zâmbet schițat, dar își reprimă impulsul de a zâmbi la propria greșeală.

— Cum vrei tu, replică tânăra, fără urmă de amuzament reprimat în voce. Mă întorc imediat! spuse și intră în casă, închizând rapid și ușa. Lucy, șopti ea, fugi în pivniță și adu bocancii mamei și haina.

— Cele de lângă patul meu?

— Da, du-te și adu-le! Grăbește-te, cât îl supraveghez eu!

Lucy plecă, crezând în mod evident că buna dispoziție a lui Lynn ar fi putut să dispară în orice clipă. Copila reveni cam fără suflare și îngropată sub haina matlasată de un albastru-închis pe care o purtase întotdeauna mama, cu ghetetele atârându-i într-o mână. Lynn i le luă fără să spună nimic, ignorând adierea care încă purta mirosul mamei. Când deschise ușa, străinul se

ghemuia de frig, venele de pe brațele lui fiind niște linii plate și albastre. Lynn se îndreptă spre marginea verandei și aruncă ghetetele mamei și haina în vânt, gheata dreaptă rotindu-se spre stânga și aterizând la picioarele lui.

— Mama n-a fost o femeie mare, dar nici tu nu ești un tip masiv. S-ar putea să ți se potrivească, spuse ea, cu gura strânsă de emoția care i se aduna în gât, amenințând să scape și să o facă să alerge după haină, un obiect atât de îmbibat cu amin-tirea mamei, încât abia și-o putea aminti pe ea fără să vadă și haina.

Bărbatul se aplecă precaut, urmărind-o pe Lynn ca și când s-ar fi așteptat la un truc. Ea rămase nemișcată, cu arma îndreptată în jos, iar el mormăi apreciativ când o pereche de cio-rapi făcuți ghem se rostogoli dintr-una din ghetete. Haina era cam strâmtă pe umeri, dar mânecile aveau lungimea potrivită. Se așeză ca să lege ghetetele, iar Lynn se simți străbătută de un sentiment protector la vederea unui adult care efectua ritualul de dimineață al lui Lucy, deși mâinile îi erau amortite de frig și cumva mai puțin sigure decât degetele ei agile.

Lynn își dresă vocea când el încercă să se ridice.

— Îți vin?

— Da, și îți mulțumesc! spuse el, privirile lor întâlnindu-se și rămânând fixate una asupra celeilalte pentru prima dată. Probabil că mi-ai salvat viața.

— Sunt datoare cu câteva.

Bărbatul dădu o dată din cap, ca și când ar fi înțeles, și se uită din nou spre est.

— Fie că ești sau nu singură, să ai grijă, fato, mă auzi? Bărbații ăia mi-au luat totul, iar ție au să-ți ia și altceva, înțelegi?

— Pot să am grijă de mine, spuse Lynn. Ai face mai bine să pleci acum.

— Atunci îți urez noroc! spuse el, flutură două degete și plecă spre vest, ghetele scoțând un zgomot târșăit pe pietriș, pe măsură ce omul se adapta din nou la mersul încălțat.

Lynn intră în casă și se ghemui lângă fereastră cu Lucy, care își făcu loc pe lângă tânără. Lynn o cuprinse în brațe pe fetiță, permițând căldurii să-i urce pe brațe și în piept, unde inima încă suferea după pierderea mamei. Lucy își înclină capul spre fereastră ca să-l vadă pe străin plecând, respirația ei aburind sticla rece până ce ele nu-l mai văzură.

— Noroc, domnule! spuse ea, cuvintele fiind pline de speranța ei copilărească.

Doisprezece

După câteva zile, pe Lynn tot o bântuia prezența sumbră a călătorului. Dacă niște oameni chiar căutau bunuri, casa ei ar fi fost o țintă principală. Străinul dispăruse totuși din mintea lui Lucy, gândurile ei rapide și fericite coplesind curând orice amintire a disperării lumii lor. Șederile lungi ale lui Lynn pe acoperiș nu o interesau pe fată, iar jocurile pe care le juca cu Câinele Roșu își pierduseră farmecul.

— Lyyynnn..., se auzi vocea ei stridentă urcând cu ușurință spre acoperiș în aerul rece al toamnei. M-am plictisiiiiit!

Lynn își retrase privirea de la lunetă.

— Citește o carte sau ceva de genul ăsta.

— Nu știu să citesc singură, prostuțo! Și nu ai decât cărți mari de poezie. Fără imagini.

— Sunt niște enciclopedii. Au imagini, o contrazise Lynn, dar primi un răspuns care putea fi categorisit doar ca un zgomot făcut de-un fund, urmat de chicote.

— Pot să îl vizitez pe Stebbs?

— Nu, nu traversezi singură câmpul!

— Atunci, vino cu mine!

Lynn oftă și lăsa carabina jos. Lucy ieșise destul de departe în curte, încât să o vadă de pe acoperiș. Își coborî privirea la chipul bosumflat.

— Ți-am spus – nu pot părăsi heleşteul, mai ales după ce a spus tipul ăla alaltăieri. Sunt oameni care caută să fure.

Lynn o auzi pe Lucy rupând niște buruieni uscate câteva minute, înainte să ofteze profund.

— Dar mi-e dor de Stebbs, argumentă ea, ca și când n-ar fi încetat nicicând să vorbească. Nu l-am văzut de mult.

Chiar dacă exagera, Lynn se încruntă. Ea își petrecuse o mare parte din ultimele câteva zile pe acoperiș, păzind-o pe Lucy în timp ce se juca, urmărind cum se ridica fumul din noua casă a riveranilor, atentă la amenințările din sud. Nu se uitase după Stebbs, dar nici nu observase vreo mișcare din direcția lui. Lynn încercă să își amintească dacă licărul roșu familiar al batistei lui devenise atât de obișnuit, încât încetase să îl observe sau dacă nu îl văzuse cu adevărat în ultimele zile.

Se uită din nou prin lunetă, concentrându-se la micul adăpost al lui Stebbs ascuns în pădure. Era mai ușor să îl repezeze acum, că frunzele căzuseră din copaci, iar tufele fuseseră mâncate de animale. Nu se ridica niciun fum dinspre adăpostul lui. Lynn coborî carabina și luă binoclul, simțindu-se ca o intrusă când îl îndreptă spre casa lui. Binoclul o făcu să vadă mai de aproape, iar mișcarea îi atrase atenția. Ușa de la intrare era deschisă și închisă de vânt. Ciudățenia acestei imagini îi făcu stomacul să se strângă. Stebbs era așa de departe de drum, încât ea nu se gândise să îl avertizeze de știrile străinului despre bărbații din camion.

— Lucy, ai ghetete bune în picioare?

— Mda.

Lynn își puse carabina pe spate.

— Mergem la plimbare!

Mersul pe câmp era greu; dâmburile înghețate de noroi o tot împiedicau pe Lucy, iar scheletele albe ale coioților o fascinau.

Curiozitatea nesfârșită aduse fluxul așteptat de întrebări, dar Lynn rămase tăcută în privința grămezilor de oase. Cu o mână o ținu pe Lucy, iar cu cealaltă, mânerul pistolului băgat în centură. Nu îi plăcea să se îndepărteze de heleșteu, dar nu putea ignora faptul că Stebbs nu și-ar fi lăsat ușa de la intrare deschisă iarna. Ceva era în neregulă, iar conștiința ei nou descoperită nu o lăsa să ignore chestia asta.

— Bine, îi spuse ea lui Lucy imediat ce ajunseră la marginea pădurii. Vreau să rămâi aici până îți spun că poți să intri.

— De ce?

— Deoarece nu știu ce s-a întâmplat. Ar putea fi oameni răi înăuntru sau... sau ceva ce nu ar trebui să vezi.

Frica făcu mica mână să o strângă mai puternic pe a ei.

— Oameni răi ca aceia care i-au luat încălțările domnului?

— Exact ca aceia.

— Nu mă lăsa singură aici!

Lynn își luă mâna din cea a fetei, ignorând sentimentul de vinovăție când buza ei de jos tremură.

— Ești în mai multă siguranță aici. Rămâi pe loc. O să putem să ne vedem una pe cealaltă tot timpul. După ce află că este sigur, poți intra.

— Bine, spuse neîncrezătoare Lucy, dar se așeză pe pământ.

Lynn se apropie precaută de adăpostul lui Stebbs. Ea nu mai fusese în partea lui de pădure. Singurele case în care intrase erau cele pe care le știa deja goale. Adăpostul lui Stebbs era un șopron modificat care rămăsese în picioare când vechea casă de cărămidă care îl acompania se dărâmasese. Lynn ocoli grămada de cărămizi sfărâmate când se apropie, cu pistolul în mână, de șopron.

Întinse piciorul ca să împiedice ușa să se lovească de zidul clădirii și se uită pe după tocul ușii. Nu era nimeni înăuntru.

O sobă mică era în colț, rece și goală. Pe micul raft de deasupra ferestrei dinspre est erau o farfurie, o furculiță, o lingură și o cană. Asta era tot. Singurul obiect de lux era un pat lipit de zidul vestic. Era mic, dar cu o saltea adevărată. Aliniată lângă ușă stăteau trei perechi de ghete, toate cu tocul drept uzat mai mult decât cel stâng. Haina îi atârna moale de un cui de lângă ușă.

Dar Stebbs nu era acolo.

Lynn scoase capul pe ușă și o strigă pe Lucy, care veni repede prin tufe.

— Unde a plecat? Unde este omul magic?

Lynn se așează pe pat, savurând confortul saltelei, chiar dacă era cuprinsă de îngrijorare.

— Nu știi, spuse ea.

— Poate că a plecat în vizită la mama și la Eli.

— Probabil, spuse Lynn, doar ca să o liniștească pe fată.

Frunzele moarte se mișcau în vânt pe podeaua șopronului. Ușa era deschisă de cel puțin câteva zile.

Lucy se ridică pe vârfuri ca să se uite mai bine pe raftul de deasupra ferestrei.

— Deci unde este mâncarea lui? Unde îi este apa?

— Poftim?

— Noi avem mâncarea și apa la îndemână. Unde sunt ale lui?

Lynn sări în picioare și o sărută pe fetiță pe cap.

— Mulțumesc! spuse ea. Ești un geniu!

Lucy strâmbă din nas.

— Ce?

Dând la o parte covorul țesut de lângă pat, Lynn găsi o trapă atent tăiată, care se deschise fără zgomot, pe balamale bine unse. O voce slabă se ridică din întunericul de dedesubt.

— Sunt flatat că ai venit să vezi ce fac.

Scara care conducea în spațiul subteran de depozitare al lui Stebbs se rupsese sub greutatea lui când plecase să ia cina în urmă cu două zile. Glezna i se sucise sub el suficient de rău, încât să nu poată merge, dar nu fusese cu adevărat în pericol. Pereții micului buncăr găzduiau conserve, legume, chiar și o toaletă de tabără. Planul lui fusese să aștepte până glezna sănătoasă l-ar fi sprijinit suficient de bine, încât să se ridice prin trapă, dar Lynn și Lucy erau un grup de salvare bine-venit. Stebbs îi dădu lui Lynn bucățile rupte de scară, pe care ea le aruncă într-o parte.

— Am destule scări în hambar! strigă fata în întunericul găurii. Mă duc să aduc una. Ca să te putem scoate ușor. Cât de înaltă trebuie să fie?

Stebbs aprinse lanterna pe care o avea cu el când căzuse. Lumina se înalță pe zidul de pământ, astfel încât Lynn să poată vedea singură.

— Cam de trei metri? strigă ea în jos.

— Ar trebui să fie bună, se auzi confirmarea.

— Ești sigur că ești bine?

— Sunt bine, a fost doar o căzătură.

— Mă întorc imediat cu scara! strigă ea ca să îl liniștească.

Lucy o trase de mânecă.

— Pot să rămân aici?

Lynn se uită la ea o secundă, gândindu-se. Nasul mic al lui Lucy era roșu de la aerul rece care-i înghețase pielea când traversară câmpul, iar buzele îi erau crăpate.

— Mda, sigur, cred că da. Își îndreptă privirea spre soba rece. Du-te în pădure și adună niște bețe, la fel ca acasă, bine? Când mă întorc, am să fac un foc, ca să fie cald când îl scoatem pe Stebbs. Totuși, nu te îndepărta prea mult cât cauți bețe și să nu faci vreo prostie, cum ar fi să cânti.

Lucy îi luă în serios instrucțiunile; Lynn o auzi pe fetiță mergând prin tufele uscate când plecă, dar nu prea departe. Își reprimă o urmă de mândrie.

— Nu este ca și când ar fi a ta, își aminti cu voce tare când traversă câmpul spre casă.

Lynn alege una dintre scările mai scurte din lemn și se întoarce pe câmp cu ea pe umeri, cu ambele brațe printre trepte. Se simțea ciudat și vulnerabilă. Dacă ar fi întâlnit o amenințare, un animal sau altceva, nu ar fi putut să își scoată la timp brațele ca să se apere. Aruncă o privire înapoi spre casa și heleșteul ei când traversă câmpul. Erau deja plecate de mai mult timp decât își dorise.

O strigă pe Lucy când se apropie de casă, iar ea deschise ușa. Strecurară scara în gaură, iar Stebbs aprinse lanterna ca să le vadă coborând. Lucy insistă să coboare cu Lynn, bucuroasă să exploreze ascunzătoarea lui Stebbs, care stătea pe podeaua de pământ, cu un picior sub el și cu celălalt întins în față, ridicat pe o găleată.

— Pare comod, spuse Lynn, scuturându-și praful care se depusese pe haine.

El se strâmbă.

— Nu este cea mai bună soluție, dar îl face să se dezumfle.

— Ai aranjat locul destul de frumos, spuse ea când se uită prin cameră.

Vedea doar în raza lanternei, dar, chiar și în zona mică, avea suficiente conserve, cât să reziste două ierni. Auzi mișcare într-unul dintre colțurile întunecate.

— Lucy? Tu ești?

— Uite aici! răspunse o voce subțire, urmată de un țăcănit metalic, de sunetul apei care curgea și de un țipăt.

— Lucy! Încetează!

Stebbs îi făcu semn cu mâna să tacă.

— Este în regulă, spuse el. Poți să apeși încă o dată mânerul în jos, Lucy.

Lynn auzi din nou zgomotul metalic, iar apoi sunetul apei curgătoare încetă. Lumina lui Stebbs sări spre colțul unde stătea Lucy pe un robinet, părând rușinată. Lynn luă lanterna de la Stebbs și se îndreptă spre robinet, făcându-și mâna căuș sub el ca să prindă câteva picături care cădeau. O ridică spre buze. Apă proaspătă. Rece și limpede.

— Cum naiba de-ai fost tu atât de norocos, încât să găsești aici un izvor?

Stebbs tăcu o clipă, iar Lynn îndreptă din nou lumina spre el.

— L-am vrăjit, spuse bărbatul în cele din urmă.

— Pe naiba! exclamă, iar vocea lui Lynn era puternică, dar raza de lumină tremură.

— Ce înseamnă „l-am vrăjit?” întrebă Lucy. Adică el chiar *este* magician?

Lynn și Stebbs se uitară unul la celălalt în tăcere, înainte ca ea să-i răspundă fetei.

— S-ar putea să fie.

Îl urcară pe Stebbs pe scară și în patul său, cu piciorul ridicat sub haina făcută sul. Lucy era însetată, așadar el îi dădu lanterna și cana lui de pe raft și îi arătă cum să închidă trapa dinăuntru, cât și cum să tragă la loc covorul peste aceasta folosind o ață pe care o legase de un capăt care atârna în camera subterană. Cei doi o auziră făcând bucuroasă zgomot sub ei în timp ce se uitară unul la celălalt.

— Mereu m-am întregat de unde îți iei apă, spuse Lynn în cele din urmă. Nu te-am văzut niciodată cărând.

— Nu am fost nevoit să o fac, răspunse el. Întotdeauna este acolo, proaspătă și disponibilă.

— La ce adâncime este?

— Am săpat doar vreo cinci metri ca să găesc izvorul. I-am întărit pereții înainte să cobor țeava, dar, de fapt, nu prea am avut mult de lucru.

— Seacă vreodată?

Stebbs scutură din cap.

— Niciodată. Știi totuși cum sunt izvoarele astea, mofturoase ca naiba! Dacă folosesc numai eu apa, mă descurc. Dar aceleași mici surse alimentează locuri ca pâraul. Știm amândoi cam cât de sigure sunt.

Totuși, era minunat. Sursa lui de apă era întotdeauna la îndemână și suficient de adâncă, încât nu trebuia să o purifice de frica unei contaminări umane. Oricine s-ar fi uitat la micul lui adăpost nu ar fi crezut că merită prădat, inconștient de mina de aur de dedesubt. Casa mare a lui Lynn, dependințele și heleșteul imposibil de ignorat o făceau să fie o țintă constantă.

Se auzi o bătaie când trapa se deschise, apoi Lucy își scoase capul. Fața îi era murdară, iar părul, acoperit cu pânze de păianjen.

— ăsta e cel mai frumos loc pe care l-am văzut vreodată!

— Locul ăla este foarte secret și special, înțelegi? spuse Lynn, iar Lucy dădu solemn din cap. Dacă oamenii răi ar ști că Stebbs are locul ăla sub casă, ar veni și i l-ar lua.

— Ei sunt răi, spuse Lucy, strâmbându-se.

— Foarte răi, confirmă Stebbs. Este important să nu vorbești despre asta, bine? Mai ales despre cum am găsit apa.

— Adică despre faptul că ești vrăjitor?

— Da, ăsta este un secret foarte important, spuse Stebbs, iar Lucy se uită speriată de la el la Lynn.

— Nu este un vrăjitor așa cum crezi tu, Lucy, îi explică Lynn. Poată să găsească apa sub pământ. Se numește radiestezist.

— Există apă sub pământ?

— Da! Vino aici! zise Stebbs și îi făcu semn lui Lucy, iar ea se apropie de patul său.

El îi întinse mâna crăpată. Venele de un albastru-închis i se umflară peste articulații.

— Vezi asta? o întreabă bărbatul, arătând spre ele. Sub pământ sunt izvoare exact cum sunt astea în corpurile noastre, doar că pline cu apă, nu cu sânge. Pământul este ca pielea de pe oasele noastre, ține apa dedesubt. Pot găsi apa fără să o văd, iar apoi sap unde este, ca să fac un puț.

— Cum faci asta?

— Lynn, du-te la alun și taie-mi o creangă bifurcată.

— Glumești! spuse ea. Îi faci o demonstrație?

— Măcar să ofer un mic spectacol grupului meu de salvare.

Lynn își înghiți replica și ieși în lumina care scădea, ca să taie creanga cu briceagul ei. Când intră din nou în casă, Lucy avea trei grămezi de pături pe podea lângă pat, iar Stebbs stătea ridicat. Ea îi dădu creanga bifurcată.

— Bine acum, închide ochii! spuse Lucy. Fără să trișezi.

Stebbs se supuse, iar Lucy ascunse cana cu apă sub pătura din mijloc.

— Gata! spuse ea și veni lângă Lynn ca să privească.

Stebbs se mișcă la marginea patului, apucă ușor cu mâinile capetele bifurcate ale crengii, cu palmele în sus, și trecu lent celălalt capăt peste pături, începând din dreapta. Abia trecu peste pătura din mijloc, când creanga se răsuci în mâinile lui, îndreptându-se în jos spre cana cu apă ascunsă dedesubt.

— Am dreptate? o întrebă Stebbs pe Lucy, chiar dacă Lynn își dădu seama după privirea lui că deja știa asta.

Lucy se ridică repede de pe podea.

— Ce grozaaav! strigă ea, apoi scoase cana cu apă de sub pătură, ca să o privească bănuitoare. Mai pot să o beau?

— Sigur! râse Stebbs.

— Cum o faci? Este magie?

— Nu, nimic de genul ăsta, spuse el. Este doar ceva ce pot să fac. Uneori, ține de genetică – bunicul meu putea s-o facă. Unii oameni simt, pur și simplu, apa.

— Lucy, strânge-le! spuse Lynn, arătând spre pături, apoi luă creanga de la Stebbs, forțându-l să se întindă din nou pe pat și să își ridice iar piciorul. A fost o prostie din partea ta, îi spuse fata. Era și așa deja destul de entuziasmată, și acum va vorbi mereu despre asta!

— Cu cine va vorbi? Cu tine? Cu Eli? Cu mama ei? Nu mă deranjează să afle.

— Dar ceilalți? Dacă ne urmăresc? Dacă o aud spunându-ne ceva unuia dintre noi? Dacă dă într-o zi de un străin?

— Am vrut doar să o fac fericită. Copila nu prea a avut de ce să zâmbească.

— Nu merită să o faci, replică Lynn. Știi ce s-ar întâmpla dacă oamenii nepotrivți ar afla că poți detecta apa? Ai...

— Hei, uitați! reverberă în micul adăpost strigătul de bucurie al lui Lucy.

Se întoarseră amândoi la timp ca să o vadă ținând creanga de alun cu pricepere în palmele întoarse în sus, cu capătul lung îndreptat cu emfază spre grămada de pături.

Lynn sări în picioare și smuci pătura. Cana cu apă care fusese dedesubt se vărsă pe podea. Privirea ei o întâlni pe a lui Stebbs.

— Rahat! spuse el.

— Deci și eu sunt ca Stebbs? întrebă Lucy când traversară câmpul la lumina lunii tocmai răsărite.

— Nu mai vorbi despre asta! exclamă Lynn și se întoarse, agitându-și degetul în fața lui Lucy. Ți amintești de bărbatul de pe drum și de cei care i-au luat încălțările?

Lui Lucy, evident speriată, începu să îi tremure buza când se uită la chipul furios a lui Lynn.

— Oamenii răi?

— Da, oamenii răi. I-au luat tot ce li s-a părut valoros. Lemnul, mâncarea, arma – până și ciorapii –, i-au luat tot ce era de folos. Ce ai tu nu este ceva ce îți pot lua din mâini și merită mai mult decât încălțările alea. Tu poți să găsești apă, Lucy. Dacă află cineva, te vor lua...

— Mă vor răpi, spuse fetița. Pentru că e ca și când aș avea apă în mine, iar ei nu pot s-o scoată, pur și simplu.

— Mda, spuse încet Lynn, alungându-și groaza ce-i învăluisese pieptul. Te vor răpi. Sau pe Stebbs. Oricare dintre voi ar valora mai mult decât aurul, dar nu cred că viața pe care ați trăi-o ar însemna ceva pentru ei, zise, apoi se uită pe câmp și-și rearanjă carabina de pe spate. Haide! spuse ea concis, smucind fata de braț. Am fost prea mult timp plecate. Și nu mai vorbi!

Lucy tăcu restul drumului spre casă, iar Lynn regretă că-i vorbise atât de dur. Frica îi alimentase tonul, dar îi era imposibil să îi explice lui Lucy valul de teamă ce o cuprindea, chiar și în timpul zilei, când număra secunde dintre momentul în care o striga și cel în care răspundea Lucy. Pe câmpul întunecat, lui Lynn i se părea că prădătorii ar fi văzut-o pe Lucy nu doar ca pe cea mai ușoară pradă, dar și ca pe slăbiciunea lui Lynn. Spera că Lucy simțea afecțiunea ce-i curgea prin degete, chiar dacă îi ținea mica încheietură cu o mână de fier.

Lucy își adună curajul să vorbească imediat ce fură amândouă în căldura sigură a propriilor paturi.

— Cât de rău s-a lovit la gleznă?

— Poftim?

— Piciorul lui Stebbs? Își va reveni?

— Își va reveni, răspunse Lynn. A fost doar o entorsă puternică. N-a suportat să se ridice din buncăr din cauză că și celălalt picior e vătămat.

— Totuși, se va face bine? Ca să ne viziteze cândva?

Lynn se trezi zâmbind în întuneric; nu era singura căreia compania lui Stebbs i se părea liniștitoare.

— Mă îndoiesc de faptul că îl putem ține la distanță.

Lucy tăcu o clipă, dar liniștea era apăsătoare.

— Pariez că bunica mea i-ar fi putut vindeca piciorul.

Lynn se întoarse în pat. Din partea cealaltă a pivniței, abia vedea lumina palidă a lunii pe fața fetei.

— Bunica ta?

— Da, bunica este doctor în oraș. A spus că o să vină să ne găsească, atunci când o să poată să plece. Mă gândeam că i-ar putea vindeca ușor piciorul lui Stebbs și că ar putea să o vindece și pe mama.

— Bunica ta este doctor?

— Da, este importantă în oraș. Are un birou mare la spital și toate cele. Am fost odată în vizită la ea și am vrut să văd copiii, dar nici măcar pe ea nu o lăsau în partea aia de spital.

— Nu e pediatru?

— Nu, se ocupă doar de oamenii bolnavi.

— Ar fi drăguț să avem unul dinăștia pe aici.

— A zis că vine, spuse repede Lucy, ca și când, dacă ar fi rostit cuvintele, s-ar fi adevărit. A promis că o să ne urmeze,

de îndată ce-o să poată. A spus că Neva este fata ei și că nu o să stea departe de ea, indiferent de situație.

— Cum să vă urmeze, Lucy? Nici măcar nu păreați că știți încotro vă îndreptați.

Urmă o liniște prelungă, iar apoi, când Lucy vorbi, vocea fetei îi tremura.

— Tata te-a văzut pe harta cu ape.

— Ce? întrebă Lynn și se ridică în patul ei, cuprinsă de neliniște. Ce vrei să spui cu harta cu ape? El *m-a* văzut?

— Nu ar trebui să vorbesc despre asta, zise Lucy și se ghemui în pat. Este un secret mai mare chiar și decât cel că eu și Stebbs suntem vrăjitori.

— Nu, Lucy, răspunse Lynn cât de calm reuși. Cred că ar trebui să-mi spui. Trebuie să știu ce spui despre harta cu ape. Este important.

— Știu că este important. Toate secretele sunt.

— Dumnezeu, fetiță, câte ai?

— Multe! se sparse vocea lui Lucy și începu să plângă. Am multe secrete.

Lynn se ridică din pat și se duse la Lucy ca să îi cuprindă capul în poală, un val feroce de instinct protector copleșind-o la atingerea craniului mic.

— Este în regulă, copilule, spuse ea. Nu trebuie să mi le spui pe toate. Dar vreau să știu despre harta asta cu ape.

— Este..., zise Lucy și își șterse lacrimile de pe față, în timp ce se gândi cum să-i explice. Știi ce este un calculator?

— Am văzut unele stricate într-o casă în care am fost, totuși n-am fost niciodată în preajma unuia care să funcționeze.

— Ei bine, toate cele din oraș funcționează și sunt ches-
tiile astea care se cheamă stalactite. Fac poze și le transmit

calculatoarelor, ca oamenii să poată vedea tot pământul de peste tot. Oamenii folosesc pozele ca să găsească apă.

— Ca heleșteul meu, spuse Lynn, răceala fricii străbătându-i șira spinării.

— Mda, spuse Lucy, cu vocea încă plină de lacrimi. Totuși, nu lasă pe nimeni să vadă hărțile astea, nici măcar în oraș. Doar soldații pot să se uite la ele și, chiar și atunci, doar cei speciali. Deoarece oamenii care conduc orașul nu vor ca toți care locuiesc acolo să vină aici să își ia singuri apă.

— De ce nu?

— Pentru că atunci nu vor plăti pentru ea, răspunse simplu Lucy. Dar tatăl meu a spus că, nici măcar dacă le-ar permite tuturor să afle unde este apa, nimeni nu ar putea să o ia de aici din cauza țăranilor nebuni. A spus că e mai bine ca oamenii să o plătească decât să fie împușcați.

Lynn ignoră valul de furie.

— Deci cum de știa tatăl tău despre hărțile astea? Era unul dintre soldații care au voie să le vadă?

— Da. Mama și tata au devenit foarte neliniștiți cu ceva timp în urmă, chiar înainte să i se mărească burta. Au început să discute mult după ce trebuia să merg eu la culcare. Îi auzeam prin ușa lor. Tata a început să se uite la hărțile cu ape, ca să găsească un loc în care să mergem. Apoi, a venit acasă și a desenat-o cât de bine a putut, iar unchiul Eli l-a supravegheat atent. Ei le-au memorat și după aceea le-au ars.

— Ai spus că tatăl tău m-a văzut?

Se lăsă din nou o liniște șovăitoare. Lynn se ridică, deschise ușa sobei și aruncă niște lemne în tăciunii aprinși. Fața udă a lui Lucy străluci în lumina focului.

— Trebuia să îți luăm casa.

— Poftim?

— Tata a spus că este un loc bun.

— Chiar este un loc bun, spuse rigid Lynn. Dar, și mai important de atât, îmi aparține.

— El nu știa că ești aici, spuse Lucy, strâmbându-se din nou, pe cale să plângă. Tata nu știa că sunt oameni aici.

— Bine, bine, îmi pare rău! zise Lynn și urcă din nou în pat cu Lucy, cuprinzându-i capul. Deci, de ce nu ați făcut-o?

— Am fost prinși. Tata a fost ucis, iar pe mine, pe mama și pe Eli ne-au dat afară. Unchiul Eli a urmat harta din memorie, dar, când a văzut că locuiește cineva în casa ta, a spus că este prea slăbit ca să o ia cu farsa...

— Cu forța.

— Da, cu forța. Iar mama, pur și simplu, s-a așezat și nu a vrut să mai plece.

Lynn îi mângâie părul lui Lucy și se gândi o clipă.

— Bunica ta a văzut hărțile astea pe care le-au memorat tatăl tău și Eli?

— Da, și ea le-a memorat.

— Atunci, este posibil să ne găsească.

— Chiar crezi?

— Nu îți face speranțe prea mari, copile, dar e posibil.

Lucy dădea semne că adoarme, însă Lynn îi adresa ultima întrebare care o preocupa.

— Ai spus că bunica ta ar putea să-i vindece piciorul lui Stebbs și, probabil, să o vindece și pe mama ta. La ce te-ai referit? Ce este în neregulă cu Neva?

— Nu știi, răspunse încet Lucy. Dar, când am fost arestați, eu, mama și tata stăteam în închisoare și niște soldați au venit și au luat-o. Când au adus-o înapoi, părea în regulă, dar mergea

ciudat, ca și când ar fi rănit-o cumva. Apoi, s-a ghemuit cum stau eu acum și nu a mai vorbit cu mine sau cu tata.

Lucy se uită la foc în timp ce vorbește, iar flăcările îi luminează lacrimile proaspete.

— Mama avea zile din astea, chiar și înainte de închisoare. Câteodată spunea doar că este „o zi proastă” și că trebuie să stea întinsă și să nu coboare deloc din pat. Tata încerca să o facă să fie „o zi bună”, dar, de obicei, bunica era singura care putea să o ajute. A fost mai rău după ce au venit soldații la închisoare. Cred că poate încă o doare ce i-au făcut ceilalți soldații. Probabil că bunica ar putea să o vindece?

Lynn strânse mai puternic micul trup fragil.

— Nu știu, copile. Probabil.

Treisprezece

O săptămână mai târziu, căzu zăpada. Și continuă să cadă. Lynn o trimise pe Lucy în casă de îndată ce vizibilitatea scăzu complet. Fetița ar fi putut să se dezo-rienteze cu ușurință în ninsoarea albă orbitoare și să rătăcească spre o moarte singuratică în zăpadă. Lynn coborî de pe acoperiș la câteva clipe după ce o trimisese în casă. Nu vedea nimic. În cazul în care cineva ar fi fost destul de prost să se rătăcească în furtuna de zăpadă ca să o atace, ar fi putut să-l împuște la fel de ușor și venind pe treptele pivniței. Chiar mai ușor.

Fetele își petrecură două zile în casă, Lucy luând în răs ce i se citea, iar Lynn încercând să o facă să-i dea mai multe informații despre Entargo. Totuși, de îndată ce conversația făcea aluzie la mama Nevei, Lucy își pierdea entuziasmul. O femeie singură care rătăcea prin viscol nu ar fi ajuns departe, în special una de la oraș. Însă Lynn își păstră gândurile apăsătoare pentru sine și încercă să o distragă pe Lucy scoțând o cutie de cacao, păstrată pentru Crăciun de când trăia mama.

În a treia zi, Lynn se aventură din nou pe acoperiș și văzu poteca neagră șerpuită pe care o făcea Stebbs când mergea spre casă. Ea îl salută, iar Lucy alergă afară ca să îl întâmpine, zăpada care aproape îi ajungea la coapse oprind-o să înainteze.

Căzu pe burtă de două ori înainte să ajungă la Stebbs, dar se ridică hotărâtă și înaintă prin nămeți. Chiar dacă Lynn știa că pe Stebbs îl afecta fizic, el o ridică pe Lucy pe umerii lui.

Bărbatul se încălzi lângă foc și îi dădu lui Lucy un cadou pe care îl făcuse în timpul șederii în casă; un flaut de lemn pe care îl cioplise. Fetița începu imediat să cânte și să se plimbe prin pivniță, parodiind haotic o paradă.

— Mulțumesc pentru asta, spuse sec Lynn.

— Măcar acum nu va trebui să mergem afară ca să discutăm, zise el acoperind zgomotul.

Lynn miji ochii.

— Ce se întâmplă?

— Vreau să te duci și să vezi ce fac Eli și Neva. Piciorul meu nu va rezista călătoriei, așa că m-am gândit să rămân aici și să păzesc lucrurile în locul tău.

Lynn încercă să ignore mica poticnire a inimii ei.

— Este ceva în neregulă?

— Nu cred, nu. Dar este primul lor viscol adevărat, deci nu ar strica să vezi cum se descurcă.

Iernile mohorâte îi puteau solicita la maximum chiar și pe cei mai căliți locuitori ai zonei. Mama îi povestise despre un cuplu căsătorit care supraviețuise violenței care urmase după Criză, doar ca soția să își fugărească soțul cu securea în iarna următoare. Mama-i zisese că statul în casă risca să-i facă pe oameni să se poarte ciudat.

— Pot face asta, spuse Lynn precaută, căci era sigură că mai urmează ceva.

Stebbs își luă rucsacul de pe umăr.

— Du-le ăsta! Legumele sunt destule ca să le ajungă un timp. Adu-mi înapoi rucsacul și am să-l umplu din nou imediat.

— Și ei ce îți dau în schimb?

— Nu au ce să-mi dea.

Lynn luă rucsacul fără tragere de inimă.

— Nu-mi place că le dai, pur și simplu, lucruri. Când ai să încetezi cu asta?

— Când vor putea să aibă singuri grijă de ei.

— Și când anume o să se întâmple, dacă îi tratezi ca pe niște nou-născuți?

Stebbs îi aruncă o privire tăioasă lui Lynn.

— Știi că spui doar ce crezi că ar fi spus mama ta. Mi se pare că începi să ai ceva compasiune, dar, din când în când, te gândești la ea, iar chestia asta te omoară cum ucide gheața un răsad. Nu ai fost învățată altfel, dar, înainte, oamenii se ajutau.

— Înainte multe lucruri erau diferite.

— Dar oamenii sunt la fel, completă Stebbs, pe un ton pe care nu-l avea de obicei. Și, de fapt, toată lumea încearcă doar să supraviețuiască.

— Asta fac și eu.

— Nu stai prea rău, copilă. Și bieții nenorociți pe care i-a împușcat mama ta de-a lungul anilor? Încercau doar să bea o gură de apă, să mai supraviețuiască o zi. Rahat – odată, văduva unui tip a venit la mine, ieșită din minți, deoarece văzuse cum unul dintre gloanțele mamei tale îi spulberase o parte din țeasta soțului ei. A murit a doua zi, și nu sunt sigur dacă nu cumva din cauza șocului.

Lynn începu să se joace, prinzând între degete cureaua rucsacului pe care i-l dăduse el.

— Când s-a întâmplat asta?

— În urmă cu aproximativ șapte ani.

— Nu l-a împușcat neapărat mama. S-ar putea să fi fost eu.

— Iisuse! exclamă îngrozit Stebbs și își cuprinse capul cu mâinile și rămase așa. Trebuie să fi fost doar o copilă!

Lynn se uită spre Lucy, care cânta bucuroasă, acoperind găurile flautului ca să schimbe notele.

— Îmi era mai ușor să ucid oameni când singurul chip pe care îl văzusem vreodată era al mamei. Atunci, oricine altcineva era inamicul, iar trasul cu luneta nu era cu nimic diferit de împușcatul unei căprioare – doar silueta era alta.

— Iar acum?

— Acum am văzut alte chipuri, spuse Lynn, gândindu-se la călătorul de pe drum pe care o implorase Lucy să nu îl împuște. Și nu pot decât să mă întreb cum arătau oamenii pe care i-am împușcat.

Stebbs o atinse ușor pe genunchi.

— Să lăsăm lucrurile așa.

— Era un bărbat pe drum alaltăieri, zise Lynn. Am vrut să îți povestesc când am venit la tine, dar, dacă te-am găsit căzut, și cu..., se opri ea, incapabilă să rostească „radiestezie” nici măcar în intimitatea pivniței sale. Ăăă, cu toată agitația, am uitat până la urmă să îți spun.

— Bărbatul ăsta a trecut pe aici? se interesă Stebbs atent.

— Da, iar Lucy m-a convins să nu îl omor.

— Te influențează în bine.

Lynn îl împinse în umăr.

— A spus...

— A spus? repetă Stebbs, ridicând surprins din sprâncene. *Ai vorbit* cu tipul ăsta?

— Da, și chiar n-am să-ți mai povestesc dacă mă tot întrerupi, zise Lynn, arătând cu degetul spre el când vorbi, moment în care Stebbs își ridică mâinile în semn că se predă, iar ea continuă. A spus deci că a fost alungat de acasă de niște bărbați care au venit și i-au luat bunurile, până și încălțările din picioare.

Stebbs rumegă informația preț de un minut, cu ochii la Lucy și la jocul ei nevinovat.

— A spus unde s-a întâmplat asta?

— Spre est, dar bărbații erau în camioane. Ar fi putut veni de oriunde.

— Așadar, fură provizii, dar au suficientă benzină să călătorească pentru a le găsi... Nu mi se pare în regulă.

Lynn ridică din umeri.

— Nici mie, dar încerc să nu mă gândesc la asta. Dacă vin aici, am să-i împrusc, pur și simplu.

— În cazul lor, trage fără ezitare! spuse Stebbs, încă uitându-se la Lucy, cu o expresie macabră.

O privi și Lynn pe fetiță cum cânta fericită la flaut, inconștientă de amenințările care păreau să îi înconjoare. Groaza îi înflori în stomac, împreună cu o urmă aprigă de furie protecătoare, care, de obicei, apărea doar când se gândea la heleşteul ei. Și-o reprimă cu greu și deschise rucsacul pe care i-l dăduse Stebbs. Dădu peste două conserve cu fasole verde, un borcan cu porumb uscat și o conservă de piersici.

— Piersici, spuse ea pe un ton bizar. Pariez că Nevei au să-i placă.

— Se simte mai bine și se gândește să se apuce de grădinărit la primăvară. I-am dat lui Eli un arc de-al meu și trage mai bine decât te-ai aștepta. Nu le vom mai purta de grijă mult timp.

— Lucy spune că mama Nevei vine să îi găsească.

— Și Eli a spus asta, ultima dată când am fost la râu.

— Ți-a zis *cum* îi va găsi?

— Te referi la hărțile din satelit? completă Stebbs și ridică din umeri. Mă gândeam că oamenii încă le folosesc, mda.

— Hărți din stalactite vrei să spui, spuse Lynn, folosind cuvântul pe care Lucy îl pronunța atât de atent ori de câte ori vorbeau despre asta.

— Ah..., începu Stebbs, apoi ridică din umeri și rămase serios. Nu, Lynn. Se numesc sateliți, nu stalactite. Crede-mă, copilă! Probabil că le-a confundat micuța.

Greșeala ei caraghioasă o făcu să roșească, iar enervarea i se simți în cuvinte.

— Nu te-ai gândit să îmi spui că ne urmărește ceva din cer?

— Ei bine, acum știi. Și ce-ai să faci în privința asta?

— Nimic.

— Exact; în afară de a te îngrijora și de a te enerva, nu ai ce să faci în privința asta.

— Tot mi-ar fi plăcut să știu, spuse ea supărată. Nu-mi place deloc ideea că oamenii din oraș pot să-mi vadă heleșteul fără să îi vad și eu.

Stebbs își dădu ochii peste cap.

— Folosește-ți mintea și la altceva în afară de a aținti o carabină, Lynn. Știu că-ți este greu să înțelegi cât de mulți oameni sunt în Entargo, dar sunt cu miile. Poate că heleșteul tău i-ar ajuta pe o sută dintre ei preț de o săptămână, dar apoi totul s-ar sfârși. Tu ești singură – acum sunteți două, presupun –, deci pentru tine este un colac de salvare. Pentru ei, ar fi o baltă. La fel s-ar întâmpla și cu micul meu puț, dacă l-ar vedea. Suntem neînsemnați, puștoaico, iar asta mă bucură!

— Atunci de ce mai caută?

— Eli a spus că fratele lui, Bradley, făcea parte dintr-o echipă specială care lucra și pentru cetățenii particulari. Doar foarte puțini oameni știu că sateliții mai funcționează sau ce anume văd. Pariez că oamenii ăia erau suficient de importanți, încât să aibă bani și un plan de rezervă în caz că lucrurile din oraș ar fi mers rău. Doar că, în cazul lui Bradley, a luat banii plătiți ca să afle și i-a folosit în interes propriu, după ce și-au dat seama că Neva e însărcinată cu încă un copil, ceea ce e împotriva legii.

— Ți-a spus Eli că mama Nevei este doctor?

— Da. Nu m-ar deranja să o cunosc, spuse Stebbs și se crispă când ridică glezna tot umflată, așezându-și-o pe patul lui Lucy. Este mai bine, spuse el, dar probabil că nu ar fi trebuit să încerc încă să vin până aici.

— Deci cred..., spuse Lynn, dar se opri cât își căută cuvintele. Cred că, parțial, știu ce problemă are Neva. Cu suferința ei, așa cum ai zis tu.

Stebbs își împleti degetele la ceafă și se rezemă, privind-o atent pe Lynn.

— Îhî?

— Lucy a spus că au venit niște soldați și că au scos-o pe Neva din celula în care îi pusese ră după ce îi arestaseră, iar, când au adus-o înapoi, ea nu a mai vrut să vorbească.

— Îhî?

— Deci cred că au rănit-o.

— Sunt sigur că au făcut-o, spuse Stebbs, urmărindu-i încă fața lui Lynn.

— Deci... ce să-i fi făcut?

— Mama ta nu ți-a povestit niciodată multe despre bărbați, nu-i așa?

— Nu prea multe lucruri frumoase.

Stebbs se aplecă înainte și își cuprinse fața cu mâinile.

— O, Dumnezeu, să fiu eu cel care începe conversația asta? Mulțumesc mult, Lauren!

Câteva minute mai târziu, îmbujorată, Lynn mergea cu greu prin zăpadă în drum spre râu.

— Mulțumesc mult, mamă! mormăi doar pentru sine. N-a fost chiar deloc jenant!

Furia o ajută să înainteze, iar Lynn ajunse la căsuța de lângă râu până să își fi revenit pe deplin în urma dezvăluirilor lui Stebbs. Eli era afară, încercând stângaci să atârne singur o căprioară. Tânărul o auzi apropiindu-se înainte ca ea să îl salute și se întoarse cu animalul încă atârnat pe umeri, fluturând ciudat din mână.

Purta o salopetă veche de-a lui Stebbs care, la prima lor întâlnire din urmă cu câteva săptămâni, i-ar fi fost prea mare. Acum i se potrivea, iar chipul îi era îmbujorat și din cauza efortului, și a aerului rece. Ea simți un val de adrenalină care nu avea nicio legătură cu plimbarea, dar îl ignoră, amintirea celor spuse de Stebbs fiind prea proaspătă, ca să-i întâlnească privirea lui Eli.

— N-o faci cum trebuie, îl salută Lynn.

— Bună și ție!

Ea trecu pe lângă el spre copac, studiind funia pe care băia-tul o atârnase peste una dintre crengile mai joase.

— Nu este suficient de sus; căprioara ta n-o să fie deasupra solului. Poți s-o eviscerezi pe pământ și s-o atârni mai târziu.

— S-o evisceriez?

— Las-o jos, spuse Lynn, iar Eli, fără niciun comentariu, aruncă recunoscător animalul.

Îngenuncheară împreună lângă cadavru. Lynn scoase cu atenție săgeata, evitând să-i rupă vârful.

— Bine țintit! remarcă ea.

— Mulțumesc! exclamă el, bucuros că, pentru prima dată, fata îl încuraja. Stebbs m-a instruit. Este prima mea căprioară.

— Este destul de mare. Dacă mâncați numai voi doi din ea, carnea o să vă ajungă toată iarna, spuse Lynn și întoarse căprioara pe o parte. Ai un cuțit bun?

— Mi-a dat Stebbs unul, da.

— Ei bine, adu-mi-l!

Când reveni Eli ținând cuțitul, ea îi făcu semn spre rucsacul pe care îl adusese.

— Și ăla e de la Stebbs, ți-a trimis niște legume.

— Să-i mulțumești din partea mea!

— Așa am să fac.

Se uitară neliniștiți unul la celălalt peste burta căprioarei moarte. Lynn întinse mâna după cuțit.

— Uite, am să-ți arăt cum se face.

— Spune-mi cum și lasă-mă să încerc.

Lynn scutură din cap.

— Este greu să faci prima tăietură. Trebuie să treci de blană și de mușchi, dar, dacă tai intestinele, ai să te trezești cu mâinile murdare și cu stomacul întors pe dos de duhoare. Crede-mă! Lasă-mă să fac eu prima parte, după care ai să continui tu.

Ținând cuțitul, Lynn se relaxă. Munca metodică a eviscerării o făcu să se simtă mai bine și, imediat ce îi înmână cuțitul lui Eli, avu nevoie de toată concentrarea ca să-l instruiască. Mânuierea lipsită de pricepere a cuțitului l-ar fi costat un deget dacă ea nu ar fi fost acolo, iar expresia de pe chipul lui când îl îndrumă să bage mâna în cavitatea toracică și să scoată inima fu suficientă să o bucure că este prezentă.

Lynn își scoase mânușile.

— Poftim, îți arăt eu, spuse fata și-și băgă mâna până la cot în profunzimile calde ale căprioarei, scoțând organul ud.

— Cred că glumești! zise el, culoarea pe care i-o observase mai devreme în obraji dispărând brusc.

— Este mai bine decât să mănânci greieri, replică ea, iar Eli izbucni în râs, luând-o prin surprindere și făcând-o să zâmbească pe neașteptate. Ce?

— Nimic, doar că stai acolo plină de sânge până la subraț și ții o inimă în mână, cât se poate de fericită, zise Eli, înăbușindu-și un alt râset. Și mama îmi alesese o muziciană!

— Nu te-ar ajuta la nimic aici, spuse Lynn, îndreptându-și atenția din nou la cadavru și încercând să ignore roșeața plăcută care i se furișase în obraji. Ajută-mă să urc în copac și aruncă-mi funia!

Împreună, atârnară căprioara în câteva minute.

— Acum este destul de frig; poți s-o lași să atârne ca să se usuce, spuse ea. Unul dintre noi o să-ți arate în zilele următoare cum să o tranșezi.

Eli își șterse transpirația care i se adunase pe frunte în ciuda vremii friguroase.

— Mulțumesc! spuse el, uitându-se în ochii ei. Pentru tot.

Lynn împinse zăpada cu piciorul peste mormanul de organe purpurii și vorbi printre dinți:

— Cu plăcere! Ce-ar fi acum să-mi spui în schimb despre hărțile apelor?

— Stebbs ți-a spus despre asta? Sau Lucy?

— Amândoi, zise Lynn. Dar Lucy s-a scăpat prima.

Eli oftă și își ridică privirea la cadavru.

— Neva credea că, dacă o tratează ca pe un adult, Lucy se va purta ca atare, dar eu știam că n-ar putea să-și țină gura.

— Trebuie să învețe, spuse Lynn. Presupun că nu știai că e capabilă de radiestezie?

— Ce înseamnă asta?

— Să detecteze apa, încercă Lynn din nou, dar chipul lui Eli rămase inexpresiv. Poate să găsească apa la fel de bine ca oricare dintre sateliții ăia. Chiar mai bine, de vreme ce apa pe care o găsește este sub pământ.

Eli înghiți o dată, cu greu. Lynn se bucura să vadă că, deși era orășean, era suficient de inteligent să-și dea seama la ce fel de pericol este expusă fetița.

— Este ceva genetic, îi explică Lynn. Cineva din familia voastră poate să o facă, deși Stebbs spune că e posibil să sară o generație. Presupun că oricine ar fi fost nici măcar nu a știut, locuind în Entargo, ca și voi.

— Locuia, o corectă Eli. Am să-ți spun tot vrei despre hărțile apelor, dar înăuntru. Pot să mai pretind vreo două minute că sunt un dur, dar îngheț, și cred că avem destule de vorbit toată după-amiaza.

Lynn își ridică privirea la soare.

— Pot să rămân un pic, spuse ea ezitând. Dar nu știu cât de bine-venită sunt în casă.

— Neva nu este acolo, zise Eli. Este la mormânt.

— Singură?

— Nu am reușit să o conving să nu plece, spuse el. Imediat ce s-a oprit ninsoarea, a plecat direct într-acolo și a început să dea nămeții la o parte. Urmăream căprioarele în amonte și știam că vin în același loc în fiecare dimineață, deci trebuia să fiu acolo la momentul potrivit. Dar Neva n-a vrut să se clinească, așa că am fost nevoit să o las în urmă.

— A rămas acolo toată ziua?

— În mare parte. Am vânat căprioara cam după răsărit, am târât-o înapoi aici și am plecat ca să văd ce face. I-am dus ceva de mâncare, dar a refuzat să se miște.

— S-a îmbrăcat bine?

— Destul de bine, spuse Eli, iar Lynn nu rată fiorul care îl străbătu pe tânăr.

Presupuse că Neva era îmbrăcată mai bine decât Eli și că el îi dăduse ei haina mai bună. Ideea de a fi singură în micul

adăpost cu Eli o făcu să simtă un altfel de căldură, dar se temperă, nevoia de a ști mai multe despre sateliți fiind mai mare decât neliniștea ei.

Căsuța era încălzită. Lăsă rucsacul de la Stebbs lângă sobă și își scoase haina udă de zăpadă și pătată cu sânge de căprioară, atârânănd-o pe spătarul unui scaun ca să se usuce.

— Stebbs te-a ajutat să te instalezi bine, spuse ea când se așează la mica masă care se afla într-un colț și la care continuă să se uite fără să-i permită privirii să răăcească spre podul unde Neva și Eli dormeau împreună, nu după ceea ce îi spusese Stebbs oricum.

— Eu am luat-o pe asta, spuse Eli când se așează în fața ei. Într-o dimineață, când a venit el aici, am fost prin împrejurimi și am găsit-o, împreună cu scaunele. Bineînțeles, fiecare piesă de mobilier provine din altă casă, deci nu se potrivesc.

Deodată, Lynn își simți buzele schițând un zâmbet, împotriva voinței ei.

— Ești obișnuit ca piesele să facă parte din același set?

— O, da, mi-e dor de o sufragerie unde toate obiectele se asortează perfect, spuse Eli, nostalgia prefăcută strecurându-se în tonul vocii lui când își trecu degetele peste masă. Chestia asta îmi lipsește mai mult decât apa de la robinet.

— Tacă-ți gura, nu-ți lipsește! spuse Lynn, zâmbind cu adevărat. Acum, povestește-mi despre sateliți, înainte să rup unul dintre scaunele aste urâte de capul tău! Lucy mi-a spus că vă îndreptați spre casa mea?

— Mda, dădu Eli din cap, dorința de a o tachina dispărându-i de pe chip. Bradley a spus că este destul de încăpătoare pentru a supraviețui, dar nu suficient de mare, încât să trezească interesul cuiva din oraș.

— Dacă nu cumva orașul se ducea la vale?

— Adică?

— Să se ducă la vale, îi explică Lynn. E un expresie pe care o folosesc oamenii de la țară ca să spună că lucrurile merg prost.

— Asta e ideea, mda, confirmă Eli. În principiu, oamenii pentru care lucrau fratele meu și o parte dintre soldați ca să obțină informații aveau banii necesari să procure apă și posibilitatea să anticipeze că apa din oraș nu va fi de ajuns pentru toți la nesfârșit. Bradley le-a luat banii și apoi planul, de îndată ce a aflat că Neva este din nou însărcinată.

— Ar fi fost un plan bun, până la urmă, dacă ar fi știut câte ceva despre supraviețuire.

— De asta trebuia să se ocupe Bradley, spuse Eli, fără să se mai uite în ochii ei. El știa tot felul de lucruri de la instrucție: ce fructe de pădure și rădăcini poate să mănânce, chiar și ce insecte, dacă ajungea într-o situație destul de proastă.

Lynn se gândi la Lucy, care fugărea greierii, lovindu-le disperată corpurile uscate cu palmele mici.

— Te-a învățat ce știa?

— A încercat când eram în oraș, dar nu am fost pe cât de atent ar fi trebuit să fiu. Trebuia să ne fie alături, știi? Tot drumul. Sunt îndemânatic, dar întotdeauna am învățat mai bine făcând ceva, așa că m-am gândit că, odată plecați, mi-ar fi mult mai ușor să prind ceva din mers de la el, decât să încerc să-mi amintesc tot ce mi-a spus la masă. Nu puteam să păstrăm notițe, deci am fost nevoit să memorez totul. M-am concentrat să-mi amintesc hărțile, crezând că voi avea mai târziu timp pentru toate celelalte lucruri...

Eli amuți, iar Lynn se gândi cum își văzuse fratele sângărând în oraș, în timp ce oamenii care puteau să îl ajute nu făcuseră nimic. Își aminti de propria disperare de lângă trupul

mamei și se înfurie pe neașteptate pe mulțimea care îl lăsase pe fratele lui Eli să moară în fața lor. Își dresе vocea.

— În cazul ăsta, amintește-mi primăvara viitoare să-ți arăt care este iedera otrăvitoare.

Eli își ridică privirea la ea, afișând iar un zâmbet menit să o tachineze.

— Avem o întâlnire deci!

Lynn se încruntă.

— Mă refer la anotimp.

— Nu, vreau să spun..., zise Eli, oftând, și se uită la tavan. Va trebui să găsim un vocabular comun înainte să pot flirta.

— Să flirtezi?

— Mda, așa îi arată un băiat unei fete că o place. Sau invers, spuse el explicit.

— Mi se pare o pierdere de timp, zise Lynn cu prudență, încercând ca vocea să nu-i trădeze poticnirea inimii. Pare mult mai ușor să o spună, pur și simplu.

— Probabil, zise Eli, zâmbind din nou cu ușurință. Dar mai puțin amuzant.

— Amuzant, mormăi Lynn.

— Mda, adică...

— Știu ce este amuzamentul, replică ea.

Eli își ridică mâinile în aer.

— Te tachinez doar! exclamă Eli și își ridică mâinile în aer.

— E și chestia asta o parte din flirt?

— Una foarte importantă, spuse Eli, prefăcându-se serios. Se pare că, la urma urmei, pot să te învăț și eu câteva lucruri.

Lynn își dădu ochii peste cap.

— Da, flirtul. O parte necesară supraviețuirii.

— Ei bine, teoretic vorbind...

— Taci! spuse Lynn, iar Eli închise gura. Asta fac tinerii din oraș toată ziua? Stau degeaba și își spun unul altuia cât de mult se distrează?

— Uneori. Mergem la școală, unii dintre noi fac sport sau iau lecții de muzică. Citim în timpul liber. Este o viață normală, știi? spuse Eli, apoi scutură din cap. Nu, presupun că nu știi. Probabil că lucrurile cu care-mi umpleam ziua îți par o prostie.

— Nu, spuse încet Lynn, gândindu-se la fiecare cuvânt pe care îl rostea. Pare să fie oarecum plăcut să nu îți petreci tot timpul evitând moartea.

Eli o privi o secundă în liniștea care se lăsă între ei.

— Când ți-am găsit casa, când v-am văzut pe tine și pe mama ta locuind acolo, nici măcar nu m-am gândit să ți-o iau. Am pierdut tot ce am avut. Nu aș fi putut să iau de la altcineva.

— În plus, te-aș fi împușcat cu carabina.

— Și asta.

— Presupun că poate mă bucur că nu am făcut-o, recunosc Lynn.

— Am să consider c-ai flirtat cu mine, fată de la țară.

Lynn îl lovi cu piciorul pe sub masă înainte să se ridice.

— Am terminat pentru azi, am nevoie de timp să mă întorc pe lumină acasă.

Eli se ridică repede.

— Ai putea vorbi cu Neva, înainte să pleci?

Gura lui Lynn se transformă într-o linie dreaptă care o făcea să semene cu mama ei.

— Am să vorbesc, dar nu pot să-ți promit nimic.

Micul mormânt era după o cotitură a râului, nu departe de noua lor casă, dar ascuns vederii din cauza albiei șerpuite a apei. Lynn putea vedea silueta ghemuită a Nevei pe trunchiul unui copac

uscat, stând de veghe. Călcă intenționat pe o creangă, zgomotul produs când se rupse sub bocanc semănând cu un foc de armă. Neva nu se mișcă.

— Hei! strigă Lynn, brusc neliniștită. Ești bine?

Fata o zări ridicând ușor din umeri pe sub grămada de pături puse de Eli în jurul ei, dar Neva nu întoarce capul. Lynn înaintă prin zăpadă ca să ajungă lângă ea. Pământul din jurul micii grămezi de pietre fusese curățat de zăpada proaspătă și măturat de crengi și de resturi.

— Peste vreo două zile, o să fie la fel ca înainte.

— Atunci, am să dau iar totul la o parte.

Lynn oftă și se așează neinvitată. Și Neva se schimbase de când o văzuse Lynn, dar în rău. În ciuda straturilor multe de pături și haine, era clar că rămăsese doar piele și os. O fâșie îngustă de piele se zări între manșeta hainei și mânuși, iar Lynn văzu că încheieturile mâinilor ei erau mici, aproape la fel de mici ca ale lui Lucy. Ochii negri erau adânciți în orbite, cearcănele făcând să pară că ar fi putut să i se retragă cu totul în craniu. Chiar și așa, era alarmant de frumoasă.

— Și acum, ce urmează? Stăm aici și-ncercăm să oprim zăpada să cadă pe pământ?

— Nu ai copii, nu-i așa? întrebă Neva, dar nu se întoarce când vorbește cu Lynn, ci-și păstră privirea ațintită asupra mormântului.

— Nu.

— Bărbatul ăla care vine mereu pe aici, ologul. Face parte din familia ta?

— Nu, este doar un prieten.

— Ai familie?

— Nu. Mama a fost ucisă toamna trecută, răspunse Lynn monoton, încrezătoare că vocea-i rămâne puternică. Era tot ce

aveam. Fusesem și eu rănită, așa că mi-a fost prea greu să o îngrop singură. A trebuit să o incinerez.

Neva tăcu o vreme, cu privirea concentrată la pământul de la picioarele ei.

— Îmi pare rău! spuse ea în cele din urmă. Și nu ți-am mulțumit pentru că ai ajutat la îngroparea fiului meu.

Lynn nu avea niciun răspuns. În tăcere, cele două se holbară la grămada de pietre.

— Tot mai ai o familie, îndrăzni Lynn. Lucy a ta te iubește. Eli vrea să aibă grijă de tine.

— Lucy a mea, repetă Neva, vocea ei goală spărgându-se de emoție. Biata și micuța Lucy! Nu ar fi trebuit să încercăm să plecăm.

— Îi este bine aici. De fapt, se descurcă. Ia în greutate, îi place să se joace în zăpadă și picioarele i s-au vindecat frumos.

— Picioarele?

— Era distrusă când am luat... când mi-a încredințat-o Eli pentru o vreme. Încălțările pe care le purta îi erau prea mici.

Un zâmbet amar îi depărtă Nevei buzele uscate.

— Vezi? Genul ăsta de mamă sunt. Fetița mea șchiopăta prin pustietate moartă de foame.

— Totuși, acum este bine.

— Pentru că este cu tine.

— Îmi dau silința, dar nu sunt mamă.

Neva nu răspunse. Lynn voia să se-ntindă și să o scuture, dar se temea că ar fi putut să-i vatăme trupul fragil.

— Își face griji pentru tine.

Neva se strâmbă.

— Suntem în sălbăticie, și ea este cea care-și face griji pentru mine. Este tot ce mi-a mai rămas, iar eu nu sunt în stare să o îngrijesc aici.

Fu rândul lui Lynn să tacă și să fixeze pământul cu privirea.

— Îi este mai bine cu tine, adăugă Neva.

— Încă puțin, spuse Lynn. Am s-o mai țin un pic, dar vreau să încerci. Este fiica ta, nu a mea.

Lynn se ridică în picioare.

— Haide, ajunge! Eli își face griji gândindu-se că îngheți aici singură.

— Sunt sigură că așa este. Mereu a fost galant.

— Nu știi ce înseamnă asta. Am să fiu nevoită să te mișc eu ori te miști tu singură?

Pentru prima dată, Neva întoarse capul ca să se uite la Lynn.

— Mă mișc singură, mulțumesc! spuse ea.

Genunchii aproape i se clătină când se ridică în picioare, dar îi făcu lui Lynn semn să se îndepărteze și își recăpătă echilibrul. Se îndreptară împreună spre casuță, Lynn mergând mai încet, astfel ca Neva să poată ține pasul.

— Știu ce ți-au făcut bărbații ăia la închisoare, spuse Lynn ezitând. A fost nedrept.

— Da, a fost.

— Ți-am adus ceva, în caz că mai încercă cineva asta.

Lynn băgă mâna în haină și scoase un mic pistol de buzunar luat din cufărul cu arme, care-i încăpea în palmă.

— Are un singur glonț, dar își face treaba de la distanță mică. M-am gândit că pușca mea cu alice te-ar face să cazi în fund, iar pentru carabină îți trebuie ceva îndemânare; majoritatea armelor mele au recul. Dar pistolul ăsta va doborî un bărbat, dacă este aproape, sau cel puțin îl va speria.

Neva se gândi la micul pistol cu mâner de perla.

— Mulțumesc! spuse ea, întinzând mâna spre el.

— Am să-ți arăt cum să tragi.

— Mulțumesc! zise din nou Neva.

— Mama îi spunea mereu „pistolul de bordel”.

— Încântător!

Eli îi aruncă lui Lynn o privire recunoscătoare când Neva intră pe lângă el în casă și închise ușa în urma ei.

— Cum ai reușit să o convingi să plece de acolo?

— Chiar nu știu, recunoscui Lynn. Am încercat să-i spun ce am crezut că trebuie se audă, dar am reușit să o enervez și mai mult.

Eli râse ușor și ridică din umeri.

— Mda, bine ai venit în viața Nevei!

— Ei bine, când am spus în sfârșit ceva cu intenția de a o enerva, atunci a făcut ce voiam să facă. Deci, acum știi.

— Presupun că va trebui să încerc metoda asta.

Eli nu purta nicio haină. Din reflex în fața vântului rece, stătea cu umerii aplecați și cu mâinile în buzunarele de la blugi.

— Ar fi bine să plec, spuse Lynn. Intră în casă.

— Nu, de fapt, este în regulă, zise Eli, deși dinții îi clănțăniră când vorbi.

— Ai rucsacul lui Stebbs? Trebuie să i-l returnez.

— Da, sigur, așteaptă un pic! zise Eli, apoi dispăru în casă și ieși purtând o haină și un fes, ținând rucsacul gol al lui Stebbs. Am să te conduc o bucată de drum.

— N-o să se supere Neva?

— Nu o deranjează să fie singură. Mai că sunt convins că preferă să fie singură. O sperie să fie departe de apă. S-a obișnuit să aibă apa la robinet.

— Lucy a spus că trebuia să plătiți pentru ea?

— Este scumpă, da. Suntem – *eram* destul de înstăriți, încât să ne permitem apă curată și un apartament frumos la bloc. Apa oamenilor care au mai puțini bani nu este la fel de purificată – curată, adică.

— Serios?

— Scuze! spuse Eli imediat. Ar fi trebuit să-mi seama până acum că tu și Stebbs nu sunteți chiar proști. Probabil că orice fată care citează din Yeats știe ce înseamnă „purificat”.

Mai merseră câteva clipe fără să vorbească, în timp ce Lynn evaluează critic modul în care Eli își croia drum printre ferigi. Nu îi era clar ce voia mai mult – să îl țină pe el departe de dormitorul comod pe care îl împărțea cu Neva sau să evite să fie împușcată pe întuneric.

— Ai putea să faci mai mult zgomot?

— Scuze! spuse el din nou. Încerc doar să-ți fac o cărare.

— Merg pe întuneric de multă vreme, orășeanule! zise Lynn. Mai bine te-ai întoarce înainte să se întunece de tot. Nu i-ar folosi nimănui să te rătăcești pe-aici.

Urî cuvintele de îndată ce le rosti; să-l trimită din nou la Neva era mult mai greu decât crezuse.

— Corect, bine, zise Eli, apoi expiră și se întoarce către drumul pe unde veniseră. Ca un orășean ce sunt, am să-mi dau silința să-mi găsesc calea înapoi spre singura construcție de prin zonă.

— Îți urez noroc! îi strigă ea.

Pentru o clipă nu-l mai auzi făcând zgomote, totuși nu îi vedea silueta în lumina tot mai slabă.

— Mă tachinezi?

— Credeam că se numește „flirt”.

— Înveți repede!

Chiar dacă nu îl vedea, îl auzea zâmbind.

— Pleacă de aici! strigă ea în întuneric. Nu mă mai încuraja să strig atât de tare în mijlocul pustiului!

Un râset fu singurul răspuns, lăsând-o pe Lynn să se întrebe ce făcuse atât de amuzant și gândindu-se că era atât

de zgomotos, încât l-ar fi reperat de la o sută de metri într-o noapte fără lună.

În drum spre casă, își dădu seama că nu îi fusese dor de adăpostul ei. Pentru prima dată în viață, se îndepărtase de heleşteu și nu se grăbea să se întoarcă. Atâta timp cât vorbise cu Eli, grijile dispăruseră, iar ea nu se mai gândise la apă în fiecare clipă.

Și nu regreta.

Paisprezece

Stebbs era pe acoperiș când ajunse acasă. Semiluna albă răsărea, iar ea îi zări silueta întunecată coborând pe antenă când ieși din curte.

— Hei, puștoaico! strigă el. Cum a mers?

— Destul de bine. Ți-am adus înapoi rucsacul.

— Se descurcă acolo?

— Neva are probleme în privința cărora niciunul dintre noi nu o poate ajuta de fapt.

— Asta cam așa este, fu de acord Stebbs, apoi ocoliră zidul casei împreună. Și Eli? Cum arată?

— Bine, spuse nonșalant Lynn. A vânat o căprioară azi.

— Da? Bun băiat!

— De ce nu intri? spuse Lynn când îl văzu pe Stebbs îndreptându-se spre câmp în clipa în care se apropiară de ușa ei. N-are rost să pleci acasă înghețat, dacă poți să te-ncălzești în pivniță înainte.

Stebbs își frecă mâinile.

— Nu vreau să deranjez.

— Nu mă deranjează să te încălzești un pic.

Vorbiră mai încet când intrară în pivniță; Lucy era ghemuită în patul ei de lângă foc, picioarele mici formând un „V” pe sub pătură. Lynn o verifică, aranjând faldurile sub trupul delicat.

— S-a dus la culcare fără probleme?

— Nu m-a contrazis deloc. I-am spus că este vremea să se culce și m-a ascultat. Este o fetiță cuminte.

— Știu, spuse Lynn, care deschise ușa sobei, ca să se poată vedea unul pe celălalt în lumina pâlpâitoare a focului, și puse o oală cu apă la fiert. Fac niște cafea. Ai putea să bei și tu.

— Nu știi din ce motiv ești brusc atât de binevoitoare, dar accept invitația la cafea și-ți mulțumesc.

Lynn îi aruncă o privire tăioasă peste umăr.

— Ți-aș fi dat un șut dacă nu ai fi avut acum probleme cu ambele picioare.

— Vechea Lynn oricum mi-ar fi dat.

— Vechea Lynn mai este pe-aici pe undeva, să știi, așa că nu o tenta.

Stebbs râse și-și ridică piciorul pe marginea patului lui Lucy, lăsându-se pe spate ca să se relaxeze.

— Nu este un loc prea rău, știi? Mama ta a făcut o treabă bună când a ales să vă stabiliți aici.

Lynn se așează pe scaunul din fața lui Stebbs și începu să dezmembreze pușca.

— Dacă tot ești aici, am să curăț chestia asta murdară, spuse ea. Nu mă simt bine să stau cu o armă desfăcută când ar putea să coboare cineva oricând pe scările alea.

Stebbs își înclină scaunul pe spate, rezemându-și capul de zid.

— Curăț-o! Nu plec nicăieri când fierbe cafeaua.

— Neva nu voia să plece azi de la mormântul copilului.

— Serios?

— A spus și că nu este în stare să aibă grijă de Lucy și că îi este mai bine cu mine.

— Momentan, este adevărat.

— Cred că s-a referit la ceva permanent.

— Și cum te-ai simți dacă fetița ar rămâne cu tine pentru totdeauna?

Lynn înfășură o bucată de bumbac pe vergeaua armei înainte să răspundă.

— Nu prea bine. Adică, nu vreau să renunț deocamdată la ea. Dar nici nu pot să o păstrez, pentru că nu-i a mea.

— Adevărat.

— Cred că o fată ar trebui să fie cu mama ei.

— Și eu, spuse Stebbs. Totuși, acea mamă nu este încă în stare să aibă grijă de fiica ei.

— Știu, zise Lynn și introduse vergeaua pe țeavă. De asta ai vrut să ai grijă de ei? Pentru că nu ai familie?

Stebbs clipi la întrebarea directă.

— Îmi pare rău! spuse repede Lynn. Nu contează.

— Este în regulă. Doar că nu mă așteptam la asta. Ce-i cu toată curiozitatea?

— Neva mi-a vorbit despre Lucy și despre copilul ei pierdut. M-a întrebat dacă îmi ești rudă.

— Și ce i-ai spus?

— I-am zis că nu ești, spuse Lynn și se uită cu un ochi critic la bumbacul curat înainte să continue. Totuși, nu mă mai deranjezi atât de mult!

— Mulțumesc pentru cuvintele atât de amabile! Și tu ești de treabă.

Lynn turnă niște cafea pentru amândoi și se-ntoarse la a-și curăța carabina, fără să răspundă. Stebbs își încălzi mâinile în jurul câinii și o privi câteva clipe.

— Am multe motive să îi ajut. Parțial da, din cauză că nu am pe nimeni. Dar, în trecut, nu am făcut întotdeauna ceea ce ar fi trebuit, iar asta mi se pare o cale bună de a mă revanșa.

— Nu pot să mi te imaginez făcând ceva greșit, spuse Lynn, în continuare atentă la sarcina pe care o făcea.

— Poți să faci rele în multe feluri, Lynn, și nu toate se rezumă la a-i răni pe ceilalți. Câteodată lucrurile pe care nu le faci sunt cele care te determină să te simți prost.

— Bine, atunci, ce *nu* ai făcut, de a fost atât de îngrozitor?

— Cât de multe știi despre tatăl tău?

Lynn se opri din lucru și își ridică privirea la Stebbs.

— Nu multe. Mama nu prea vorbea despre el. Tot ce știi este că era mort de ceva vreme când am venit eu pe lume.

— Înseamnă ceva pentru tine cuvântul *miliție*?

— Îmi spui o poveste sau îmi pui întrebări?

Stebbs luă o sorbitură din cafea și se rezemă pe scaun.

— Dacă vrei să o auzi, am să ți-o spun.

Lynn schimbă bumbacul din vergeaua armei și continuă să curețe țeava.

— Stau și te ascult.

— Tatăl tău făcea parte din miliție. Nu-i armata obișnuită pe care o controlează guvernul, înțelegi? Exista o ierarhie, iar noi aveam arme și, în mare parte, eram instruiți ca într-o armată adevărată, dar totul era voluntar și toată lumea era localnică. Uneori, atrăgeam oameni pe care, dintr-un oarecare motiv, armata nu îi accepta: fie pentru că sufereau de astm, fie pentru că nu erau absolvenți de liceu. Dar, alteori, ne alegeam cu ceilalți, pe care armata nu îi primea deoarece nu puteau să treacă examenul psihologic. Adică nu erau prea sănătoși aici, zise Stebbs și își atinse tâmpla. Tatăl tău făcea parte din această a doua jumătate.

Lynn se gândi la mama ei. Se întrebase cât din instabilitatea tatălui moștenise și ea? Și cât din nebunia lui era o parte din Lynn, transmisă prin sânge sau prin învățăturile mamei? Lynn

se gândi la oamenii pe care îi împuşcase pe câmp, bărbați și femei însetați pe care îi ucisese fără ezitare. Să fi fost din cauza priorităților tatălui ei, inculcate în ea de la o vârstă atât de fragedă? Sau așa era cu adevărat – o versiune mai mică și feminină a lui, care lua vieți fără regrete?

Stebbs o privea, iar ea își simți gura strângându-se într-o linie subțire.

— Am cunoscut mulți oameni la viața mea, Lynn, spuse el. Destui oameni buni ies din părinți răi.

Lynn își drese vocea și schimbă subiectul.

— Și tu făceai parte din miliție?

Stebbs dădu aprobator din cap și trecu mai departe.

— Cândva, am fost și în armata obișnuită, dar convoiul meu a fost lovit de o bombă artizanală în timpul celui de-al Doilea Război pentru Petrol, așa că am fost lăsat la vatră pentru că, după aceea, nu am mai putut să-mi folosesc prea bine mâna, explică Stebbs și ridică imediat mâna stângă, arătându-i lui Lynn cum nu își strânge corespunzător pumnul. Nu pot să-mi folosesc deloc degetul arătător și cel mijlociu.

— Deci ai intrat în miliție?

— Odată aflat într-o asemenea situație, nu mai revii la normal. Îmi doream încă acel stil de viață, iar miliția era singura cale de a-l avea.

— Așa ai cunoscut-o pe mama?

— Pe mama ta o știam dinainte. Știi, Lynn, nici măcar înainte de Criză nu erau mulți oameni pe aici. Ție ți s-ar fi părut mulți, dar, pentru restul lumii, eram cât se poate de rurali. Familia mamei tale a trăit aici multă vreme – în casa asta –, iar locuința mea a fost mult timp în zonă.

— Era rudă cu tine?

Stebbs o privi pieziș.

— Nu știi multe despre mama ta, nu-i așa?

— Nu vorbea despre ea.

— Ei bine, nu e surprinzător, având în vedere situația.

— Care situație?

— Adică, mama ta – familia ei – era înstărită. Nu erau bogați, dar aveau mai mult decât cele necesare, ceea ce însemna că erau înstăriți aici, în special în vremea aia, după cel de-al Doilea Război pentru Petrol. Nimeni nu avea bani și nu erau nici slujbe. Apoi miliția noastră a început să se formeze.

— De ce?

— Mulți erau nemulțumiți. Erau furioși pe guvern din cauza războiului și a lipsei de bani și de slujbe. Oamenii trebuie mereu să dea vina pe cineva, știi? Cei fără slujbe nu au nimic de făcut; li se pare că nu fac nimic pentru ai lor. Unii dintre ei credeau că singurul lucru pe care *pot* să-l facă este să învețe să îi protejeze, să îi țină în siguranță. Infracționalitatea era ridicată; toată lumea era disperată. Oamenii au început să spargă locuințe și mașini pentru bani, câteodată doar pentru mâncare. Totuși, familia mamei tale nu a fost nevoită să-și facă prea multe griji în privința banilor, nici măcar în vremurile grele. Erau oameni buni, destul de amabili să le dea și celorlalți, și poate bunătatea lor a fost o parte din ce i-a ferit de jefuitori. Dar Lauren – asta e numele mamei tale, știi – s-a arătat mereu sceptică față de oameni, chiar și atunci, și a venit să o învăț cum să folosească o armă.

— Câți ani avea?

— O, era puțin mai mare decât tine. Terminase facultatea.

— Era mai mare ca mine și nu știa să tragă cu arma?

— Erau alte vremuri, puștoaico! Până și locul pare altul, spuse Stebbs și mai luă o sorbitură din cafea, uitându-se în cană pentru o clipă. În orice caz, a început să vină, precaută,

deoarece știa că familiei nu i-ar fi plăcut să-și petreacă timpul cu noi, țăranii. Așa l-a cunoscut pe tatăl tău. Cum am zis, nu era prea normal la cap. Câțiva dintre băieți ar fi preferat să meargă prin noroi ca să se ferească din calea lui, decât să se apropie de el. Căuta mereu ceartă și știa cum să înceapă una, chiar dacă nu avea niciun motiv. Dar era și fermecător și mai atrăgător decât bărbații cu care erau obișnuite femeile de pe aici. Pot să-ți spun că le-a cucerit pe câteva.

Lynn roși la aluzie și trecu la curățatul perculatorului pe care îl scosese de la carabină, uitându-se în jos.

— În orice caz, el și mama ta erau meniți să fie împreună ca scânteile și praful de pușcă. Îl trata mereu ca pe ticălosul ce era, lucru pe care alții nu aveau curajul să îl facă, iar el se purta și mai urât în fața ei, doar ca să îi atragă atenția. Cred că țineau unul la celălalt într-o anumită măsură, dar niciunul nu voia să recunoască. Chiar și când erau împreună, încercau să se poarte ca și când nu ar fi fost, ca și când alegerea ar fi fost un compromis pentru amândoi. Și poate că era. Nici familia nu era prea încântată de hotărârea ei, deoarece se știa că tatăl tău e nebun. Ea încă locuia acasă, iar ei chiar au încercat să o facă să nu se mai vadă cu el, dar, la scurt timp după asta, părinții ei – bunicii tăi – au murit într-un accident de mașină. Mătușa ta, care era deja măritată, se mutase cu soțul, deci Lauren a primit casa și nu a trecut mult timp înainte să vină și el să locuiască acolo, fapt care nu prea a fost apreciat de mulți oameni. Se presupunea că mama ta este civilizată, cu diploma ei de facultate. Dar tatăl tău... pur și simplu, nu era.

— Ce era în neregulă cu el, mai exact? întrebă Lynn, acum știind că vrea să afle.

— Nimic din ce să poți spune cu exactitate. Avea un soi de nebunie pe care și-o ascundea bine, mai puțin în privire. Dacă știai cum să te uiți în ochii lui, îți dădeai seama că este dus.

— Ce a făcut atât de nebunesc?

— Ei bine, de fapt, asta e partea amuzantă. A văzut un documentar în care se spunea că rămânem fără apă dulce și că guvernul încearcă să păstreze secretul, ca să evite panica. A spus că oamenii din toată lumea rămân fără apă și că știrile prezintă altfel faptele, ca să nu știm ce se întâmplă. În plus, susținea că toată violența din țările de lumea a treia este cauzată de lupta pentru apă, dar că ni se tot spun povești despre războaie tribale și religie, ca să ne distragă, și că bieteile țări sărace nici nu au cum să transmită lumii de pe glob că lucrurile stau altfel. Pretindea că, destul de curând, estul va decădea. Acolo, oamenii erau prea mulți, iar cantitatea de apă insuficientă. Apoi, aveam să urmăm noi. Pretindea că toată mișcarea pentru mediu nu are nicio legătură cu îngrijirea planetei și că totul are de fapt de-a face cu anumiți oameni care dădeau bani pentru programele ecologice, astfel încât instalațiile de desalinizare să poată fi construite ca oamenii bogați să supraviețuiască crizei care urma. Se ambala atât de rău când vorbea despre criza de apă dulce, încât oamenii au început să îl evite de frică și pentru că-i enerva. Nimeni nu l-a luat în serios până să fie aruncat în aer barajul Aswan.

— Mi-a povestit mama despre asta.

— A fost o chestiune serioasă, spuse Stebbs. Barajul a fost dintotdeauna o problemă politică pentru Egipt, dar restului lumii i s-a spus mereu că are legătură cu puterea, nu cu apa. Ei bine, când grupul de gherilă de acolo l-a demolat, mulți oameni de aici s-au alarmat și s-au implicat. Tatăl tău a avut, în sfârșit, un public. A dus un grup de-al nostru până la lac, lacul Erie, știi?

Lynn dădu din cap.

— Ne-a dus acolo ca să ne arate instalația construită recent în partea canadiană ca să purifice apa lacului. Am mers

cu o barcă, prefăcându-ne că pescuim, iar el ne-a arătat că de-a lungul zidurilor instalației sunt gârzi înarmate. Apoi ne-a împărtășit nedumerirea – ce nevoie avea o instalație de purificare a apei de o armată particulară, înarmată cu puști M16? Întrebarea mi s-a părut pertinentă, deci, după ce ne-am întors acasă, am început să îl luăm în serios. Între timp, a lăsat-o grea pe mama ta – ăăă, adică Lauren era însărcinată cu tine –, iar ei nu se descurcau prea bine. Lauren avea nevoie de ajutor acasă, dar el iubea ideea că are oameni pe care să-i conducă. Tot spunea că armata obișnuită este prea ocupată peste hotare și că, la momentul potrivit, milițiile ca a noastră aveau să fie nevoite să apere ce ne aparține. Sau, în cazul lacului, să păstreze în posesia statului Ohio ceea ce considera el că ar vrea Canada să își atribuie. În orice caz, s-a dovedit că, oricât de nebun părea, nu era departe de adevăr. Într-o dimineață, toată apa de la robinet a fost oprită și ni s-a spus că, dacă vrem apă, trebuie să mergem în oraș ca să o cumpărăm. Să cumpărăm apă nu era ceva nou – dacă nu erai destul de norocos să ai un puț, trebuia să plătești mereu apa. Dar, atunci, firmele de apă spuneau că nu își permit să întrețină instalațiile de apă și că, dacă o vrei, trebuie să vii și să o iei. Așa a început Criza. De atunci înainte, tot așa a continuat. La început, ca să îți iei apa, trebuia să te duci în cel mai apropiat oraș în care exista un birou de servicii publice. Apoi, nu după mult timp, au spus că este prea greu să le țină deschise. Deci, dacă voiai apă, trebuia să vii în oraș ca să o iei și, în cele din urmă, au spus că, dacă voiai apă, trebuia să locuiești în oraș. Oamenii au început să plece, încărcându-și mașinile și ducându-se către marginea orașului ca să se îngrămădească acolo. Cei ca noi, care aveam puțuri sau acces la apă, am rămas; poveștile pe care le-am auzit dinspre orașe erau destul de rele, așa că ne-am bucurat că am făcut-o.

— Cum ar fi?

— Holera, în primul rând, spuse Stebbs. Dacă toți oamenii se îngrămădesc într-un loc, obligatoriu apare vreo boală transmisibilă. Am auzit că pe oamenii bolnavi i-au alungat cu forța din orașe, dar, odată declanșată, nimic nu a putut pune capăt unei astfel de boli. Și nu a fost doar holera. Din când în când, mai aflam lucruri de la oamenii care treceau pe aici și pe care mama ta îi împușca. Aproape că m-au făcut să cred că s-a răspândit din nou ciuma bubonică. Dar aici, cu oameni mai puțini, bolile nu erau cele mai rele lucruri. În mare parte, reușeam doar să fim amenințări unii pentru ceilalți. La scurt timp după ce bolnavii au fost alungați din orașe, eu și tatăl tău ne-am certat. Am încercat să îl împiedic să-i ducă pe oamenii lui la lac, ca să ia instalația de apă cu forța. El a spus că va fi un război adevărat, purtat de miliție, așa cum a fost primul din țara noastră. Am renunțat, pentru că avea mai mulți oameni de partea lui. Între timp, i-a convins pe toți. Am început să mă întreb ce îmi pregătește mie, având în vedere că mereu era circumspect și atent la cine ar putea isca probleme în micul lui regat. Deci m-am separat și am hotărât să mă stabilesc pe o mică bucată de pământ pe care o aveam și sub care se afla un izvor destul de bun.

— În partea cealaltă a câmpului, spuse Lynn.

— Da, așa e.

— S-a întâmplat, în felul ăsta, să poți s-o supraveghezi pe mama de acolo?

Stebbs se mișcă jenat pe scaun.

— Ei bine, asta-i partea de care nu prea mă mândresc, puștoaico. Tatăl tău și-a luat rămas-bun de la mama ta, chiar dacă burta ei era deja imensă cu tine înăuntru, și a luat un grup de oameni în nord, spre lac, înarmați până în dinți. Niciunul nu s-a mai întors. La scurt timp după ce m-am stabilit aici,

mama ta a traversat câmpul cu arma în mână și ținându-te pe tine pe celălalt braț. A spus că nu vede ce rost are să locuiesc în colibă, când ea are toată casa de oferit și când două arme oricum sunt mai bune decât una. Mi-am dat seama că s-a gândit bine la cum să-mi zică totul, așa încât să pară că ar fi cel mai bun lucru pentru amândoi, nu că îmi cere ajutorul. M-am uitat o singură dată la tine, la ochii atât de mari, că mai că-ți acopeau toată fața, și la tălpile goale atât de mici, încât păreau că au să cadă într-o crăpătură din pământ, și i-am spus că nu îmi trebuie mai mult de muncă față de ce am deja și că nu pot să am grijă decât de mine. Mama ta a plecat fără să repete invitația și nu am mai vorbit cu ea până când nu mi-am prins piciorul într-o capcană, zise Stebbs, apoi roti cafeaua de-acum rece în cană și aruncă zațul în foc, unde se transformă în abur. I-am întors spatele, așa cum a făcut-o familia ei și la fel cum a procedat și tatăl tău, odată ce-a apărut în viața lui munca îmbinată cu distracția, continuă el. Mama ta te-a crescut bine, dar cu severitate, și nu pot să nu cred că, dacă aș fi fost prin preajmă, ai fi fost un pic mai blândă. Poate că ai putut să trăiești cu adevărat, nu doar să *supraviețuiești*, dacă aș fi fost aici. Dar, iată-te, și se pare că nu ai nevoie de niciun ajutor.

Lynn puse din nou încărcătorul în carabină.

— Nu, nu am.

— Așadar, presupun că de aceea mi-l ofer în altă parte. Compensez.

— Mi-aduc aminte că ai fost aici după ce te-ai rănit la picior, spuse Lynn. Cred că mi-ar fi plăcut dacă ai fi rămas.

— Cred că mi-ar fi plăcut și mie, spuse încet Stebbs. Am încercat, Lynn. Jur că am încercat după ce m-am rănit. Voiam atât de mult să o conving..., spuse, apoi se opri, pierdut în amintiri născute chiar în camera în care stătea.

— Deci, de ce nu? întrebă Lynn încet. De ce nu s-a putut întâmpla, până la urmă?

— Nu m-a acceptat. Își călcase destul pe inimă prima oară când îmi propusese, iar, apoi, cred că refuzul meu i-a șters toate sentimentele, mai puțin mândria și dragostea pentru tine. Nu a fost dintotdeauna o femeie dură, știi? Așa a devenit. Mi-ai spus cândva să nu vorbesc despre ea decât dacă ceri tu...

— Și-ți cer, spuse Lynn.

— Atunci o să-ți zic să nu faci aceleași greșeli ca ea. Sau, la naiba, nici pe cele pe care le-am făcut eu! Nu te teme să îți pese de micuță și nu fi prea mândră să îi spui băiatului ăluia ce simți. Altfel, ai putea sfârși fără niciunul dintre ei.

Lynn sprijini carabina în colț și vărsă cafeaua în tăciuni.

— Acum, că tot e târziu, ai putea la fel de bine să rămâi aici, cu noi, presupun.

— E tot ce ai de spus după așa ceva?

Lynn își șterse pentru ultima dată carabina cu o cârpă, mișcându-și încet mâinile cât se gândi ce să spună.

— Nu știi dacă am ceva de spus. Nu pot schimba felul în care m-a crescut mama.

— Nu îți cer să o faci. Îți cer să fii mai mult decât ea. Fii puternică și bună! Lasă-te iubită și fii bucuroasă pentru asta! Fără regrete.

Lynn rămase tăcută o clipă, urmărind cum lumina focului licărea pe țeava unsă a carabinei.

— „Târziu e și-s schimbat, de bună seamă,

Dar Timpul înfruntând, nu-mi fac hain

Destinul când gust fruct amar, ca de pelin.”¹

¹ „Peregrinările lui Childe Harold” (Cântul al treilea), traducere de Aurel Covaci, din *Byron – Opere*, Ed. Univers, 1985 (n. tr.).

Stebbs o privi atent.

— Înțeleg că nu-s vorbele tale?

— Nu, sunt ale lui Byron. Mama a spus întotdeauna că ier-nile sunt lungi, dar antologiile de poezii sunt și mai lungi.

Stebbs aruncă o privire la raftul de cărți, unde unele cotoare erau mai groase decât mâna lui.

— Nu ăsta e adevărul? Mama ta mai avea o vorbă – „Este ceea ce este.“

Un zâmbet se întinse pe chipul lui Lynn la auzul acelor cuvinte, alungându-i tristețea.

— Într-adevăr, îmi sună familiar.

— Atunci, știi destul de bine ce înseamnă?

— Mama o spunea mereu când se întâmpla ceva care nu putea fi remediat, ca atunci când am pierdut găleata în heleșteu sau când am spart un borcan de conservă. Înseamnă că nu poți schimba situația.

— La fel ca în cazul trecutului. Nu poți schimba lucrurile pe care le-ai făcut. Controlezi doar prezentul.

Lynn se ridică în picioare, trosnindu-și spatele.

— Toată discuția asta mă epuizează, bătrâne. Hotărăște-te, rămâi sau nu?

Se ridică și Stebbs și se întinse la rândul lui.

— Rămân, mulțumesc!

Lynn dădu din cap spre el și urcă în pat lângă Lucy, ghemuindu-se protector în jurul fetei.

— Bine, atunci, noapte bună! îi spuse și îl lăsă să își găsească singur drumul spre patul ei de lângă scări.

Se simțea în tensiune cu încă un trup în cameră. Stebbs adormi cu ușurință, iar ea se pomeni privindu-l la lumina slabă a sobei, care îi contura ridurile fine de pe chip și părul țepos și gri, lucru pe care nu l-ar fi lăsat să o surprindă făcându-l când

era treaz. Afecțiunea și recunoștința ei erau prea subtile și dispăreau sub lumina puternică a zilei. Dar, în întunericul familiar al pivniței, lăsa sentimentele nerostite să curgă din ea ca apa și spera cumva ca fluxul să ajungă la el în timpul somnului, iar bărbatul să i le afle fără să fie nevoită să vorbească despre ele. La scurt timp după asta, respirația lentă și constantă a celor trei umplu pivnița, în contrast cu șuieratul sălbatic al vântului de afară.

Cincisprezece

Larna se înăspri. Zăpada cădea în straturi oblice, lipindu-se de copaci și de pietre. Lynn fugea afară ca să dea mai multe lemne prin fereastra pivniței în mâinile mici care așteptau și revenea înăuntru cu un strat de gheață pe păr. Trecură săptămâni în care nu văzuseră pe nimeni, iar Lynn se uita agitată spre râu ca să se liniștească privind la fuioarele de fum gri ce se ridicau deasupra copacilor. Pe Stebbs îl vedea prin binoclu, când frigul era destul de suportabil, încât să se uite.

Lynn o învăță pe Lucy să joace un joc simplu de cărți, iar așa își petrecură multe ore inventând jocuri proprii. Lucy voi să facă o baie, așa că Lynn aduse gălețile de zăpadă de afară ca să se încălzească pe sobă, astfel încât fetița să poată face măcar o baie în cadă. Cedă și ea tentației și își spală chiar și părul, lucru pe care mama o avertizase să nu-l facă în timpul iernii, temându-se că Lynn putea răci. Dar țineau focul aprins, iar Lucy fredona încet în timp ce împletea cosițe mici în părul lui Lynn și le fixa cu fundițe găsite printre păpușile din pod.

Când degetele mici trecură prin părul lui Lynn, o făcură să ațipească fără să vrea. Cu toată că șansele să fie atacate erau minime, ea își ținea pistolul tot timpul la îndemână. Lucy fredonă un cântecel cât se jucă cu părul lung al lui Lynn.

— L-ai tuns vreodată?

— Din când în când îl tunde mama, de obicei doar cât să îl împrăştie prin curte ca să sperie coioţii. Nu des.

— Îmi place lung.

— Şi mie.

Conversaţia lor încetă şi fiecare căzu pe gânduri odată cu trecerea orelor scurte. Lynn o urmări pe Lucy făcând jocuri de umbre în lumina focului şi se întrebă cum rezista Neva. Dacă n-ar fi fost fetiţa, ar fi fost prima iarnă singură a lui Lynn, iar tânăra nu ştia cum ar fi rezistat. Nu putea să doarmă toate orele lungi ale nopţii, iar compania unei persoane era singurul lucru care ar mai fi alungat plictiseala. Dar Neva îl avea pe Eli, iar Lynn încetă rapid să se mai gândească la cum şi-ar fi pierdut ei timpul împreună.

Inima respinse încercările minţii de a-i controla emoţiile, iar ea se agită, fără să doarmă, mult timp în întuneric. În încăperea se auzea respiraţia ritmică a lui Lucy, însă pacea pe care o emana fetiţa nu era contagioasă. Lynn se mai agită de câteva ori, apoi îşi puse haina şi urcă pe scări. Cel puţin statul pe acoperiş ar fi obligat-o să fie atentă, iar mintea nu i-ar fi putut rătăci unde nu voia.

Dimineaţa următoare fu friguroasă, dar senină. Pentru prima dată în ultima vreme, cerul era senin, iar soarele încălzea aerul suficient, încât să fie suportabil.

— Vrei să mergi afară? o întrebă Lynn pe Lucy.

Lucy sări din pat şi se îmbracă gros în câteva secunde, nerăbdătoare să iasă din pivniţă. Gândurile ei erau molipsitoare; nu erau de multă vreme afară, când Lucy strigă la Lynn de pe acoperiş, iar ea îl văzu pe Eli înaintând prin nămeţi spre ele. Zăpada era lipicioasă, acoperindu-i fiecare bucăţică din hainele

ninse, dar tânărul continua să înainteze. Lynn coborî de pe acoperiș și înaintă împreună cu Lucy să își întâmpine vizitatorul.

— Bună, domnișoară! strigă Eli când Lucy sări în brațele lui. Ai crescut!

— Lynn spune că sunt în creștere, zise mândră Lucy. M-a măsurat și am crescut patru centimetri. Știi ce este un centimetru?

— Știu, spuse serios Eli. E foarte bine!

— Hei, vreau să îți arăt ceva, haide! zise Lucy și fugi de lângă ei peste nămeți spre colțul casei, unde începuse o colecție de cuiburi de păsări pe care toamna le suflase vântul din copaci.

Lynn și Eli o urmară încet, înaintând prin zăpada densă care le trecea pe alocuri de genunchi.

— Ce mai faceți? întrebă Eli.

— Bine, avem destule lemne și mâncare depozitate. Și apă.

— Am vrut să zic, ce mai faci? Cum ți-a fost ziua?

Lynn se încruntă.

— Destul de bună, presupun. Mă bucur că avem mâncare și lemne de ars.

Eli scutură din cap și-și reprimă un zâmbet.

— Este în regulă că am venit, nu?

— Bineînțeles. Nu ai văzut-o pe Lucy de când mi-ai dat-o, iar ea face parte din familie.

— Am venit să te văd și pe tine, știi?

— Ei bine, sunt aici, spuse Lynn, incapabilă să găsească alte cuvinte mai potrivite.

Eli oftă și se opri, dar Lynn continuă să înainteze cu greu prin zăpadă.

— Hei! strigă el după ea.

— Ce este? întrebă Lynn și se întoarse, însă imediat fu lovită direct în față de un bulgăre de zăpadă.

— Asta!

Lynn bolborosi, în timp ce zăpada de pe fața ei se topi și-i curse în râulețe reci pe gât, surpriza lăsând-o fără cuvinte.

— Bătaie cu zăpadă! Minunat! strigă Lucy și veni în fugă spre Lynn, doborând-o pe burtă, într-un morman de zăpadă, și alungându-i și ultima urmă de calm.

Ea o apucă pe fetiță de glezne și o ridică în aer, aruncând-o cu capul într-o grămadă de omăt. Lucy ieși, udă și râzând, cu un bulgăre de zăpadă proaspăt în fiecare mână, în mod evident gândindu-se doar la răzbunare.

Lynn se feri de primul, dar al doilea o lovi direct în piept. Ea îl ignoră și începu să își facă bulgări, când Eli o doborî pe o parte și îi fură provizia, lovind-o cu propriile arme de aproape. Tânăra țipă și îl lovi în glezne. Lucy ateriză pe amândoi cu destulă forță, încât să le taie răsuflarea. Ei rămaseră întinși cu respirația tăiată un minut întreg, uzi și râzând.

— Nu credeam să văd vreodată unul în curtea ta, spuse Stebbs când sosi mai târziu, făcând semn spre omul de zăpadă care stătea de pază lângă mormanul de lemne.

Lynn își dădu la o parte părul de pe față și ridică din umeri.

— Lucy a vrut să îl facă, iar eu m-am gândit să îi pun o haină; dacă se uită cineva, ar putea să creadă că stă un om adevărat de pază.

— Presupun că și morcovul care îi iese din față a fost o decizie tactică?

— Am o cămară bine aprovizionată, iar fără nu arăta grozav. Așa că să nu-ncepi să crezi că sunt la fel de sentimentală ca tine! zise Lynn și îl lovi cu pumnul în braț destul de tare, încât bărbatul să-l simtă prin straturile de haine și să se crispeze.

— Ușurel, tigroaico, nu îl lua la bătaie pe bătrân!

— Bătrânul trebuie să-și țină gura.

— A trecut mult timp de când n-a avut cu cine să vorbească. Văd că heleșteul tău are altă utilitate, constată Stebbs, uitându-se spre heleșteu, unde Eli aluneca pe gheață cu ghețele, iar Lucy, urcată precar pe umerii lui, striga ca nebuna.

— Mama s-ar fi întors în mormânt acum, dacă aș fi putut să îi sap unul, spuse Lynn, dar cu un zâmbet.

— Frumoase cosițe! zise Stebbs.

— Tac!

Vizitatorii rămaseră toată seara, iar Lynn aduse înăuntru niște lemne mai mari pe post de scaune. Cei patru se așezară într-un cerc confortabil în apropierea sobei cât luă cina, urmată de niște piersici aduse de Stebbs, amestecate cu zăpadă.

— Este un fel de înghețată, spuse Lucy, sucul curgându-i pe bărbie.

— Oarecum, răspunse Stebbs.

— Ce este înghețata? întrebă Lynn.

— Biet copil lipsit! zise Eli scuturând din cap și mimând disperarea, gest care-i câștigă o lovitură în ceafă de la Lynn.

Fata găsisese scuze să îl atingă toată ziua. Lucy o convinsese să vină pe gheață și, chiar dacă-și ținea bine echilibrul, alunecase de mai multe ori în preajma lui Eli, care o prinsese cu grijă și o ridicase din nou în picioare de fiecare dată, spre amuzamentul lui Stebbs.

— Mi-aș fi dorit să ai chitara, unchiule Eli! spuse Lucy, imediat ce își terminară piersicile. Aș vrea să aud un cântec.

— Știi, este amuzant; am uitat să o iau când poliția mi-a dărâmat ușa și m-a arestat.

Lucy urcă în poala lui Stebbs.

— Ai vreo chitară în pivnița ta secretă?

— Nu, micuțo, îmi pare rău! răspunse el, netezindu-i părul.

Aș fi vrut să am.

— Cred că este una în pod, spuse Lynn, spre surprinderea tuturor. Mi se pare că am văzut una acolo.

Lucy sări jos din poala lui Stebbs.

— Du-te să verifici! Du-te să verifici!

— Vin cu tine, anunță Eli și se ridică odată cu Lynn, urmând-o pe scări după ce luă o lanternă.

Lynn deschise ușa spre bucătărie.

— A trecut ceva timp de când n-am mai fost într-o casă adevărată, spuse Eli, luminând pereții. Aproape că nu mă simt în largul meu.

— Uneori, când mă gândesc la asta, mi se pare ciudat, spuse Lynn. E casa mea, și nu o folosesc niciodată. Mama a crescut aici, la fel și bunicul, dar eu nu văd decât pivnița.

Nu adăugă și că faptul de a-l avea pe Eli lângă ea la etaj ar fi trebuit să i se pară de asemenea ciudat, dar nu i se părea.

— Nu te duci niciodată la etaj?

— Rar. Baia de la primul etaj este aranjată ca să o putem folosi, iar mama a depozitat multe lucruri în pod. Dar, în mare parte, nu, am stat în pivniță.

— De ce?

— Este mai ușor de încălzit iarna, iar vara rămâne răcoasă. Există o singură ușă de acces și ferestrele sunt prea aproape de pământ ca să prezinte vreo amenințare. Avem un avantaj asupra oricui încearcă să intre. Ferestrele de la primul etaj sunt lungi de doi metri și jumătate, și fiecare cameră are cel puțin patru ferestre. Ar fi imposibil de apărut.

Trecură prin sufragerie și intrară în camera de zi, unde Eli se uită întrebător la ferestre.

— Ce risipă! spuse el. Știu că este o decizie bună să stai la subsol, dar e o casă veche frumoasă; ai tot spațiul ăsta și tavanele înalte. În oraș, chiar și în zona lui frumoasă, unde locuiam noi, într-un spațiu atât de mare se înghesuiau zece oameni.

Imaginea o făcu pe Lynn să se cutremure. Îl conduse spre scara spiralată.

— O vreme, am avut o baie la etaj. Îmi amintesc, într-o oarecare măsură, cum era. Podul este aici, ai grijă la trepte!

Ușa se deschise către o scară mai îngustă care conducea într-o cameră cu acoperiș triunghiular. Eli o urmă pe Lynn pe scări, luminând în fața ei ca să vadă.

— Uită-te la toate lucrurile astea!

Zidurile erau acoperite de mobilă, antichități masive care cândva umpluseră camerele de jos. Cuferele erau lipite de un zid, covoarele strâns rulate rezemându-se unele de celelalte.

— Mama a mutat majoritatea lucrurilor aici cu mult timp în urmă, spuse Lynn. S-a gândit că oricine ar vrea să ne fure bucuriile s-ar uita pe ferestrele de la parter și ar crede că locuința ne-a fost deja golită de orice este util.

— Cine ar fura un pian? întrebă Eli, apăsând o singură clapă care răsună prin podul mic.

— Nimeni, probabil. Dar mama nu voia să riște. Tot ce este aici a însemnat ceva pentru ea. Nu voia să servească drept lemn de foc nimănui sau ca vreunul dintre covoarele bunicii să fie folosit ca pătură.

— Presupun că are sens.

— Probabil spera că într-o zi viața va fi normală din nou – după standardele ei – și că va pune totul la loc, așa cum trebuia

să fie; într-un viitor când nu ar fi trebuit să ne îngrijorăm dacă doi oameni ar putea să apere sufrageria.

— Sună bine, spuse trist Eli, îndreptând lumina spre mobilă. Ce este în cufer?

— Haine vechi, în mare parte, explică Lynn și îngenunche lângă unul dintre ele. De aici am luat hainele și încălțărilor lui Lucy. Sunt lucrurile mele vechi. Luminează aici!

Eli o urmă, iar Lynn zări cutia cu chitara sprijinită de spatele unui cufar așezat între un mic birou și un vechi cal-balansoar.

— Știam că am văzut-o recent! spuse ea, apoi ieșiră repede, lăsând în întunericul prăfuit relicvele trecutului peste care domnise cândva siguranța.

Găsiseră chitara, dar călătoria fusese inutilă. Eli ciupi corzile, iar Lucy se strâmbă.

— Off! Ce este în neregulă?

— Este dezacordată, explică Eli, trecându-și mâinile peste corzi. Pot s-o aco...

— Ce mai dezamăgire! spuse Stebbs când se ridică în picioare. Nu îmi aduc aminte când am auzit muzică ultima dată. Mai bine plec. Sunt sigur că mi s-a stins focul, dar probabil că pot să mai aprind niște tăciuni, dacă mă întorc acasă.

Lucy sări în sus când Stebbs dădu să plece.

— Pot să vin cu tine? Vreau să mă joc de-a vrăjitoarea.

— Sunt de acord, dacă este și Lynn.

— Ai o armă la tine? întrebă Lynn.

— Bineînțeles, spuse Stebbs.

— Atunci sunt de acord, zise ea, cumva fără tragere de inimă. Să ascuți de Stebbs când traversezi câmpul, Lucy! o avertiză ea când fata închise fermoarul hainei groase.

Copilul dădu serios din cap și îl luă de mână pe Stebbs.

— Să aveți o noapte bună! le ură Stebbs și îi făcu semn din ochi lui Eli când urcă pe scări.

— Șiret bătrân, nu-i așa? îi spuse Eli lui Lynn când fata se întoarse după ce încuiase ușa în urma lor.

— Poftim?

Eli își mai trecu o dată degetele peste corzi, lăsând muzica discordantă să umple pivnița.

— Pot s-o fac să cânte în câteva minute, dacă vrei. Presupun că Stebbs știe la fel de bine ca mine, dar a plecat de aici și a luat-o pe Lucy cu el ca să putem fi singuri.

Lynn roși și spuse fără să gândească primul lucru la care se gândi – nu cea mai bună alegere.

— Ce mai face Neva?

— Cred că bine, zise Eli, evitând privirea lui Lynn. Știi, este greu să fim blocați împreună într-un spațiu mic pentru multă vreme. Parțial, asta e motivul pentru care am venit azi; cred că are nevoie să stea un timp singură. Totuși, voiam să te văd și pe tine, adăugă el repede.

— Mă bucur că ai venit, recunoscui Lynn.

— Serios? Nu îmi este ușor să îmi dau seama.

— Mă bucur.

— Bun! Lucy pare fericită, spuse Eli.

— Îi este dor de mama ei. Știu că nu s-a observat, dar a fost atât de încântată să te vadă și atât de emoționată să fie afară! Însă noaptea plânge, după ce crede că am adormit.

Nu îi împărtăși lui Eli cât de mult o afecta să stea întinsă în patul ei și să o asculte cum plânge încet. Pivnița le oferea prea puțină intimitate; voia să îi permită lui Lucy să plângă în legea ei. Și, în unele nopți, și obrajii lui Lynn erau uzi când își amintea de mama ei.

— Va fi vreodată Neva pregătită să o ia înapoi?

— Vrei să o ia?

Lynn se rezemă de patul lui Lucy și închise ochii.

— Nu, dar nu pot să o păstrez. Știu că Neva nu crede că este capabilă să aibă grijă de ea.

— Era adevărat atunci când a spus-o, răspunse Eli. Dar acum este mai bine, fizic, în orice caz. Totuși, salvățiunea locului ăsta o sperie în continuare. Pleacă de acasă doar ca să viziteze mormântul copilului.

— Nu este o rușine să fii speriat, spuse Lynn. Îmi imaginez că, dacă aș fi căzut în mijlocul orașului Entargo, și eu m-aș fi ascuns.

— Mama noastră credea că este o rușine, spuse Eli. Chiar și când eram în oraș, Neva tresărea la cele mai neînsemnate lucruri. Mama voia cea mai bună soție posibilă pentru Bradley; spunea că el este genul de persoană care trebuie să continue cursa. O fată care plânge când vede un șoarece în bucătărie nu prea se potrivea cu idealul mamei.

— Și tu? Nu ești și tu genul care ar trebui să continue cursa? Pentru prima dată, zâmbetul lui Eli nu fu unul frumos.

— O, eu nu sunt ca Bradley. Mi-am dat seama de când mă știu. Programele de controlare a populației sunt făcute în funcție de bărbați. Deci o femeie poate să nască doi copii, dar fiecare dintre ei trebuie să aibă alt tată, un copil per bărbat. Tatăl meu a murit înainte să mă nasc, deci nu știu cum era el, dar, cu siguranță, nu ocupa un loc în inima mamei la fel de mare cum avea tatăl lui Bradley. Dacă aș fi avut un copil când eram încă în oraș, ar fi fost doar pe jumătate la fel de important ca al lui Bradley.

Lynn dădu din cap și se uită la Eli în lumina focului. Nu îl văzuse fără straturile de haine de la prima lor întâlnire lângă

râu, iar el se împlinise de atunci. Mușchi puternici îi mărgineau brațele, iar obrajii nu îi mai erau trași. O surprinse uitându-se, iar ea își mută privirea, dregându-și vocea.

— Dar ai spus că mama ta ți-a ales o muziciană?

— A spus că vocea este cel mai mare atu al meu, și mi-a găsit o pianistă.

— Aș spune că la trasul cu arcul ești totuși cel mai priceput, zise Lynn.

— Asta ar cuceri multe fete în oraș, spuse Eli. Toate își doresc un bărbat care poate nimeri o veveriță de la cincizeci de metri! zise, și amândoi râseră. În plus, continuă el, Stebbs spune că nu mă compar cu tine.

— Cam are dreptate, zise Lynn, iar ei râseră din nou. Totuși, trag mai bine cu carabina, adăugă ea. Îmi petrec atât de mult timp întinsă pe acoperiș, uitându-mă prin lunetă, încât gâtul mi-a înțepenit complet.

— O, serios?

— Îhî, zise Lynn și își trosni gâtul ca să-i demonstreze.

— Știi, pianista mi-a spus că mă pricep să fac masaj.

— Chiar așa?

— Da, confirmă Eli și îi zâmbi. Bineînțeles, îmi imaginez că ești mai stresată decât un muzician de oraș.

— Puțin.

— Totuși, a meritat să încerc, nu?

Lynn se uită serios la el o clipă.

— Nu încerci să faci sex cu mine, nu-i așa?

Pentru un scurt moment, Eli rămase fără cuvinte, iar Lynn simți căldura străbătându-i gâtul la gândul că spusese ceva prostesc. Tăcerea fu ruptă când el își ridică mâinile în aer, predându-se.

— N-aș visa la așa ceva! Ei bine... Aș putea visa..., încep, dar Lynn aruncă gheata spre el, oprindu-l în mijlocul propoziției. Vino aici! îi spuse el, parând din aer, cu ușurință, gheata.

Lynn râse și se apropie pe podea ca să se rezeme de picioarele lui. Băiatul o atinse ușor la început, doar pe umeri, iar Lynn își simți tot corpul încordat sub atingerea lui. Eli își mișcă mâinile încet, dar meticulos, trecându-și degetele mari în sus și în jos pe mușchii puternici ai gâtului ei și în jos, spre vârfurile omoplaților. Curând, noutatea faptului de a fi atinsă de Eli fu mai puțin neliniștitoare și mai mult plăcută, iar Lynn se lăsă să se sprijine pe el, permițând încordării de o viață să dispară sub mâinile lui pricepute.

— Să zicem că știi ce faci, spuse ea în cele din urmă, rupând tăcerea.

— Nu fi atât de critică! În mod cert, ești puțin mai încordată decât pianista.

— O, da? întrebă Lynn, dar observă că Eli nu îi rostise nicio dată numele fostei lui prietene. Cum era ea?

— Cine?

— Prietena ta.

— Ei bine..., încep Eli, iar mâinile i se opriră pentru o secundă, dar apoi își reluară ritmul. Era o fată drăguță și ne-am înțeles bine, dar lipsea scânteia aia, știi?

— Nu știi. Singurii oameni pe care i-am cunoscut înaintea voastră sunt mama și Stebbs.

— Nu prea am cum să-ți explic, admise Eli. Câteodată întâlnești o persoană și, chiar dacă nu o cunoști deloc, te gândești doar la ea. Și, de fiecare dată când îi vorbești, devii neliniștit, iar când pleci acasă te gândești la toate cuvintele pe care le-ai spus, rememorându-le în minte.

Lynn își sprijini capul de genunchiul lui Eli, savurând senzația mâinilor lui pe gât.

— Presupun că știi, zise ea.

Mâinile lui se opriră pe umerii ei.

— Nu mi-ar lua prea mult timp să acordez chitara, dacă vrei.

— Serios?

— Dă-mi câteva minute, spuse el, ridicând-o încet și plecând din spatele ei.

Îi urmări mâinile mișcându-se cu pricepere pe corzi, la fel de familiarizat cu instrumentul precum era ea cu arma. Eli își înclină capul într-o parte când ajustă fiecare notă, complet nouă pentru auzul lui Lynn, după gustul lui. După ce termină, cântă un acord simplu, sunetul răsunând între zidurile de piatră.

— Îmi pare rău că Stebbs ratează momentul, spuse Eli. Știu că a zis că a trecut o vreme de când nu a mai auzit muzică. Nu că îmi displace să fim doar noi doi.

— Eu nu am ascultat niciodată muzică, spuse Lynn.

Eli își opri mâna pe corzi.

— Niciodată? Nici măcar o dată?

Ea ridică din umeri.

— De unde să aud? Aveam griji mai mari.

— Atunci nu mă simt deloc presat! glumi Eli. Este doar momentul important în care vei respinge sau nu muzica pentru tot restul vieții.

— Deja îmi place.

— Nu ai auzit decât nota Do.

— Atunci taci și cântă ceva!

Eli aruncă o pernă spre ea, dar fata o prinse cu dexteritate, zâmbetul cu care-l tachina dispărându-i când el începu cântecul, o melodie lentă și vioaie care umplu colțurile întunecate

ale pivniței. Vocea lui se alătură melodiei, foarte diferită de cea cu care vorbea, mai joasă și vibrând de emoțiile care se ascundeau în spatele glumelor lui. Tânăra îl urmări cum cânta, studiindu-i mușchii mici ai brațelor care tresăreau când ciupea corzile, cu ochii ușor mijiți în timp ce se concentra. El se opri și zâmbi parcă cerându-i scuze.

— Până aici am ajuns, când eram în Entargo.

— Tu ai compus asta?

— Da. Nu este ca atunci când țin inima unei căprioarei în mână, dar îmi umple timpul.

Sunetul burniței care lovea fereastra îi scoase pe amândoi din reveria plăcută.

— Rahat! strigă Eli, ridicându-se și bătând în geam, dar stratul de gheață din partea cealaltă nu se mișcă. Crezi că Stebbs și Lucy au ajuns la timp acasă?

Lynn se ridică de pe podea și se întinse, încă pierdută în vraja cântecului.

— Cu siguranță; durează doar câteva minute, iar el este destul de isteț să se fi grăbit.

— Îmi imaginez că ar fi destul de neplăcut să rămâi pe afară.

— Dacă te aștepți să te invit să rămâi, nu trebuie să cauți pretexte. Nu am să te dau afară pe vremea asta. Totuși, n-o să-și facă griji Neva?

— Mă îndoiesc. Probabil că deja doarme.

— Bine, atunci, spuse Lynn și închise ușa sobei, aruncând pivnița în întuneric.

— La naiba! spuse Eli. Nu văd nimic. Țsta e planul tău? Să-mi rup un picior și să fiu prizonierul tău?

Lynn îi găsi mâna.

— Urmează-mă, spuse ea și îl conduse spre patul lui Lucy de lângă foc. Tu poți să dormi aici.

— Stai! zise el și o strânse de mână. Cine a spus că am terminat masajul?

Lynn pufni în întuneric.

— Nu încăpem amândoi acolo.

— Ne descurcăm cumva, spuse el și o trase în întuneric, dar ea ezită. Nu vreau nimic de la tine, dar nu sunt gata să îți dau drumul încă.

Lynn urcă în pat fără să spună nimic. Eli își scoase cămașa și urcă lângă fată, cuprinzându-i toracele cu un braț. Lynn se așteptase să se încordeze din nou simțindu-i corpul atât de apropiat de al ei. Dar, în schimb, se relaxă și se lipi de el.

— Poți să te gândești că așa economisești căldura, dacă asta te face să te simți mai practică, îi spuse Eli la ureche, iar ea chicoti.

Lynn rămase o vreme lipită de el în tăcere, bucurându-se să-i audă bătăile inimii și împletindu-și picioarele cu ale lui. Micile diferențe dintre corpurilor lor o fascinau; hârșăitul bărbii lui neras pe obrazul ei, oasele proeminente ale articulațiilor mâinilor lui, mai mari decât ale ei. Își trecu degetele peste ele, surprinsă de cât de puternice deveniseră mâinile lui în scurta vreme de când îl cunoscuse. Își mișcă degetele pe brațele lui, spre mușchii dezvoltati între timp, conturându-i liniile venelor.

Noaptea lungi petrecute de una singură în pat nu o pregătiseră pentru intimitatea de a sta întinsă lângă el, indiferent cât de comod. O explora și el cu mâinile, iar ea rămase fără suflare.

Eli rupse tăcerea.

— Nu sunt obișnuit să... cer voie, dar nici nu vreau să fiu împușcat.

— Pentru ce să ceri voie?

— Pentru un sărut.

— O, sigur! spuse Lynn nepregătită, surprinsă că un lucru atât de neînsemnat îl făcea să se simtă incomod.

Se aplecă înainte și îl sărută repede pe obraz; gestul de extremă afecțiune pe care îl făcea mama în rarele ocazii când o adormea.

— Ăăă, nu la asta mă refeream, spuse Eli.

— Atunci, la ce? Așa mă săruta mama mereu.

— N-am de gând să te sărut ca mama ta. Vino aici!

Mâna lui se strânse în părul ei, iar Lynn fu surprinsă când el își lipi gura de a sa. Apoi, se simți fericită. El se mișcă lipit de ea, iar ea înțelese repede că trupul uman putea și să producă senzația de căldură, nu doar să o păstreze.

Tânărul se dezlipi de ea.

— Bine, ajunge – sau va trebui să mă arunc într-un morman de zăpadă.

— De ce?

Eli îi așeză capul sub bărbia lui.

— Am să-ți explic altă dată.

— În regulă, zise Lynn și se lipi de el.

Eli îi mai mângâie părul câteva minute înainte să vorbească.

— Mai devreme, când m-ai întrebat despre Neva, am vrut să îți spun că îi făcuse un cadou lui Lucy.

— Da? întrebă Lynn, așteptând să continue, enervată că Neva apăruse din nou în conversație.

— A încercat să facă un fel de păpușă din iarbă uscată și bețe, dar, când am apucat-o, s-a destrămat. Neva s-a dus la culcare și a plâns. A spus că nu are ce să îi ofere fetei.

— E ridicol!

— Probabil, dar, într-un fel, știu cum se simte. Aproape că nu am venit azi aici din același motiv. Nu... trebuia să fiu liderul

când am părăsit orașul, știi? Bradley era cel puternic, cel inteligent și cel care știa ce să facă. Am ajuns aici și abia am reușit să le țin în viață. Învăț, dar încă nu am multe de oferit, mai ales ție.

Lynn își puse capul sub bărbia lui.

— Ai supraviețuit. Le-ai ținut și pe ele în viață. Faci ceea ce trebuie.

— Și te-am găsit pe tine, adăugă el. Cred că e destul de bine.

— Și eu cred asta, spuse ea repede, auzindu-i mai puternic sunetul inimii.

Adormiră.

Lynn se trezi la sunetul lemnului pe care Eli îl băga în sobă, lumina slabă a dimineții împrăștiind în pivniță o nuanță de gri ca a ochilor lui.

— Pot să fac eu asta, spuse ea.

— Știu că poți, îi răspunse Eli, dar continuă să bage lemne.

Fata se mișcă spre marginea patului, unde perna avea încă mirosul lui, și hotărî să stea întinsă alte câteva minute. Deja îmbrăcat cu hainele groase, el își freca mâinile în frigul pivniței. Lynn se băgă mai mult sub pătură, răsfățându-se cu neobișnuita lipsă de răspundere.

— Imediat ce se stinge focul, se face repede frig, spuse Eli.

— Mda, dimineața poate fi frig. Casa ta reține bine căldura?

— Nu s-a plâns nimeni de asta.

Tânărul închise ușa sobei, iar Lynn îl privi o clipă, bucurându-se că nu mai trebuia să își ascundă interesul. Eli se uită la ea și zâmbi.

— Te întrebi vreodată cum este în altă parte? se interesă el.

— Ce vrei să spui?

— Cum ar fi într-un loc fără ierni friguroase.

— Mama zicea uneori să plecăm spre sud, spuse Lynn. Dar eu nu am vrut niciodată să plec.

— De ce nu?

— Deoarece atunci am fi fost ca toți ceilalți oameni fără adăpost, care își cară numai apa pe care o au și speră să mai găsească alta curând.

— Ai prefera să ai heleșteul tău și să înfrunți iernile?

— Da.

Eli dădu din cap în semn afirmativ.

— Când am părăsit orașul eram îngrozit, și noi aveam totuși o destinație în minte. Nu-mi imaginez să merg fără un țel.

— Cât timp ați rătăcit până să găsiți râul?

— Câteva săptămâni. Poate chiar o lună. Am încercat să număr zilele, dar m-am pomenit ținând socoteala mai mult după cât de mare devenea burta Nevei, nu după răsăritul soarelui.

— Ai văzut mulți oameni?

— În mare parte, doar focuri de armă, unele ținute la picioare. Deși unul mi-a șuierat pe lângă ureche. Niciun strigăt, nimic. Doar un glonț care se îndrepta spre capul meu. Nici măcar nu știam că sunt aproape de apa cuiva.

Lynn putea să și-l imagineze pe Eli mergând încet printre ultimele frunze căzute într-un ritm incredibil de lent, astfel încât Neva să poată ține pasul. Lucy probabil venea din urmă din cauza picioarelor umflate, poate căutând greieri din mers. Iar apoi, un foc de armă... Lynn dădu înapoi ca și când ea ar fi tras.

— Mulți oameni ar trage măcar un foc de avertisment, ca acelea îndreptate spre picioarele tale.

— Dar nu toată lumea.

— Nu, nu toată lumea.

Lynn coborî din pat, îmbracă hainele călduroase și puse pe foc ibricul de cafea.

— E tentant, spuse Eli privind-o. Dar poate că ar trebui să plec. Neva o să-și facă griji dacă se trezește și vede că eu tot nu m-am întors.

— Corect, spuse Lynn, concentrându-se la ibricul cu apă. Ai... ținut-o vreodată așa? Cum m-ai ținut pe mine aseară?

— Nu, spuse imediat Eli. Relația dintre noi nu e așa. Sunt destul de mare, încât să-mi dau seama că este frumoasă și destul de bărbat, încât să știu că va fi întotdeauna soția fratelui meu. Sinceritatea lui o făcu pe Lynn să zâmbescă.

— Trebuia să întreb.

Eli deschise gura ca să-i răspundă, dar se auzi o bătaie în ușă. Lynn își luă pistolul și urcă pe scări. Câteva secunde mai târziu, Lucy coborî sărind.

— Ce faci, unchiule Eli?

Lynn o urmă mai lent, Stebbs fiind în spatele ei.

— Într-adevăr, ce faci, unchiule Eli? spuse el confuz, uitându-se la cei doi tineri. Aș fi naiv să presupun că ai plecat aseară târziu și ai revenit dimineață devreme?

Lynn roși și își găsi de lucru încercând să facă patul, dar apoi își dădu seama că atrăgea atenția asupra faptului că era singurul pat care trebuia făcut.

— Nu începe! îi spuse ea încordată lui Stebbs.

— Oricât de mult mi-ar plăcea să-mi petrec dimineața tachinându-te, am o întrebare serioasă pentru amândoi.

Lynn se opri din a mai aranja patul.

— Ce este?

— Cât timp a trecut de când ați văzut fum spre sud?

— Câteva săptămâni, răspunse repede Lynn, care verificase în fiecare dimineață.

Eli se uită la ea, gândindu-se.

— Nu-mi amintesc să fi văzut recent, dar, ca să fiu sincer, nu mă uit întotdeauna.

— Sunt de acord cu tine, îi spuse Stebbs lui Lynn. A trecut o vreme, și nimic nu supraviețuiește fără căldură pe vremea asta.

— Crezi că au plecat?

— Au plecat sau au murit.

Eli se rezemă pe scaun.

— Mă simt de rahat că o spun, dar este o ușurare.

— Este o ușurare, și punct! zise Lynn, în timp ce încerca să identifice senzația necunoscută de căldură care îi învăluisese pieptul văzându-i pe oamenii la care ținea adunați sub acoperișul ei sigur.

Șaisprezece

Lynn nu își amintea vreo iarnă atât de plăcută. Zăpada abundentă însemna că nu era nevoie să spargă gheața heleșteului ca să care apă. Când le era sete, Lynn și Lucy adunau zăpadă în găleți și o încălzeau pe plită sau o mâncau, după ce mai întâi o aruncau una în cealaltă.

Cu lipsa amenințării dinspre sud, Lynn i se alătură lui Lucy pe pământ și îi arată diferitele urme din zăpadă: de căprioară, de raton, cele stângace și sporadice lăsate de ocazionalele salturi ale vreunei veveriței sau cele lăsate de coioți, care își făcuseră din nou apariția. Lucy învăța repede și voia să știe mai multe. Lynn o învăța să facă diferența dintre multele triluri ale păsărilor mai rezistente care rămâneau peste iarnă și cum să scoată sunetele specifice, cu mâinile făcute căuș la gură, ca să atragă cerbii.

Lucy creștea; acum, brațele și picioarele ei subțiri erau musculoase de la mersul prin nămeți în căutarea noii aventuri. Lynn o urma, luându-se după micile urme și avertizând-o să nu meargă pe heleșteul înghețat în zilele mai călduroase. Uneori, îl vizitau pe Stebbs, deși pe Lynn o neliniștea ideea de a pleca de acasă. Lucy îi spunea că nu vrea nimeni un heleșteu înghețat, iar ele cădeau de acord să plece puțin timp. Lynn își

vedea grijile dispărând în prezența liniștitoare a lui Stebbs, așa că, de obicei, rămâneau mai mult decât își propuseseră.

Eli le vizita des, făcând călătoria anevoioasă de la râu chiar și în cele mai friguroase zile. Lucy îl copleșea cu atenție pentru o vreme după ce apărea, fiind apoi distrasă de ceva nou, lăsându-i să discute în intimitate, ținându-se de mână. Vizitele lui Eli erau scurte, dar necesare. Nevei îi plăceau clipele de singurătate, dar frica ei de sălbăticie nu permitea ca acele clipe să devină ore.

— Este o diferență între a te bucura de o perioadă de singurătate și a fi, pur și simplu, singur, spuse Eli când meraseră în urma lui Lucy într-o după-amiază înzăpezită.

— Crezi că are nevoie din nou de Lucy? întrebă Lynn, chiar dacă nu era pregătită să facă oferta. Nu vreau ca Neva să mă urască, dar îmi doresc ce este mai bun pentru Lucy.

— În momentul ăsta – și nu îmi place să o spun – asta nu înseamnă să stea cu Neva, răspunse Eli. Starea ei nu e într-un totu stabilă. Poartă în sutien arma pe care i-ai dat-o.

— Asta nu o face instabilă, spuse Lynn, dându-i drumul la mână ca să atingă pistolul pe care îl pusese în buzunarul salopetei. Te face realist.

— Poate pentru o fată ca tine, dar Neva nu a mai văzut o armă înainte să ajungem aici. Iar acum să doarmă cu una?

Lynn îi alungă grijile, iar ei meraseră tăcuți o vreme ținându-se de mână.

— Crezi că ar veni aici? Poate că acum ar părăsi râul, dacă oamenii din sud au dispărut.

— Este posibil să vrea. Pot s-o întreb.

— Stebbs spune că urmează să se încălzească. Poate atunci?

— Poate.

Eli o strânse de mână pe Lynn și o opri din mers. Îi cuprinse fața cu mâinile pentru un moment, băgându-i niște șuvițe înapoi sub căciulă.

— Putem să nu mai vorbim despre Neva pentru un minut, te rog? zise el.

Lynn îi confirmă, bucuroasă, cu un zâmbet și se aplecă înainte pentru sărut.

O voce subțire îi tachină de la distanță.

— Lynn și Eli se sărută!

Eli se întoarse spre ea, vocea lui plutind peste nămeți.

— Știi măcar ce înseamnă asta, istețo?

— Ăăă... cred că înseamnă că ești îndrăgostit.

— Hmm..., făcu Eli și se întoarse din nou spre Lynn, cuprinzându-i încă fața cu mâinile. Aici cred că are dreptate.

Lucy apărură lângă ei.

— Pot să beau ciocolată caldă?

— Ne luăm la întrecere!

Eli o provocă pe Lucy și porniră spre casă într-o cursă care se transformă într-o bilă de haine când Lucy îi puse piedică. Lynn îi urmă mai încet, observând conturul moale al nămeților. Zăpada se topea, imperceptibil la început, însă procesul era început. Curând, primăvara avea să aducă temperaturi mai mari, noroiul urma să împresoare totul, iar nivel heleșteului avea să crească.

Momentan, viața era frumoasă.

Chiar dacă știa că primăvara este aproape, nopțile erau încă lungi, iar visele lui Lynn nu erau la fel de plăcute ca zilele ei. Adormea repede, dar nu pentru mult timp. După un coșmar, Lynn se trezi gândindu-se la mama. Respirația constantă a lui Lucy umplea camera, iar ea invidie somnul profund al fetei și visele ei nevinovate. Își scoase picioarele din cearșaf, își puse ghetetele și haina și urcă în liniște scările pivniței, ieșind pe ușa din spate.

Nu era lună. Bezna de afară o învălui și îi înghiți toate gândurile, făcând-o să fie conștientă doar de împrejurimi și de ce puteau ascunde. Luă carabina de pe umăr și se așează pe treapta de piatră, recunoscătoare că era nevoită să își facă griji doar pentru lucruri pe care le putea controla. Silueta adormită a lui Lucy, ghemuită și mulțumită, îi trecu prin minte când strânse mai mult carabina, uitându-se în întunericul vast al nopții.

Privirea i se îndreptă, din obișnuință, spre sud, unde o strălucire palidă făcea vizibilă pădurea lui Stebbs.

— Ce naiba?

Lynn fu atât de luată prin surprindere, încât vorbi cu voce tare, cuvintele ei îndepărtându-se în noapte.

Se gândi o secundă că se îngrijorase degeaba, dar soarele nu răsărea în sud, iar strălucirea pe care o vedea acolo nu era rozul natural al dimineții. Era un galben bolnăvicios, aura palidă abia ieșind din bezna vârfurilor copacilor din zona de pădure a lui Stebbs, fără să lumineze mai departe.

Lynn studie fenomenul cu o expresie macabră și cu gura strânsă. Scoase siguranța carabinei, orice urmă de oboseală dispărând într-o clipă. Lumina asta era neobișnuită și ciudată.

Ceea ce însemna că era periculoasă.

Stebbs apăru la orizont câteva zile mai târziu, șchiopătatul marcând șerpuit pământul în urma lui. Lucy învățase repede cum să îi repereze urmele, târșăitul caracteristic al piciorului său rănit creând un tipar perceptibil în zăpadă. Timp de câteva săptămâni în miezul iernii, făcuse poteci încrucișate, inventând un joc pentru ea, așa încât micuța să o găsească pe cea corectă care ducea la el și la o îmbrățișare. Lucy alergă spre bărbat în clipa în care îl reperă, lăsând-o singură pe Lynn să râcăie gheața de pe prag.

— Ți face probleme zăpada care se topește? întrebă Stebbs când ajunse la casă, cu Lucy sub brațul său protector.

— Nu prea mult. M-am săturat totuși, pentru că îngheață din nou peste noapte. Lucy a căzut când a ieșit în dimineața asta pe ușă. Nu vreau să își rupă un picior.

— Nu, pentru că apoi ar trebui să o care cineva oriunde s-ar duce, îi spuse Stebbs fetei, care își sprijini capul de umărul lui și chicoti. Ce muncă!

El o lăsa jos, iar Lucy îl trase de mână.

— Intră să mănânci cu noi și să vezi ce am făcut. Lynn m-a învățat să împletesc.

— Serios?

— Încerc, spuse Lynn, lovind-o la fund pe fetiță când alergă pe scări pe lângă ea. Are răbdarea unui țânțar.

— Iar Eli mă învață să cânt la chitară, adăugă Lucy.

— Din nou, încearcă, îi spuse Lynn lui Stebbs când puse un lemn în sobă și deschise un borcan cu legume.

După ce se așezară și începură să mănânce, Stebbs pomeni motivul vizitei lui.

— Mai este o haită de coioți în zonă.

— Știu, spuse Lynn printre îmbucături. I-am auzit aseară.

Țipetele frenetice ale haitei o aduseseră pe Lucy în patul lui Lynn, corpul ei mic tremurând de frică.

Lucy mușcă din porumbul ei și se uită de la Stebbs la Lynn.

— Credeam că i-ai ucis pe toți, spuse ea.

— Nu îi poți uide pe toți, micuțo. Ai face bine să stai pe lângă casă o vreme, spuse Stebbs.

Lucy se strâmbă, dar Lynn știa că ea va asculta. Căinii sălbatici o speriau pe fetița de la oraș, așa cum alte pericole mai evidente nu o făceau.

— Cel mare, știi..., zise Stebbs și se opri, voind să vadă dacă Lynn înțelege. Este încă acolo.

— L-ai văzut?

— Nu, dar i-am văzut urma.

Lynn nu voia să vorbească despre ce se întâmplase cu mama ei de față cu Lucy.

— De ce nu fugi să vezi dacă găsești broasca aia în cămară? Lucy făcu ochii mari.

— Crezi că mai este acolo?

— Mi s-a părut că o văd când am fost după legume. Ia lanterna, să vezi dacă poți să o prinzi!

Lucy tresări la șansa de a folosi râvnita lanternă și dispăru în spatele păturii de lână care separa cele două camere. Lynn îi oferii lui Stebbs ce mai era în farfuria ei, pofta de mâncare dispărându-i.

— Crezi că va veni din nou pe la casa noastră?

— Nu vreau să fiu grosolan, dar a mai găsit mâncare aici. Iar Lucy va fi o pradă ușoară pentru o haită ca aia pe care am auzit-o aseară.

— Am s-o țin pe lângă mine, îl asigură Lynn. Totuși, nu-mi place să o țin în casă. Și așa este destul de puțină lumină naturală, iar în pivniță nu pătrunde mai deloc.

— Țsta e următorul lucru despre care voiam să vorbesc, spuse Stebbs. Partea grea a iernii a trecut, iar Eli este mai capabil decât înainte.

— Știu asta, zise Lynn. Și știu ce vrei să spui. Am vorbit despre asta alaltăieri, iar el crede că Neva va veni să o vadă pe Lucy. Ne-am gândit că ar putea să se reobișnuiască oarecum una cu cealaltă, înainte să se mute acolo.

— Pare o idee bună. Când?

— Ne-am gândit că poate săptămâna viitoare, imediat ce se îmbunătățește vremea. Ai spus că în curând va fi mai cald?

— Contez pe o topire completă; apoi, va îngheța din nou și poate c-o să mai ningă o dată sau de două ori înainte de sfârșitul iernii.

Lynn ignoră strângerea de inimă la gândul că Lucy avea să o părăsească.

— Atunci, după topire, zise, uitându-se spre pătura care separa camera în care stăteau de cealaltă, din care vocea lui Lucy putea fi auzită strigând broasca pe care o căuta. Am văzut ceva spre sud, în urmă cu câteva nopți.

— Ce anume?

— O strălucire pe cer. Ca și când soarele ar fi încercat să răsară unde nu trebuie.

Stebbs strânse din buze și se încruntă.

— Ce culoare avea?

— Galbenă, cred. Totuși, nu arăta normal, ca galbenul unei pădii sau ceva de genul ăla.

— Mai bolnăvicioasă?

Lynn dădu încet din cap.

— Mda... e un cuvânt potrivit.

— Și când ai văzut-o?

— Chiar alaltăseară, când nu era lună. De atunci nu am mai văzut-o.

— Probabil că nu o vei mai vedea; dacă luna s-ar vedea, ar acoperi-o.

— Ce ar acoperi?

— Strălucirea electricității unui mic oraș sau chiar a unui grup de case. Într-o noapte întunecată, chiar și o lumină firavă ar deveni vizibilă.

Lynn tăcu în timp ce vorbele lui Stebbs pătrunseră înlăuntrul ei, într-un loc și mai întunecat decât noaptea fără lună.

— Atunci, încă trăiesc? Oamenii din sud?

Stebbs dădu macabru din cap.

— Dacă au generatoare ca să facă electricitate, atunci au și căldură, spuse el. Nu au nevoie de foc.

Lynn închise ochii la acel gând.

— Generatoare, zici? Nemernicii!

Lynn se trezi oferindu-i lui Lucy diverse lucruri: un nasture negru și nou pe post de nas pentru Câinele Roșu, ultima cană de ciocolată caldă, o pereche nouă de ciorapi dungați pe care îi împletise pentru ea pe ascuns. În seara de dinaintea sosirii Nevei, Lucy merse pe întuneric spre patul lui Lynn. Degetele ei mici și reci îi găsiră fața.

— Pot să dorm cu tine?

Lynn oftă prelung și se prefăcu supărată, dar îi permise lui Lucy să urce lângă ea. Ghemuite împreună în întuneric, Lynn găsi curajul să deschidă subiectul pe care îl tot evitase de la vizita lui Stebbs.

— Deci mâine va fi ziua cea mare, spuse ea.

Vocea lui Lucy, adormită și mulțumită, murmură pe gâtul ei.

— Poftim?

— Vine mama ta în vizită.

— Bine.

— Asta e tot ce ai de spus?

Ea ridică din umerii mici și, curând, sforăi ușor. Lynn îi cuprinse protector micul trup în brațe.

— Va fi bine, îi zise tânăra. Promit!

Lynn dormi până mai târziu decât de obicei, simțindu-se, la fel ca Lucy, șovăitoare să înfrunte ziua. Fetița rezistă tuturor încercărilor de a o trezi. Lynn se așteptase la indignare, poate chiar și la furie față de mama ei, care lipsise atât de mult timp. Dar silueta acoperită de pătură din pat o ignora pe Lynn, arătându-i spatele și prefăcându-se să nu audă când îi spuse că este timpul să se trezească.

— Bine, fetițo! spuse Lynn când își puse căciula împletită. Ies afară. Poate am să vânez o vreme, dar am să rămân în preajma casei. Imediat ce te trezești, să te uiți după Stebbs. Știi, vine și el.

Nicio reacție.

— Și unchiul Eli.

Nicio reacție.

— Bine. Dar când mă întorc aici, vreau să fii trează și coborâtă din pat sau am să te ridic eu, ai înțeles?

Ea dădu aproape imperceptibil din capul blond și creț, iar Lynn urcă pe scări și ieși în aerul dimineții târzii. Iarba uscată se vedea în smocuri mari prin curte, iar Lynn fu nevoită să se îndepărteze de casă ca să găsească un petic curat de zăpadă curată cu care să își clătească gura.

Urmele sporadice și panicate ale unui iepure traversaseră curtea la un moment dat, aproape șterse de săriturile neîndemânaticale ale coiotului care îl urmărise. Lynn nu se grăbea să o ridice cu forța pe Lucy din pat ca să o întâmpine pe Neva, deci își acordă timp să urmărească traseul celor două animale, curioasă să vadă dacă iepurele reușise să scape. O pată de sânge la doi kilometri de casă îi spuse că nu reușise. Lynn se odihni sub copaci și urmări două gaițe albastre ciondănindu-se. Vocile lor stridente răsunau din zăpadă, acoperind sunetul apropierei lui Stebbs.

— Bună! spuse el, rezemându-se de copac lângă ea. Nu sunt obișnuit să te văd singură afară.

— Lucy e acasă, zise Lynn, dând din cap spre acoperișul care se zărea la distanță. M-am gândit să îi dau ceva timp să...

— Să se gândească? sugeră Stebbs.

— Mda, ceva de genul ăsta.

— Se pare că și tu faci același lucru.

— Probabil, recunosc Lynn și mângâie patul armei, dar arma nu o liniștea ca de obicei. Presupun că aş face bine să mă întorc în casă.

Stebbs o ajunse din urmă și meraseră în liniște până ce ajunseră la heleșteu.

— S-a topit multă zăpadă, comentă el. Heleșteul tău a crescut. Totuși, văd că încă e gheață pe margini.

— Nu se mai poate patina. Lucy va fi dezamăgită.

— Va îngheța din nou înainte să se termine iarna.

Fără să facă vreun comentariu, Lynn observă că Stebbs mergea greoi prin zăpadă cu piciorul bolnav. Se rezemă de casă sub coroana unui pin uriaș, iar el i se alătură, respirând mai repede decât de obicei.

— Când îi aștepti pe Eli și Neva?

— Nu știu. A spus că vin în după-amiaza asta, dar am dormit ceva mai mult, iar apoi am ieșit să urmăresc vânatul un timp. Îmi imaginez că vor veni destul de curând. I-am spus lui Lucy că voi fi în preajma casei. Dacă voia să ne găsească, ar fi putut să o facă. I-am spus aseară că vine Neva, și nu a reacționat prea bine.

— Este de înțeles.

— Mda, ei bine, probabil, dar nu vreau ca Neva să se supere pentru asta. Sau să se supere Lucy pe mine.

— Vrei să cobor și să încerc?

— Ai face bine să te grăbești, spuse Lynn, dând din cap spre vest, unde se zăreau Eli și Neva.

Stebbs se ridică cu greu în picioare și dispăru înăuntru.

Neva intră în curtea laterală înaintea lui Eli, băgă un deget în omul de zăpadă pe jumătate topit de lângă provizia de lemne și zâmbi. Eli dădu din cap și îi spuse ceva, dar nu se auzi din cauza strigătului din pivniță.

— Rahat! Lynn! Vino aici!

Urgența din vocea lui Stebbs o făcu pe Lynn să coboare în fugă pe scări. În pivniță, bărbatul o ținea în brațe pe Lucy, al cărui trup era moale, ochii fiindu-i închiși și mărginiți de roșeață din cauza febrei.

— De cât timp este așa? întrebă el, însă Lynn se uita uluită la Lucy, care era inconștientă. Lynn!

— Nu... nu știi! Am crezut că doarme. Nu am coborât aici de când m-am trezit.

Două picioare se auziră coborând scările, iar Eli intră în pivniță, urmat de Neva.

— Ce? Ce este?

Neva își duse mâinile la gură când o văzu pe Lucy, lacrimile curgându-i din colțurile ochilor.

— Dă-mi-o mie! spuse ea.

Stebbs i-o dădu cu grijă, iar Neva îi lipi capul mic de cel brunet al ei, legănând-o înainte și înapoi.

— Ce s-a întâmplat, copilă? Ce ai pățit?

Nu se auzi niciun răspuns.

Lynn simți o atingere ușoară pe umăr.

— Nu este... moartă, nu-i așa?

— Nu, îi răspunse Stebbs lui Eli. Are puls, dar este slab.

— Ce s-a întâmplat? Când s-a îmbolnăvit?

— Nu știu, spuse Lynn, vocea tremurându-i. S-a urcat în pat cu mine aseară și am crezut că este bine, dar nu a vrut să se trezească... Rahat, îmi pare rău, Neva! Nu am știut.

Neva flutură din mână la scuza ei.

— Adu-mi o cârpă, spuse ea când o întinse din nou pe Lucy în pat. Trebuie să reducem febra asta.

Stebbs se uită uimit la mâinile lui, încă fierbinți pentru că o ținuse în brațe pe Lucy.

— Arde.

Cuvintele lui îi provocară panică lui Lynn, făcând-o să-și aducă aminte de cadavrele fără găuri de gloanțe împrăștiate pe câmp – corpurile pe care vulturii nu le atingeau. Holera îi consuma pe oameni atât de repede, încât mureau din mers, rătăcind în ceață spre o sursă de apă de care mama nu îi lăsa să se apropie. Un bărbat se îndepărtase de heleșteu și o strigase pe mama, care stătea în curte. Lynn o strânsese puternic, frica de străin făcând-o să-și înfigă mai adânc degetele în pielea bronzată a femeii.

Bărbatul ceruse apă, spunând că nu este bolnav, precum ceilalți, și că nu ar contamina heleșteul. Mama refuzase și îl alungase cu un avertisment. După câteva ore, el revenise, rahatul curgându-i pe picioare și cerând, în schimb, să fie împușcat. De data asta, mama îi făcuse pe plac.

Lynn își înfipse degetele în haina lui Stebbs, vocea ei fiind o șoptă răgușită.

— Nu este holeră, nu-i așa?

— Nu, mereu pățește așa, spuse Neva, dezbrăcând-o pe Lucy de un strat de haine călduroase de dormit. Nu poți să faci doar un pic de febră, nu-i așa, copilă? Trebuie să fie mare.

Lacrimile încă-i alunecau pe obraji, dar Neva se mișca hotărâtă. Își ridică privirea la cei care priveau.

— Mișcați-vă! Îmi trebuie apă rece, cârpe ude – acum! Și un termometru, dacă ai unul.

Fermitatea Nevei o făcu pe Lynn să se miște. Urcă repede pe scări, urmată de Eli.

— Sunt niște cârpe de spălat în baie! strigă ea peste umăr. Folosește apa curată din rezervorul de jos.

— Unde te duci?

— După termometru, răspunse ea fără să se deranjeze să explice de ce urca în fugă pe scări.

Mama ascunsese hainele de bebeluș, păturile și biberoanele lui Lynn și – spera ea – și un termometru de copii. Dădu buzna în pod, deschizând capacele cuferelor și aruncând hainele în aer, căutând frenetic. Scârțâitul unei jucării îi spuse că găsisese cufărul corect, iar Lynn căută până la fund, copleșită de ușurare la vederea termometrului de plastic.

— Te rog să funcționezi! îi spuse ea, iar ecranul digital se aprinse la atingerea ei.

Inima îi bătea atât de puternic, încât aproape nu auzi pașii de pe acoperiș. Lynn se aplecă instinctiv, ținând protector termometrul în mână. Pentru o clipă, nu se auzi nimic, singurul sunet fiind cel al propriului sânge care-i pompa prin vene. Apoi, îl auzi din nou.

Cineva era pe acoperișul ei.

Șaptesprezece

Coborî în liniște scările, ferindu-se de fasciculele de lumină ale după-amiezii care intrau în sufragerie și răzbeau până în bucătărie. Eli era deja jos; îl auzea discutând în șoaptă cu Neva, în tonul căreia îngrijorarea era stridentă. Lynn coborî treptele, îi dădu termometrul Nevei fără să spună nimic și se întinse pe lângă Eli după pistol.

— Este cineva afară, îi șopti ea.

Tânărul se încordă, dar nu își luă privirea de la patul în care stătea întinsă Lucy, cu brațul atârnat peste margine. Neva îi ținuse maxilarul închis ca să folosească termometrul; Lucy era prea slăbită ca să închidă singură gura.

— Unde?

— Pe acoperiș, cu siguranță. Pariez că sunt mai mulți, răspunse repede Lynn, dar uitându-se la Stebbs, care, observând că se întâmpla ceva, se alăturase grupului de la baza scării.

— Ce?

— Oameni pe acoperiș, spuse Eli, în șoaptă, ca să nu o alarmeze pe Neva. Ce facem?

— Nu putem face multe. Deja sunt sus. Dacă ieși afară și tragi, te vor nimeri.

— Doar dacă țintește bine, replică Lynn.

— Presupune că țintește. Lasă arma!

Ea nu se mișcă.

— Nu or să-mi ia casa!

— Presupun că nu o vor, spuse monoton Stebbs. Nu au întâmpinat nicio rezistență intrând. Au avantajul, dar nu profită de el.

— Deci, ce vor? întrebă Eli.

— Mergem să aflăm, spuse Stebbs, care îi aruncă o privire dură lui Lynn și îi luă arma din mână. Ai să-ți păstrezi cumpătul?

— Am de ales?

— Nu mi se pare că ai avea. Ieși tu prima, cu mâinile ridicate la vedere. Eu te voi urma, iar Eli va ieși ultimul. Fiți calmi, nu avem niciun motiv să o supărăm încă pe Neva.

Lynn aruncă din nou o privire spre pat înainte să plece. Apa de pe cârpa de la frunte curgea pe fața lui Lucy, semănând cu lacrimile de pe chipul Nevei.

— Rezistă, copile, spuse ea încet. Revenim imediat.

Urcă scările cu pași țepeni, fiecare nerv din corpul ei protestând la absența armei. Ușa se deschise, iar ea ieși în lumina soarelui, cu mâinile ridicate la vedere. Trei bărbați înarmați stăteau în curte, iar o femeie zăcea îngenuchiată în noroiul din fața lor. Foarte conștientă de prezența bărbatului de pe acoperiș, lui Lynn i se ridică părul pe ceafă, spunându-i că reticulul lui țintea înspre ei.

— Coboară de pe acoperișul meu! spuse ea.

Unul dintre bărbați scuipă pe pământ și-i zâmbi, arătându-i golurile dintre dinți.

— Așa îți întâmpini vecinii?

— Pe vecinii care târăsc o femeie de gât, da!

— Lynn, spuse încet Stebbs în semn de avertisment când ieși pe ușă.

Eli ieși în urma lui, și el cu mâinile ridicate. Se uită la Lynn și o rugă fără cuvinte să-și țină gura, până ce reperă femeia.

— Vera!

Femeia tresări când își auzi numele, ridicându-și capul și permițându-i lui Lynn să o vadă mai bine. Nu avea nevoie ca Eli să îi spună că este mama Nevei. Părul brunet îi era presărat cu fire gri, iar ridurile de pe chip erau delicate și măgulitoare, o imagine perfectă a cum avea să arate Neva în viitor. Doar că lumina care-i licărea în ochi era mai aprigă, hotărârea de a trăi fiind clar întipărită.

— Încă nu ai ce să îi spui, îi zise Dinți-Lipsă lui Eli. Eu vorbesc acum!

— Am câteva lucruri pe care să i le spun ei, rosti unul dintre bărbații de lângă mama Nevei, îmbrăcat într-o haină albastră, dând din cap spre Lynn. Mi-a ucis doi prieteni.

— Văd că mi-ai mai adus câțiva.

— Destul! spuse brusc Stebbs. Ce vreți de la noi?

— De la tine nu vrem nimic, moșule! zise Dinți-Lipsă. Ne-am dus să facem un schimb cu băiatul ăsta drăgălaș de aici, dar nu era acasă. Ne-am gândit că poate-și petrece timpul cu fata, și iată-ne aici!

Unul dintre bărbații care stăteau lângă Vera, un tip care purta o șapcă verde, vorbi.

— Unde este micuța?

— Este ocupată cu moartea, spuse cu răceală Lynn.

El își privi picioarele, dar nu înainte ca ea să zărească licărul rușinii din ochii lui.

— Îmi pare rău!

Vera gemu și se uită la Lynn, cu o întrebare rugătoare fără răspuns. Lynn își mută privirea, înghițind cu greu.

— Care era târgul?

— Nu te privește! spuse Dinți-Lipsă.

— Ești pe proprietatea mea, așa că eu pun întrebările.

— Afurisită fată, tot nu ai învățat să fii prietenoasă, nu-i așa?

— Am s-o învăț eu, înainte să plecăm, amenință Haină-Albastră, pipăindu-și vintrele.

Eli traversează distanța dintre ei înainte ca bărbatii să aibă timp să își pregătească armele și îi dădu o lovitură în gât, care îl doborî pe Haină-Albastră la pământ, gâfâind. Armele se întoarseră spre Eli, iar el își ridică din nou mâinile în aer.

— Ați venit să facem un târg, așadar, să îl facem! Dacă nu și-o ține în pantaloni, o să rămână fără ea!

Dinți-Lipsă se gândi la tovarășul lui, care încă se chinuia să respire ghemuit în poziție fetală. Își coborî arma.

— O vrem pe fata ta extravagantă. Chiar și la schimb pentru mama ei.

— Nu! spuse Lynn fără ezitare. N-am să dau o prietenă pentru o străină.

— Nu este hotărârea ta, fetițo!

Eli tremura de frig, cu mâinile încă ridicate în aer.

— Nu este a mea ca să o dau. Nu o dețin.

— Am mâncare! spuse repede Stebbs. Legume, fructe, apă. Orice vă trebuie!

— Avem apă și nu suntem flămânzi, nu în felul ăla.

Ușa din spate se deschise brusc, toate armele își schimbă pozițiile, iar Vera țipă când își văzu fiica.

— Temperatura este de patruzeci de grade și îmi trebuie..., zise Neva, dar se opri tresărind când îi văzu pe bărbati.

— Neva, spuse precaut Eli, trebuie să...

— Mamă! strigă Neva, sărind spre femeie, în ciuda armelor îndreptate spre ea, și căzu în genunchi lângă Vera, plângând nestingherită, apoi apucă lațul și începu să îl tragă peste capul Verei.

— Stai puțin, domniță! spuse Haină-Albastră, oprind-o. Nu am terminat de negociat.

— Ce să negociați?

— Neva, dragă, spuse calmă Vera. Ascultă-mă...

— Este simplu, doamnă extravagantă, zise Dinți-Lipsă. Tu vii cu noi, și o lăsăm pe mama ta.

Cuprinzând mâinile legate ale mamei, cu chipul inexpressiv, Neva se uită din nou la el.

Lynn se apropie de ele, cu mâinile încă ridicate în aer.

— Neva nu trebuie să...

Haină-Albastră îndreptă arma spre ea.

— Tacă-ți gura!

— Am să vin, spuse Neva, uitându-se la Lynn.

Valul de energie stimulat de boala lui Lucy se transformase în hotărâre rece, iar Lynn abia recunoscuse ochii care o priveau acum.

— Eli, adu-mi haina! spuse Neva.

— Nu pleci nicăieri! răspunse el.

— Adu haina sau o ucidem! zise Dinți-Lipsă.

— Lynn, spuse Neva, uitându-se pătrunzător în ochii ei, ai grijă de copilul meu bolnav!

Fiecare cuvânt trecu dincolo de protestul lui Lynn. Furia o împiedicase pe Lynn să își dea seama ce Neva știa prea bine; Vera era doctor, iar Lucy avea mare nevoie de ea – mai mult decât avea nevoie de mama ei. Dacă bărbații ar fi știut de ce este capabilă Vera, nu ar fi dat-o la schimb, indiferent cât de mult și-ar fi dorit-o pe Neva.

— Eli, spuse încet Lynn, neîncrezătoare în propriile cuvinte. Adu-i haina Nevei!

Când nu se mișcă, Lynn își luă privirea de la Neva și se uită la el. Tânărul îi studie chipul o clipă, iar Lynn își dădu seama că

el cântărea soarta lui Lucy și a Nevei în clipa în care, cu capul plecat, se duse să aducă haina. Neva se aplecă să scoată lațul din jurul gâtului mamei ei, dar Haină-Albastră o doborî la pământ și începu să îi lege mâinile în față înainte să o poată face. Lynn tresări, furioasă pe imposibilitatea de a-i opri.

— Ar trebui să știți că am să vă ucid pe toți, și curând! spuse ea.

— Ce cuvinte mari spui, fetiço, când sunt aici sus! rosti bărbatul de pe acoperiș.

— Și totuși m-ai auzit, nu?

— Îți stă bine cu asta, Extravaganto! îi spuse Haină-Albastră Nevei când îi strânse lațul în jurul gâtului. Să nu fugi de mine! zise și o lovi pe Vera cu piciorul în coaste, iar ea căzu într-o parte în noroi. Mi-a făcut plăcere să te cunosc, abia aștept să o cunosc și pe fiica ta!

Vera rămase cu fața în jos în noroi, refuzând să se uite la el. Neva privi în pământ, ignorându-l pe Eli când îi puse haina pe umeri. Bărbatul de pe acoperiș coborî pe antenă, ținând carabina spre Stebbs și Lynn când se retrase. Îl urmărea ceilalți trei, Haină-Albastră ridicând-o pe Neva în picioare, iar Șapcă-Verde sprijinind-o când se împiedică.

— Spune-i lui Lucy că o iubesc! îi zise Neva lui Lynn când trecu pe lângă ea.

Gâtul uscat o împiedică pe Lynn să vorbească. Ea răspunse numai dând din cap, iar siluetele se micșorară odată ce se îndepărtară, bărbatul de pe acoperiș ținând în continuare carabina spre ei.

— Doamnă, știu că a fost o dimineată dată naibii, spuse Stebbs, lăsându-se în genunchi în noroi lângă Vera, dar trebuie să te rugăm ceva.

— Lucy este bolnavă, spuse Eli. Foarte bolnavă.

Stebbs tăie funia care îi lega mâinile Verei, iar ea își masă încheieturile.

— Unde este? întrebă ea.

— La subsol, zise Stebbs și o ajută să se ridice în picioare. S-a întâmplat peste noapte.

El îi explică totul când intrară în pivniță și se adunară în jurul patului lui Lucy. Niciunul nu observă când Lynn își luă în liniște carabina și plecă.

Cele patru siluete erau ușor de reperat de pe acoperiș. Dinți-Lipsă era în față, Haină-Albastră o târa pe Neva în urma lui, Șapcă-Verde mergând lângă ea. Bărbatul de pe acoperiș se întorsese cu spatele spre casă, presupunând că ieșise din raza ei de acțiune. Nu ieșise, dar Lynn știa că nu îi putea nimeri pe toți patru fără ca unul dintre ei să se răzbune pe Neva. Nu putea decât să-i urmărească.

Neva se împiedică pe câmpul accidentat, își pierde echilibrul și căzu, sprijinindu-se pe mâini. Haina îi alunecă de pe umeri când se chinui să se ridice în genunchi. Lațul se strânse, iar Haină-Albastră se întoarse la timp ca să o vadă pe Neva punându-și pistolul la tâmplă. Lynn asistă, de la distanță, la momentul în care corpul Nevei căzu într-o parte, înainte ca sunetul focului de armă să ajungă la ea – un pocnet monoton care ar fi putut fi confundat cu ruperea unei crengi.

Sângele îi împrășcă blugii lui Haină-Albastră, iar el lovi cu piciorul trupul mort al Nevei. Mânia i se ridică în gât lui Lynn atât de puternic, încât fu gata să se înece în clipa în care ceilalți bărbați îl traseră de pe Neva. El se întoarse din nou spre casă, trecându-și degetul peste gât cu un gest inconfundabil. Lynn își îndoi degetul în jurul trăgaciului, nevoia de a adăuga un trup mort lângă al Nevei fiind așa de profundă, că aproape îi copleși simțul realității. Mama i-ar fi putut doborî pe toți de

la acea distanță, dar Lynn nu era încrezătoare, iar un glonț risipit i-ar fi adus pe cei patru împrăștiați în jurul casei și i-ar fi cauzat probleme lui Lucy în acele clipe în care conta fiecare secundă.

Dar, în loc să-și ducă la capăt amenințarea, ei plecară spre sud. Acum, că Lynn se afla în poziția mai înaltă, iar ei pierduseră elementul surpriză, șansele erau împotriva lor. Șapcă-Verde așteptă până când ceilalți bărbați se îndepărtară de trup, înainte să îngenuncheze și să-i acopere Nevei față cu haina ei.

Lynn era amortiță când băjbâi ușa, cu imaginea trupului neînsuflețit al Nevei zăcând singur în câmpul înghețat întipărită în minte.

— Stebbs! strigă Lynn pe scări. Am nevoie de tine afară.

El veni la baza scărilor.

— Ce e?

— Aici sus! spuse ea, iar bărbatul urcă scările și închise ușa în urmă când îi văzu expresia.

— Neva a murit.

— Cum?

— S-a sinucis, cu pistolul pe care i l-am dat. Nu cu mult timp după ce au plecat. Au lăsat-o pe câmp.

Stebbs se așeză greoi pe treptele de piatră, sprijinindu-și capul cu mâinile.

— Ce facem? întrebă Lynn.

— Va trebui să mergem să o luăm, dar acum avem probleme mai mari.

— Cât de bolnavă este Lucy?

— Nu știu multe despre boală, dar, după expresia de pe chipul bunicii, aș spune că este foarte bolnavă.

Lynn se așeză lângă el, ignorând apa rece care îi uda blugii.

— Ce facem?

Stebbs o cuprinse cu un braț, iar ea se rezemă de el.

— Puștoaico, noi doi nu ne descurcăm prea bine în situații pe care nu putem să le controlăm. Nu ai fi putut face nimic pentru Neva, iar acum nu o putem ajuta pe Lucy. Nu depinde de noi.

Tânăra își rezemă capul de umărul lui, lacrimile inutilității apărându-i în ochi.

— Nu cred că îmi place treaba asta.

Ușa se deschise brusc în spatele lor, iar Vera ieși afară, cu trupul tremurând și dezgolit al lui Lucy în brațe.

— Iisuse, femeie! strigă Stebbs.

— Face o criză! strigă Vera și dispăru peste malul heleșteului.

Ei alergară după ea, cu Eli în urma lor, și urcară pe mal, unde o văzură pe Vera scufundând silueta albă în gheața întunecată a heleșteului.

Lucy deschise ochii și tipă, apucând frenetic brațele puternice care îi țineau corpul sub apă. Lynn o apucă pe Vera și o trase înapoi, dar forța ei fu copleșită de hotărârea femeii mai bătrâne. Lynn ateriză pe spate, cu respirația tăiată.

— Dă-te jos de pe mine! strigă Vera. Trebuie să scădem febra sau moare!

Lucy dădu slab din picioare, eforturile ei trimițând unduiri prin apă care se sparseră de gheața care acoperea încă adâncul. Vera o scoase, iar membrele îi căzură moi pe lângă corp, stropindu-i fața lui Lynn cu picături înghețate.

— Ia-o! i-o dădu Vera lui Eli, care alergă înapoi în casă.

Vera căzu pe mal lângă Lynn, strângându-și brațele ude pe lângă corp.

— Era singurul lucru la care m-am putut gândi, spuse ea. Dacă febra depășește patruzeci de grade, poate să afecteze grav creierul. Trebuia să o răcesc, și repede.

— A funcționat? întrebă Stebbs.

— I-a oprit criza, dar o va face din nou.

— Ce e în neregulă cu ea? întrebă Lynn.

— Presupun că este o infecție bacteriană, deși ar putea fi virală. Istoricul ei medical mă face să cred că este prima dintre variante; întotdeauna a fost predispusă la cele bacteriene.

— Neva a spus că Lucy făcea mereu febră mare, zise Stebbs.

— Unii oameni fac o temperatură mai mare decât alții.

Vera se ridică în picioare, uitându-se la cristalele de gheață care se formau din nou în locul în care pătrunsese corpul fragil al lui Lucy.

— Va face din nou febră și va trebui să o scăldăm, adăugă ea.

— Am niște medicamente, spuse Lynn. În mare parte sunt expirate, dar am niște aspirină. Ar putea să-i scadă febra, nu?

— Ar putea, dar, dacă este veche, nu poate face multe împotriva infecției pe care o înfruntă ea. Oare e prea mult să sper că ai niște antibiotice?

Lynn scutură din cap și o urmă pe Vera când aceasta porni din nou spre casă și spre pacienta ei, cu brațele ude strânse în vântul care sufla tot mai puternic. Femeia lovi furioasă cu piciorul un bulgăre de pământ.

— Când am plecat, am scos pe furiș niște medicamente din oraș, dar mi-am ascuns sacul când am dat peste bărbații ăia pe drum.

— Este departe?

— Departe de mers pe jos ca să o ajute prea mult pe Lucy. M-au luat în camionetă și am mers o vreme înainte să ajungem la tabăra lor.

— Cât timp?

Vera tremură, fără ca reacția ei să aibă legătură cu temperatura.

— Mult.

— Știi în ce direcție? Ai putea să o găsești din nou?

Lynn deschise ușa pentru Vera, iar ele coborâră împreună în pivniță. Eli o înfășurase pe Lucy în câteva pături și o întinsese în patul de lângă sobă. Vera îi atinse fruntea cu mâna, încruntându-se.

— Aveam o busolă la mine și o hartă. Mi le-au luat ei. Știu că am mers spre est de aici și aș putea recunoaște din nou zona. Totuși, până am găsi medicamentele și ne-am întoarce, ar fi prea târziu.

— Am o camionetă, spuse Lynn. Mergem cu ea.

Vera strânse păturile în jurul nepoatei ei, luând hotărârea în secunda în care puse mâna pe carnea fierbinte a lui Lucy.

— Plecăm acum. Eli – rămâi lângă Lucy! Dacă mai face vreo criză, trebuie să o scalzi. Știu că este neplăcut, dar este singura cale să-i scazi temperatura. Arată-mi aspirina aia.

Lynn îi dădu râvnitul flacon Verei, rușinată de zăngănitul celor câteva pilule dinăuntru.

— Astea sunt expirate de câțiva ani, constată Vera. De obicei, aș spune că medicamentul acesta nu mai poate fi folosit de mult timp, dar nu avem de ales, zise, dându-i flaconul lui Eli. Strivește două pilule și amestecă-le cu puțină apă și încearcă să o faci pe Lucy să le bea. Tu..., zise ea, arătând spre Stebbs. Scoate lenjeria de pe celălalt pat și pune niște apă la fiert, ca lenjeria curată să fie pregătită. Și continuă să fierbi apa, ca să o sterilizezi pe cea murdară. Dacă îi scade febra, va transpira abundent și probabil va vomita. Asta, în cel mai bun caz.

— Care este cel mai rău caz? întrebă Stebbs.

— Nu îi scade temperatura.

Camioneta porni fără probleme, iar Lynn oftă ușurată.

— Erai îngrijorată? întrebă Vera.

— Nu conduc mult, doar în cazuri de urgențe, răspunse ea. Camioneta nu vrea să pornească întotdeauna, și azi a fost o zi dată naibii.

— Corect.

Lynn se îndreptă direct spre vest, lovind ușor volanul cu mâinile, într-un efort de a-și canaliza energia. Cuvintele i se adunau în piept, căutând să iasă.

— Suntem norocoase că nu au venit decât după topirea zăpezii. Nici măcar cu camioneta asta nu am fi reușit să mergem prin toată zăpada aia.

Ideea că un lucru atât de simplu ca topirea zăpezii ar fi dictat dacă Lucy trăiește sau moare o făcea să se simtă nesigură.

— A fost vorba să vină mai devreme, spuse calmă Vera. Dar Roger – cel care vorbea...

— Dinți-Lipsă? întrebă ea, dar Vera îi aruncă o privire inexpressivă. Cel căruia îi lipsesc dinții?

— Da, el e Roger. A spus că ar trebui să aștepte. O voiau pe Neva, dar știau că vor trebui să vă ia prin surprindere. Dacă ar fi folosit camioneta, le-ai fi auzit motorul și ai fi urcat pe acoperiș în câteva secunde, iar ei nu ar fi reușit să conducă înainte ca zăpada să se topească un pic. Roger a spus că, din ce știi despre tine, nu au nicio garanție că nu ne vei împușca pe toți, inclusiv pe mine.

— Poate că așa fi făcut-o, în urmă cu câteva luni, recunosc ușor Lynn.

— Cum a ajuns Lucy la tine?

Lynn tăcu o clipă, cântărindu-și cuvintele. Vera încă nu știa că Neva este moartă, iar ea trebuia să-i dea vestea.

— Nu puteau avea grijă de ea, spuse ea încet. Este greu să supraviețuiești aici, iar ei nu erau pregătiți pentru vreme. Credeau că vor avea mai curând un adăpost.

— De ce nu au avut? Se pare că sunt destule case abandonate prin preajmă.

— Planul lor inițial era să stea în casa mea, aproape de sursa de apă. Când au văzut că sunt acolo, și-au dat seama că nu pot să o ia. Erau epuizați și slăbiți. Neva nu voia să plece de la râu, deci au rămas acolo.

— Unde locuiau?

— Eli s-a descurcat și le-a făcut un adăpost. Stebbs – bărbatul de la mine de-acasă – m-a convins să vin să-i vizitez. Eli și Neva au hotărât că lui Lucy i-ar fi mai bine cu mine.

— Nu ar fi trebuit să încerce așa ceva, spuse Vera, punând mâna pe geamul din dreapta și depărtându-și degetele. Aș fi putut să-i întrerup sarcina, iar ei ar fi rămas în oraș.

— De ce nu ai făcut-o?

— Neva nu a vrut să o facă. A spus că preferă să nască bebelușul aici, decât să rămână în oraș și să renunțe la el.

— L-a pierdut, spuse Lynn. Era băiat.

— Dus la termen?

— Ăăă...

— Avea burta mare când l-a născut? Bebelușul era dezvoltat pe deplin?

Lynn își aminti căldura tot mai slabă din mănunchiul pe care i-l dăduse Stebbs și pe Eli desfăcându-l ca să vadă dacă era băiat sau fată.

— Cred că da.

Lynn se gândi la cum stătea Neva ghemuită la micul mormânt, vizitându-l credincioasă în fiecare zi, indiferent cât de frig era. Aceeași hotărâre o afișase și când își dăduse viața pentru cea a fiicei ei, iar Lynn își simți stomacul răsucindu-se la gândul că Neva știuse ce era pe cale să facă înainte de a pleca.

Traversară o intersecție, Lynn ignorând fără griji indicatorul de oprire din colț.

— Este un oraș aici, spre sud, dar este abandonat. Semăna cu cel în care ai fost?

Nu știa dacă ar fi fost sau nu de folos să o îndemne pe Vera să vorbească, dar mersul orbește nu le-ar fi dus nicăieri. Șansele lui Lucy scădeau odată cu soarele și cu fiecare viraj al roților.

— Nu-mi amintesc niciun oraș. Am stat pe platforma camionetei în majoritatea timpului, întinsă pe spate; nu vedeam prea mult în lateral și nu mă uitam nicăieri.

Implicația cuvintelor Verei îi făcu lui Lynn să i se-ntoarcă pe dos stomacul.

— Dacă nu ai văzut cine știe ce, probabil că era în vest. Nu sunt prea multe în direcția asta.

O vreme, merseară în tăcere. Lynn ținea strâns volanul, articulațiile albindu-i-se.

— Ți se pare cunoscut ceva de aici? Suntem prea departe? Vera se uită pe geamul ei, scuturând din cap.

— Nimic nu mi se pare cunoscut, dar cred că eram mai departe de atât. Îmi aduc aminte că am văzut o turlă de biserică și că mi s-a părut ciudat să văd o biserică atât de mare aici, în mijlocul pustiului.

— Era albă?

— Da, dar clopotul era prăbușit în fața turlei.

Speranța îi răsări în piept ca o floare de șofran prin gheața iernii, iar Lynn viră la dreapta.

— Știu locul ăla, este vechea biserică metodistă. Când eram foarte mică, mama obișnuia să mă ia cu ea la vânătoare, deoarece se temea că aş ieși singură afară, dacă m-ar lăsa acasă. Vâna curcani sălbatici aici. Clopotul încă atârna pe-atunci.

— Mama ta?

— Nu mai este, răspunse Lynn. Din toamna trecută.

— Îmi pare rău!

Lynn conduse repede în lumina tot mai slabă, scrutând orizontul după turla bisericii. Nu mai fusese atât de departe de casă de când o adusese mama ei când era mică și, chiar dacă simțul orientării îi era fin, nu putea avea încredere în amintirile ei de demult pe întuneric.

— Trebuie să îți spun ceva, zise Lynn. Despre Neva.

— Nu mă pot gândi acum la ea, spuse Vera. Nu pot să îi opresc din ce îi fac. Este mai bine să mă concentrez la Lucy și la ce pot face să fiu de ajutor.

— Este moartă.

— Ce?

Pentru prima dată, Vera își mută privirea de la geam, calmul ei spărgându-se cu o singură silabă.

— S-a împușcat pe câmp, la scurt timp după ce au luat-o.

Vera închise ochii și-și sprijini capul de sticla rece.

— Neva, biata mea copilă. Îmi pare atât de rău, puiule!

Lynn lăcrimă, dar se uită drept înainte, simțindu-se stingerită în cabina mică a camionetei, cu Vera care își jelea fiica lângă ea. Turla bisericii se ridica neagră în fața soarelui ce apunea, razele roșii ale serii pătrunzând prin gaura făcută de clopotul căzut.

— Iată biserica! spuse Lynn, mergând încet pe lângă ea. Știi unde suntem acum?

Vera deschise ochii, își șterse cele câteva lacrimi rătăcite și își drese vocea.

— Nu eram departe de aici; după colț era un mic cimitir. Tocmai trecusem de el, când le-am auzit camioneta venind. Am fost destul de isteată, încât să îmi ascund sacul în spatele

unei pietre de mormânt, dar destul de proastă, încât să nu mă ascund și eu. Speram să mă ia cineva cu mașina.

— Aici nu este ca în oraș, spuse Lynn. Este mai bine să nu ai încredere în nimeni la început și să îi faci să o câștige.

— Atunci, este exact ca în oraș.

Lynn conduse în tăcere spre micul cimitir, parcând astfel, ca farurile să lumineze mormintele, creând umbre lungi și negre în spatele pietrelor.

— Îți amintești care dintre ele?

— Am o idee vagă, spuse Vera când deschise portiera. Am ascuns rucsacul, cu tot ce aveam în el.

— Nu li s-a părut ciudat să călătorești cu mâinile goale?

— Nu gândeau cu creierul când m-au prins.

Vera și Lynn se despărțiră în partea centrală a cimitirului în umbrele lungi ale serii. Mergând, tălpile lui Lynn se afundară în pământul moale. Rucsacul se sprijinea de partea din spate a unei pietre de mormânt înclinate, dedesubtul fiind negru de umezeală.

— L-am găsit! strigă ea, luând rucsacul cu o mână.

— Ai grijă! strigă Vera. Am seringi acolo. Dacă se sparg, sunt complet inutile.

Lynn îi dădu rucsacul Verei și o privi cât verifică interiorul.

— Sunt lichide injectabile; va trebui să sperăm că nu au înghețat de când le-am lăsat în urmă.

— Mai sunt în regulă?

Vera ridică din umeri.

— Singurul lucru pe care îl putem face este să-i administrăm o injecție și să așteptăm.

Se îndreptară spre sud, Lynn apăsând puternic pe pedală acum, că nu mai căutau repere. Se lăsa întunericul, iar ea

observă că Vera se încorda de fiecare dată când traversau o răscruce de drumuri.

— Îmi pare rău! spuse ea când observă că Lynn o privea. Așa sunt obișnuită. Când văd un semafor, mă gândesc să mă opresc.

— Mama obișnuia să oprească la toate, spuse Lynn zâmbind. Zicea că i se pare, pur și simplu, greșit să nu le respecte.

— Acum este altă lume, spuse Vera. Îmi pare rău de mama ta!

— Și mie de fiica ta!

— Pentru moment, am de gând să mă concentrez să o salvez pe Lucy. Am să jelesc mai târziu.

Lynn accelerează.

Optsprezece

Acul intră în pielea fierbinte a lui Lucy, lăsând în urmă o cută.
— Este deshidratată, constată Vera. I-a mai rămas ceva în stomac?

Eli scutură din cap.

— Am pisat câteva aspirine și le-am pus în apă, dar le-a vomitat destul de repede.

— Continuă să o hidratezi. Temperatura îi scade, dar va crește din nou, chiar dacă antibioticele funcționează. Organismul ei are nevoie constant de medicamente ca să lupte cu infecția. Probabil c-am să reușesc să-i mai fac două injecții cu ce mi-a mai rămas, dar nu vor ucide bacteriile. Se vor înmulți și, într-o săptămână sau două, ne vom regăsi în aceeași situație.

— Deci ne trebuie mai multe antibiotice, spuse Stebbs.

Vera dădu aprobator din cap și-i aranjă lui Lucy o buclă după ureche.

— Am auzit povești de groază despre oameni care mureau aici din cauza unor lucruri mai simple; nu am vrut să scap din oraș doar ca să mor de la o zgârietură pe care am ignorat-o o zi în plus. În laboratorul meu aveam medicamente injectabile, așa că mi-a fost destul de ușor să iau câteva și să modific stocul.

Dar să-ncerc să iau mai multe sau din laboratorul altcuiva ar fi fost sinucidere curată.

Ultimul cuvânt al Verei umplu aerul cu o liniște apăsătoare, iar ea duse mâna la gură ca și când ar fi vrut să nu-l rostească.

Stebbs își dresе vocea și se uită la Lynn.

— Va trebui să cauți în câteva case pastilele care îi trebuie.

Lynn începu să își lege grăbită șireturile de la bocanci, deși tocmai se așezase.

— Plec acum.

— Te însoțesc! spuse hotărât Eli, luându-și ghetele de sub patul lui Lucy.

— Faci des asemenea lucruri? i se adresă Vera tinerei, recăpătându-și calmul.

— Uneori, spuse Lynn când își puse haina. Dacă ne trebuie ceva ce nu avem la îndemână. Totuși, nu am mai făcut-o de mult; nu știu cum mai arată acum casele din apropiere.

— Oamenii care m-au luat... asta făceau – umblau după diverse. Mergeau din casă în casă și luau orice li se părea util: medicamente, pături și unelte. Adunau tot în tabăra lor.

— De ce să le fi trebuit toate lucrurile alea? întrebă Lynn complet uluită.

— Nu le trebuie. Le iau pentru ca alții cărora *chiar* le trebuie să fie nevoiți să vină la ei.

— Ca să facă schimb, termină Stebbs în locul ei. Nemernicii dracului!

Lynn își aminti de călătorul de pe drum, de străinul căruia ghetele îi fuseseră scoase din picioare, doar ca să fie depozitate pe cine știe unde.

— Nici măcar pentru medicamente n-am să fac schimb cu ei!

— Nu contează, spuse Vera. Nu ai ce-și doresc. Sunt lângă râu. Acum, cu toată zăpada topită, debitul e destul de bun, așa

că n-au nevoie de apă. Dar va trebui să conduci o bună bucată de vreme înainte să ajungi la o casă pe care să n-o fi devastat ei.

Lynn își puse pistolul la centură și carabina pe umăr.

— Atunci așa vom face, zise ea. Cu siguranță, există vreun loc în care să nu fi ajuns nenorociții.

Seara era rece, iar ea se aplecă spre Eli când se îndreptară către camionetă.

— Ți-a spus Stebbs? întrebă încet Lynn.

— Despre Neva? Da.

Lynn își sprijii capul de volan înainte să pornească motorul.

— Nu pot să cred că a făcut așa ceva. Eli, îți jur că nu m-am gândit niciodată că l-ar folosi ca să se sinucidă!

El îi atinse obrazul.

— Știu. Și este în regulă.

— Nu mă condamni?

— Nu. Dacă asta a fost decizia ei, în cele din urmă ar fi găsit altă metodă.

Lynn îi strânse mâna, după care porni camioneta, o povară ridicându-i-se de pe umeri la gândul că fața Nevei nu se număra printre cele pentru care ar fi trebuit să se simtă vinovată.

— Nu știu cât de departe să mergem. Vera părea să creadă că oamenii ăia au prădat multe dintre casele de pe aici. S-au îndreptat spre vest, iar tabăra lor este undeva în sud. Vom merge spre est aproximativ o jumătate de oră și vom începe să verificăm casele.

Eli urmări cum treceau în viteză pe lângă câmpuri și păduri.

— N-ai de gând să faci vreo prostie, nu-i așa?

— Nu cât conduc.

— Știi ce vreau să spun. Eram acolo când i-ai amenințat.

— Am să-i ucid, Eli. Acum nu este momentul, dar am s-o fac.

— Asta n-o s-o aducă pe Neva înapoi.

— Nu încerc să o aduc înapoi. Au intrat pe proprietatea mea și mi-au luat ceva, iar eu le-am permis. Câtă vreme am ce-și doresc, au să o facă din nou. Dacă îi las în pace, îmi asigur distrugerea.

— Vera a spus că nu ai nimic din ce-și doresc.

— Azi au vrut-o pe Neva. Acum, ea nu mai este. Ar putea să se-ntoarcă după mine sau să decidă că o vor înapoi pe Vera. Iar dacă ar ști că Stebbs și Lucy pot să găsească apă...

— Dar nu știu.

— Au mai încercat să ia casa, când mama încă trăia. O vor; numai că și-au dorit-o mai mult pe Neva. Debitul râului n-o să fie mereu bun; iar, dacă singurul lor motiv este să adune lucrurile de care au nevoie alți oameni, în cele din urmă au să vină după heleșteul meu.

— Așadar, ce-ai de gând să faci împotriva unei tabere pline de bărbați? Nici măcar nu știi câți sau unde sunt.

— Vera va ști.

Eli tăcu o vreme cât se uită la întunericul de afară.

— Lui Stebbs n-o să-i placă asta.

— Nu Stebbs mă conduce. Mi se pare că tu ești cel căruia nu îi place ideea.

— La naiba, Lynn, ce vrei să spun? Da, te rog, atacă o grămadă de bărbați furioși care te copleșesc numeric și care nu te-ar uide rapid?

— Spune ce vrei, zise Lynn. Încerc să intru pe aici.

Frână și intră pe o alee din stânga, deși nu se mai mișcaseră de treizeci de minute. Nu voia să se certe cu Eli, dar nici să cedeze nu avea de gând.

Lynn strigă spre casă înainte să intre.

— Nu vreau să fiu împușcată ca o hoață după ce am trăit atât de mult timp, îi spuse lui Eli.

Nu răspunse nimeni, iar cei doi intrară pe ușa din față. Din clipa în care intrară, își dădură seama că bărbații le-o luaseră înainte. Pernele canapelei erau aruncate pe podea, iar mobila tapițată fusese tăiată.

— De ce să fi făcut așa ceva?

— Ca să caute lucrurile de valoare pe care le-au ascuns oamenii, presupuse Eli.

— Cele cu adevărat valoroase sunt în bucătărie.

— Ei bine, este goală, răsună vocea lui Eli dintre pereții camerei alăturate.

Lynn îl urmă. Văzu ușile dulapului deschise. Sertarele fuseseră scoase și aruncate pe podea. Tacâmurile dispărușeră. Câteva paie de plastic se rostogoliră pe podea, în urma pașilor ei.

— Să verificăm baia, spuse Lynn, dar era la fel de goală, cu excepția periuței de dinți din chiuvetă ai cărei peri erau răsfirați și permanent întăriți.

— Rahat! spuse Eli, uitându-se într-un sertar de lângă duș. Au luat totul. N-au lăsat nici măcar o cârpă de spălat!

Celelalte case în care intrară erau la fel de devastate. Hotărârea lui Lynn deveni de nestrămutat, iar ei nu-și mai vorbiră restul serii. Erau la aproape două ore distanță de locuința ei, când, în spatele unor copaci, găsiră o casă fără etaj care nu fusese scotocită.

— Ei bine, spuse Eli când intrară într-o sufragerie imaculată. Mă simt prost să spun asta despre cineva care a întreținut o casă atât de curată, dar sper că a suferit de vreo boală infecțioasă și că are un dulap bine aprovizionat cu medicamente.

Trecură pe lângă bucătărie și se duseră țintă spre baie.

— Am dat lovitura! spuse Eli, deschizând frenetic dulapul de sub chiuvetă.

Aplecându-se, Lynn văzu rândurile de flacoane portocalii cu medicamente aliniate cu grijă, zilele săptămânii fiind însemnate pe capacele albe.

— E vreun antibiotic?

— Știu doar câteva denumiri, spuse el, ținând o mână de flacoane în raza lanternei lui Lynn. Iată cel puțin unul – Amoxicilină. Pe celelalte pot doar să le ghicesc.

Lynn își aruncă rucsacul gol la picioare.

— Le luăm pe toate; Vera va ști ce sunt.

Goliră sertarul și verifică restul băii. Găsiră plasturi, tifon, bandaje și, în plus, o trusă de prim ajutor cu mostre de analgezice.

În bucătărie erau destule produse conservate, iar Lynn luă o oală nouă, o tigaie, două farfurii și niște tacâmuri.

— De obicei, nu aș lua atât de multe, spuse ea, cumva timid. Dar mi-ar folosi o tigaie nouă, și mă tot aștept ca Lucy să-mi spargă una dintre farfurii.

— Mai bine să le iei tu, nu ei, zise Eli și o ajută să își care proviziile la camionetă.

— Ce părere ai? întrebă Lynn, în timp ce punea ultimul sac pe platforma camionetei. Să mai încercăm una sau să ne îndreptăm spre casă?

— Spre casă, spuse Eli.

Lynn dădu afirmativ din cap și întinse mâna spre portiera șoferului. Eli o opri.

— Lasă-mă să conduc, ești epuizată.

Nu îl contrazise, iar capul îi alunecă într-o parte când se ndreptară spre sud, radiatorul ademenind-o spre odihna binemeritată. Când camioneta nu se mai mișcă, se trezi tresărind, dezorientată de razele soarelui care răsărea. Eli opri motorul și își sprijini fruntea de volan.

— Ești trează? reverberă de pe bord vocea lui.

— Mda.

— Bun. Am lăsat medicamentele la tine acasă. Acum am nevoie de ajutorul tău.

— De ajutorul meu?

Eli dădu aprobator din cap și coborî din camionetă, făcându-i semn ca să îl urmeze. Neva zăcea pe pământ, cu pistolul înghețat în palmă. Chiar dacă Șapcă-Verde se străduise să o acopere, chiciura din timpul nopții îi închisese rana de la tâmplă și-i înghețase ochii deschiși. Fără să spună vreun cuvânt, Eli îi ridică trupul neînsuflețit.

Cei doi o întinseră cu grijă pe platforma camionetei. Lynn îi luă arma din mână și o puse în buzunar, ascunzându-i mâna Nevei sub haină. Merse în spate cu Neva cât de aproape de râu puteau să ajungă cu camioneta, iar apoi îi târâiră pe rând corpul rigid spre dumbrava de frasinii. Săpară pământul toată dimineața, așezând-o pe Neva lângă băiețelul ei nebotezat.

— Se pare că ne petrecem mult timp împreună săpând morminte, spuse Eli, ștergându-și transpirația rece de pe frunte.

— Nu cred că pot să mai sap unul.

— O să supraviețuiască, zise Eli și o luă în brațe pe Lynn, care era extenuată. Este un copil puternic.

Părăsiră mormintele și merseă ținându-se de mână pe lângă cabana unde Neva refuzase să își părăsească bebelușul, acum singura santinelă care îi supraveghea pe amândoi.

Febra lui Lucy se manifesta așa cum avertizase Vera, cu șiroaie de transpirație și vomă. Stebbs era ocupat tot ducând așternuturile urât mirositoare la oala de fontă suspendată deasupra focului. Cât se schimbau așternuturile, Lynn o ținea pe Lucy în brațe, sprijinindu-i capul blond pe braț și legănându-

ușor înainte și înapoi. Când soarele apuse, oboseala o ajunsese din urmă, iar Lynn se prăbuși pe patul ei.

Degetele mici care-i pieptăneau părul o treziră dintr-odată la miezul nopții.

— Lynn? întrebă vocea răgușită, care părea doar o șoaptă.

— Hei, micuțo, ce faci trează? Ar trebui să fii în pat.

— Mi-e sete!

— Bine. Întinde-te!

Lynn o trase pe Lucy în patul ei și se ridică în picioare. Eli și Stebbs stăteau așezați pe jos, rezemați de zidul de piatră, sprijinindu-și capul unul de celălalt. Pe podea, la picioarele patului lui Lucy, Vera își rezema capul de ramă. Lynn îi ocoli pe toți, pe vârfuri, ca să ia cana lui Lucy. Știa că ar fi trebuit să îi trezească pe ceilalți și să le împărtășească ușurarea adusă de faptul că Lucy își revenise, dar își dorea micul miracol pentru sine. Lynn umplu cana cu apă curată din cămară și apoi îi sprijini fetiței capul cu mâinile cât bău.

— Gata, spuse ea și căzu slăbită din nou pe pernă. Pot să dorm aici, cu tine?

— Sigur! zise Lynn și se urcă în pat, iar Lucy se lipi de ea, fără ca febra să se mai simtă în căldura emanată de trupul micuț al fetei.

— Ai spus că vine mama. Unde este?

Pentru o clipă, Lynn o mângâie pe Lucy pe spate în tăcere.

— Cât de multe îți amintești?

— Doar că ai spus că vine mama și că apoi nu m-am simțit prea bine. Mi s-a părut că o zăresc pe mama, dar, când m-am trezit, am văzut că bunica doarme aici, așa că e posibil să fi fost eu confuză.

— Nu, puiule, mama ta a venit să te vadă.

— Acum a plecat?

— Da, scumpo, a plecat.

Lynn continuă s-o maseze pe Lucy pe spate, trasând cercuri concentrice și încercând să o adoarmă din nou.

— Deci bunica ne-a găsit?

— Da, și te-a salvat de febră. Ești bolnavă, micuțo. Va trebui să iei niște medicamente.

Lucy scoase limba.

— Eli și cu mine am fost nevoiți să mergem mult cu mașina ca să luăm medicamentele, deci este important, bine? Vreau să le iei, și punct!

— Bine, se auzi răspunsul fără tragere de inimă, urmat de un sforăit ușor câteva clipe mai târziu. Lynn o cuprinse cu brațele-i lungi, încordându-și mușchii într-o încercare inutilă de a o proteja pe față de toate pericolele.

— Am să mă asigur că nimic n-o să te mai rănească.

Nouăsprezece

— **E**ste o nebunie! protestă Eli în dimineața următoare, când Stebbs se uită la ei peste cafea. Nu pot să cred că te-ai gândit măcar să o lași să plece.

— Nu eu îi dau ordine, spuse Stebbs. Dacă Lynn vrea să plece, va pleca, și niciunul dintre noi nu o poate opri.

— Puteai măcar să îi spui că nu ești de acord.

Stebbs sorbi lung din cafea înainte să-i răspundă.

— Nu sunt atât de sigur că aş fi putut.

— Mulțumesc! spuse Lynn.

— Glumești! zise neîncrezător Eli.

— Liniște! îi mustră Vera de lângă patul lui Lucy, unde pacienta extenuată dormea agitat. Se simte mai bine, dar tot e bolnavă. N-ați vrea să ieșiți?

— Îmi pare rău, doamnă! spuse Stebbs, ridicându-se grăbit în picioare.

— Nu-mi mai zice așa, domnule! rosti Vera și aruncă o față de pernă murdară spre el. Simte-te liber să o speli după ce-ți termini de băut cafeaua! Și, după ce adoarme fetița, ai să-ți dai jos pantalonii.

Eli și Lynn înțepeniră din mers, uitându-se șocați unul la celălalt.

— Cred că vrea să se uite la piciorul meu, le explică Stebbs și le făcu semn cu ochiul.

— Aș putea să-ți rup din nou osul și să-l poziționez corect, spuse Vera, în încercarea de a-și masca roșeața din obraji.

— Ei bine, ar fi grozav, spuse Lynn, pe un ton jenat, și se grăbi să urce scările, urmată îndeaproape de Eli.

Stebbs le ignoră privirile pline de șicane când îi urmă afară.

— Uite, Eli, știu că nu îți place ideea ca Lynn să se ducă și să le cerceteze tabăra, dar are dreptate. Forța lor va spori. Dacă intenționăm să facem ceva în privința asta, trebuie să acționăm acum, și nu mai târziu.

— Și ce vom face?

— Până nu văd, n-am de unde să știu cu siguranță, răspunse Lynn. S-ar putea să fie atât de puternici, încât să nu putem face nimic. În afară de a pleca.

Speranța răsări în ochii gri ai lui Eli.

— Ai face-o?

— Probabil – în cel mai rău caz.

— Ascultați-mă amândoi! spuse Eli, uitându-se de la unul la celălalt în timp ce vorbește. În Entargo, s-a zvonit dintotdeauna că în California situația este încă... normală. Că, lângă mare, au atât de multe stații de desalinizare, încât sunt independenți și că apa chiar le prisosește. Dacă este adevărat, ar trebui să mergem cu toții acolo.

— S-a zvonit? întrebă Stebbs, accentuând cuvintele. Unde ai auzit așa ceva?

— Lucrurile astea s-au tot spus, înțelegi? Bradley a aflat din surse militare, dar a spus că, în principal, totul e ținut secret ca oamenii să nu plece și să continue să plătească apa.

— Sau este o dovadă de milă, ca să-i împiedice pe proști să răătăcească spre vest în căutarea unui lucru care nu există, spuse

Stebbs. Le-ai duce pe Lynn și pe Lucy mii de kilometri pe jos, fără apă, expunându-le la Dumnezeu știe ce pe drum?

— Este doar o *idee*! spuse, defensiv, Eli.

— Îmi pare rău, Eli! zise Lynn. Aș prefera să împușc oameni în Ohio, decât să merg pe jos până în California.

Eli pufni și se uită spre pământ.

— Uite, spuse Stebbs, încercând să risipească tensiunea dintre ei. Știu că nu ești obișnuit cu modul în care trăim aici. Ai învățat multe, dar următoarea lecție va fi grea. Trebuie să apărăm ce este al nostru; altfel, o să murim. Lynn o știe dintotdeauna, a trăit așa cum eu nu am făcut-o, dar lucrurile au o logică. Am fost prea comod și prea mulțumit, ca să văd pericolul pe care îl prezentau bărbații ăia. De îndată ce fumul nu s-a mai văzut dinspre sud, nu m-am mai gândit la el.

— Și eu nu am fost destul de inteligentă să-mi dau seama că ce-am văzut pe cer e lumina becurilor aprinse! spuse cu amărăciune Lynn.

— Nu trebuie să te învinovățești pentru asta, puștoaico! Vera a spus că ei folosesc generatoare. Pe lângă electricitate, au și căldură. Am presupus că au murit; de fapt, au făcut un schimb. Nu aveai de unde să știi la ce te uiți, dacă n-ai văzut niciodată un bec aprins.

— De unde fac rost de benzină pentru generatoare? întrebă uluit Eli.

— Se tocmesc, spuse Stebbs. Au câteva femei acolo. Vera a spus că patru litri de benzină valorează o jumătate de oră. S-au stabilit în South Bloomfield, zise Stebbs. Lynn, îți e cunoscut locul ăsta?

Lynn dădu aprobator din cap. South Bloomfield era un mic sat de lângă râu, spre sud, cu un pod, un grup de case și o primărie

la răscrucea de drumuri. Fata scotocise prin casele de acolo în urmă cu câțiva ani, în căutarea unei foarfece.

— Plec! spuse ea cu încăpățănare. Cât mai curând posibil.

— Măcar permite-mi să te însoțesc, zise Eli. Nu îmi place ideea să pleci singură.

— Îmi pare rău, Eli, dar, dacă te iau cu mine, ar fi ca și când aş intra în oraş claxonând. Eşti la fel de delicat ca un elefant în pădure. Iar Stebbs m-ar încetini, fără supărare!

— Piciorul meu o să se vindece. Într-o zi, ai să-ţi retragi cuvintele, domnişoară!

— Între timp, tot fug mai repede decât tine, spuse ea, ignorând privirea întunecată pe care i-o aruncase Eli. Mă duc să văd ce face Lucy.

Când coborî, Lynn o găsi pe Vera uitându-se printre medicamentele pe care le luaseră.

— Cum ne-am descurcat?

— De fapt, destul de bine, spuse Vera, ridicând un flacon ca să-l vadă Lynn. Ăsta e Augmentin. În mod normal, aş spune că este un pic prea puternic pentru o persoană de statura lui Lucy, dar a expirat şi şi-a pierdut o parte din efect. Am să-ncep cu ăsta, şi-o să vedem dacă dă rezultate.

Ea îi înmână un alt flacon, cu câteva mici pastile.

— E Amoxicilină – un antibiotic universal pe care aş prefera să i-l dau, dar nu e la fel de puternic ca Augmentinul şi, oricum, nu am destule pastile ca să i le administrez constant suficient de mult timp, încât să ucidă toate bacteriile. Păstrează-le tu şi, dacă vei avea vreodată o tăietură urâtă, ia pastilele până-ţi trece.

Lynn se uită la Lucy, liniştit ghemuită sub pătura curată, cu Câinele Roşu proaspăt fiert ținut strâns sub bărbie.

— Infecția asta bacteriană... cum a luat-o? Din apă? Din mâncarea pe care i-am dat-o?

— Nu știu sigur cum a căpătat-o, Lynn. Dar pot să-ți spun că, dacă nu ai fi hrănit-o bine în ultimele câteva luni, ar fi murit cu siguranță.

— Corect.

— Nu este vina ta. Pur și simplu, s-a întâmplat.

— Este ceea ce este – așa zicea mama.

— Pare o femeie inteligentă, spuse Vera, apoi îi zâmbi lui Lynn și o atinse pe umăr. Nu vreau să te supăr, dar am s-o mut pe Lucy în casa de lângă râu. Aerul umed de aici ar putea să favorizeze apariția unei noi infecții.

— Ai putea să o muți la etaj, îi propuse Lynn. Acolo e destul de uscat.

— Probabil, dar noaptea este încă frig și, judecând după țevile pe care le văd în pivniță, sus nu e niciun șemineu funcțional, am dreptate?

— Da, recunoscui Lynn. Nu este niciunul.

— Eli a spus că micul adăpost pe care l-a construit cu Stebbs este etanș, că păstrează căldura și că înăuntru nu se simte niciun curent. Îmi pare rău, dar, pentru starea în care se află Lucy, este un loc mai potrivit decât o fermă veche.

— Este în regulă, spuse Lynn. Vreau să fie sănătoasă. Eu am să mă descurc. Când pleci?

— Aș vrea să duc azi la râu medicamentele și un pat potrivit pentru ea. Dacă am fi toți în pat și-n siguranță până la căderea nopții, aș fi mulțumită.

— Ia patul în care stă.

— Ești sigură?

— Nu-mi trebuie aici, spuse Lynn. Am să fiu singură.

Își propuse să fie pe acoperiș la plecarea lor. Vera traversă curtea noroioasă, cu Lucy adormită pe umărul ei. Eli o urmă cu patul și rucsacul Verei. Stebbs merse lângă el, cocoșat de medicamente, de niște pături în plus și de carabina mamei, instruit să i-o lase lui Eli la casa de lângă râu. Lynn știa că el ar fi refuzat-o dacă ar fi încercat să i-o dea personal, așa că se baza pe Stebbs ca să respingă obiecțiile lui Eli.

Eli ajunsese până la stiva de lemne, apoi lăsă jos patul și se întoarse. Lynn oftă și se uită din nou prin lunetă, ca să se distragă. Vera și Stebbs se opriră să îl aștepte, iar ea o văzu pe Vera apropiindu-se de Stebbs mai mult decât era necesar cât el îi vorbi. Lynn își mușcă buza ca să nu zâmbescă mai mult.

— Ticălos viclean, spuse ea în șoaptă.

— Hei! se auzi vocea lui Eli de dedesubt. Știu că nu ești mulțumită de mine, dar nu cred că merit vorbele astea.

— Nu-ți erau menite, zise Lynn, dând din cap spre cuplul mai în vârstă de la distanță. Nu îi face să te aștepte prea mult timp. Lucy trebuie să stea în casă.

Eli se așeză lângă ea pe șindrila, ignorând faptul că se concentra la carabină, și nu la el.

— Nu vreau să plec.

Lynn se asigură că își controla vocea înainte să se întoarcă spre băiat.

— Vera și Lucy au nevoie de tine.

— Și tu nu ai.

Cuvintele fură tăioase și amare ca aerul pe care îl respirau, coborând între ei ca niște țurțuri. Lynn își plecă din nou capul spre lunetă, venind destul de aproape, încât genele să atingă metalul rece.

— Nu la asta m-am referit.

— Și, totuși, este adevărat, zise Eli, uitându-se spre sud. Mă-ngrijorează ce-ai să faci după ce plecăm.

— Ce vrei să spui?

— Promite-mi doar că n-ai să faci vreo prostie.

— Bine.

Eli oftă și puse o mână pe umărul ei. Fata ezită o clipă, după care îi prinse mâna la rândul ei.

— Întoarce-te! îi ceru Lynn, vocea tremurândă trădând-o. Când ai să poți. După ce le vezi în siguranță.

— Cât de curând posibil, zise el răgușit și apoi plecă.

Ieși în curte, cu umerii coborâți de frig și capul plecat împotriva vântului. Lynn îi supraveghe cu carabina, nepermițându-și să verse lacrimi, înainte ca ei să se facă nevăzuți.

După lăsarea întinericului, îmbracă o haină de vânătoare de camuflaj, își puse carabina pe spate și-și umplu o ploscă.

— Nu este o prostie, Eli, zise ea când închise ușa și traversă câmpul, spre sud.

După spusele mamei, cândva fusese frumos să locuiești în South Bloomfield. Cocoțată în copacul de pe creastă, în razele soarelui care răsărea, Lynn văzu că majoritatea caselor erau de cărămidă, cu două etaje și verande vechi și încovoiate. Câteva aveau piscine acum goale, exceptând cadavrele animalelor care avuseseră ghinionul să cadă în ele. Orașul era în amonte față de adăpostul în care stăteau Eli și Lucy, unde râul era mai lat. Podul care îl traversa fusese reconstruit chiar înainte de Criză, întărit cu balustrade de oțel care încă străluceau. O relicvă a trecutului se ivea deasupra satului – un turn de telefonie mobilă, unde Lynn reperă o santinelă imediat după răsăritul soarelui.

Era invidioasă pe poziția santinelei din turn. De la înălțimea lui, singurul lucru care îl împiedica să vadă la nesfârșit era rotunjimea pământului. Crengile goale nu ofereau cine știe ce adăpost. Lynn știa că ar fi murit odată ce-ar fi fost zărită, deci era constrânsă să rămână în copac până la lăsarea întunericului. Santinela fusese scutită de muncile zilnice din oraș, ceea ce însemna că este un trăgător foarte bun. Lynn îl reținu ca prima țintă.

Prima activitate din oraș se desfășură la mijlocul dimineții. Bărbatul pe care îl numea ea Haină-Albastră scoase trei femei dintr-o casă galbenă din apropiere de centrul orașului. Era înarmat. Ele erau sumar îmbrăcate și tremurau în aerul rece, dar nu încercau să se acopere. Bărbații care treceau pe lângă femei nu prea se uitau la ele; văzuseră deja tot ce era expus.

Oricât de mult voia să îl ucidă, Haină-Albastră nu era prioritatea ei. Părea să răspundă de femei și, chiar dacă era înarmat, se îndoia de capacitățile lui în bătaia focului. Vorbise prea mult când venise după Neva, iar Lynn observase cum evita să o privească în ochi, uitându-se la tot ce era împrejur. Haină-Albastră nu avea privirea rece a unui individ care să țină gura ca să-și ascundă neliniștea. Merita un glonț, dar, mai întâi, trebuia să-i împuște pe cei mai abili dintre ei.

Haină-Albastră conduse femeile spre râu, dispărând pe un mal din apropiere. Lynn le urmări cu binoclul când ieșiră după câteva minute, ude și ținându-și brațele în jurul corpului, ca să păstreze căldura. Șapcă-Verde mergea lângă cea mai tânără fată, iar Lynn îl văzu strecurându-i ceva în mână înainte să dispară din nou în casă. După cât de strâns apucă fata darul, Lynn presupuse că este mâncare.

Lynn continuă să se uite cu binoclul la Șapcă-Verde, iar femeile intrară din nou în casa galbenă. Acțiunile lui o făcură să simtă un val de îndoială în marea calmă a furiei sale reci. Când venise să o ia pe Neva, afirmase că îi pare rău că Lucy este bolnavă, iar Lynn își dădu seama după ochii lui albaștri că nu spune cuvinte goale. Boala copilei îl tulburase, iar apoi o și ajutase pe Neva să se ridice de pe pământul înghețat, când se împiedicase, înainte să moară.

În trecut, îi fusese ușor să își dea seama cine sunt inamicii – oricine în afară de mama. Dar, chiar dacă el făcea clar parte din grupul de bărbați, lui Lynn nu îi venea să îl țintească prin luneta carabinei, cu degetul îndoit pe trăgaci. Să-i strecoare niște mâncare în plus fetei aproape dezbrăcate și moarte de foame nu era ceva ce ar fi făcut un individ care trebuia neapărat ucis, deci îl însemnă pe Șapcă-Verde drept o țintă nesigură. Avea sau nu să-l ucidă în funcție de cum ar fi reacționat după ce primul glonț va fi fost tras.

Bărbatul care fusese pe acoperișul ei urmărea totul din poziția lui din fața primăriei, singura clădire păzită. Stătea pe un scaun de grădină în parcare, cu o carabină pe genunchi. Șapcă-Verde se îndepărtă de casa galbenă și discută cu el câteva minute, dar nu reuși să-i atragă întru totul atenția. Gardianul era constant cu ochii la mișcarea de pe străzi – îi urmărea pe ceilalți bărbați și pe oamenii care veniseră să facă negoț. Șapcă-Verde nu reuși să îl distragă, iar el își schimbă poziția când niște bărbați care nu făceau parte din grupul lor intrară în oraș, ca să îi poată nimeri cu arma dacă era nevoie. Lynn îl însemnă ca a doua țintă.

Odată cu apropierea prânzului, negustorii începeau să intre în oraș. Totodată, razele soarelui se reflectau din zăpada care se

topea, cauzându-i o migrenă lui Lynn. Oamenii veneau și plecau, mai mulți decât ar fi presupus că există în micul lor colț de lume. Nu vedea destul de bine ce adusese toată lumea pentru troc, dar rezervoarele roșii de benzină erau ușor de reperat, la fel ca buteliile rotunde și portabile de propan.

Un bărbat și o femeie apărură pe drum, îndreptându-se sovăielnic spre oraș. Protectoare, ea ținea o boccea la piept. Lynn miji ochii prin binoclu și văzu un mic pumn ieșind din partea de sus a păturii, încălzit în părul ei. Când se apropiară de centrul orașului, un bărbat ieși din casa cea mai mare și îi chemă de pe verandă. Lynn își luă carabina.

Nu îl cunoștea. Era înalt și avea umerii lați, părul roșcat și o încredere care îi spuse imediat că este șeful. El îi salută cordial pe cei doi. După expresia precaută de pe chipul femeii, Lynn își dădu seama că știe destule despre el, cât să fie înfricoșată. Soțul gesticulă spre bebelușul din brațele soției. Roșcatul dădu din cap ca și când ar fi înțeles, dar ridică din umeri la întrebările lor, arătând spre biserica de lângă primărie.

Femeia scoase pumnul bebelușului din părul ei și-i dădu boccea soțului, mergând cu capul plecat spre biserică. Lynn auzi plânsul strident al bebelușului din poziția ei dintre copaci, deși tatăl îl legăna în brațe. Femeia bătu la ușa bisericii, iar Dinți-Lipsă – Roger, după spusele Verei – o deschise.

Ea zări un licăr alb și negru în spatele lui, iar Lynn aproape căzu surprinsă din copac. În biserică se afla o vacă, o vacă de lapte. Plimbând copilul de colo-colo pe veranda casei din cărămidă, găleata atârna pe brațul tatălui. Mama dispăru în biserică împreună cu Roger. Lynn spera că ușile sunt destul de groase, ca plânsul copilului să nu se audă cât mama făcea ce trebuia pentru a-l hrăni.

Veniră alți negustori. Roșcatul-Înalt rămase pe verandă, unde începu să se formeze un rând. El se așeză la o masă, cu un creion și o hârtie în față, află ce voiau negustorii, ce aduseseră în schimb și dacă trocul era acceptabil. Un bărbat se îndreaptă cu o canistră de douăzeci de litri de benzină spre masă și făcu cale întoarsă cu o carcasă întreagă de căprioară pe umăr.

Cei mai puțini norocoși se vindeau sau își vindeau femeile. Roșcatul-Înalt nu le ducea personal în casă, dar Haină-Albastră, Roger și un bărbat cu barbă neagră își încasau plata la diferite ore din timpul zilei. O femeie veni să ceară apă, cu gălețile goale în mâini și copiii agățați de picioare. Șapcă-Verde începu să se joace cu micuții femeii, ca să îi distragă cât Barbă-Neagră o duse la râu mai mult decât era necesar ca să ia apă.

Lynn hotărî să nu îl împuște pe Șapcă-Verde.

Roșcatul-Înalt se tocmea considerabil cu un bărbat care condusesese o camionetă plină cu pături, cu lăzi cu conserve de legume și cu o saltea. Roșcatul-Înalt tot scutură din cap, iar bărbatul se întoarse la camionetă și reveni cu un pachet de țigări, ceea ce îl făcu să se răzgândească, așa că scrise ceva pe o bucată de hârtie și i-o dădu, îndrumându-l pe bărbat spre primărie. Gardianul de acolo se uită la hârtie, scuipă pe jos și o băgă în buzunarul de la spate. Roger și Barbă-Neagră goliră camioneta, în timp ce bărbatul îl urmă pe gardian în afara orașului, spre est. Apărură după câteva minute, târând în urma lor un despicător de lemne.

Sunetul unui motor o făcu pe Lynn să tresară. Un camion imens fără tobă de eșapament intră în oraș, cu platforma atât de încărcată de bunuri, încât stătea pe osiile din spate. Doi bărbați săriră de pe platformă și începură să descarce tot din camion, cărând prada în primărie, unde gardianul avea un registru. Alți doi bărbați ieșiră din cabină. Lynn începu

să numere pe degete. Odată cu prezența acestor hoți întorși, șansele bărbaților creșteau. Cu mult.

Soarele începea să coboare din nou spre orizont, când un bărbat duse un pachet de mâncare spre turnul de telefonie mobilă, unde santinela coborî o găleată pentru prânzul lui, urinând după aceea fără grabă peste margine. Roger duse vaca de la biserică într-o curte neîngrijită și o legă de un stâlp ca să pască. Hoții se adunară pe verandă cu Roșcatul-Înalt, ținându-și picioarele ridicate pe balustradă și discutând cu capetele înclinate pe spate. Valul de vizitatori scăzu, apoi se opri de tot când umbrele lungi lăsară semne întunecate pe zăpada tasată.

Santinela coborî din turn după apus, aptitudinile lui devenind inutile. Gardianul de la primărie făcu schimb cu un hoț mai puțin vigilent, și strălucirea necunoscută a becurilor se văzu din case. Vaca mugi ca să fie condusă înapoi înăuntru, iar Roger o duse din nou în biserică. Briza slabă care suflase se potoli suficient, încât Lynn să audă scârțâitul saltelelor și hruitul generatoarelor. Roșcatul-Înalt rămase pe veranda acope-rită, supraveghind totul.

Luminile erau încă aprinse în unele case, când Lynn coborî din copac, cu picioarele amortite de atâta vreme în care rămăsese nemișcată. Își întinse gâtul și brațele, continuând să se uite la orașul de dedesubt. În fața primăriei încă mai stătea un gardian; cu ochiul liber, îi zărea silueta întunecată și slab luminată în lumina artificială ce strălucea deasupra parcării. Pe veranda fiecărei case din capătul vestic și estic al orașului era câte un gardian. Dincolo de bolta strălucirii calde a electricității, Lynn nu putea vedea nimic. În întuneric, era posibil ca gardienii să fie prezenți, dar la fel de probabil era și să nu mai fie nimeni de pază.

Lynn se furișă spre est prin pădure. Bărbatul care făcuse troc pentru despicătorul de lemne venise, în schimb, pregătit cu o camionetă încărcată cu bunuri. Dacă bărbații fuseseră dispuși să se lipsească de toate aceste bunuri, probabil că aveau cu prisosință, ba chiar și un gardian care să le păzească. Numărase unsprezece bărbați în total, și nu avea nevoie să fie surprinsă de un al doisprezecelea, dacă ea și Stebbs ar fi ales să atace.

Traversă drumul spre est și merse prin tufe spre râu. Luna răsări, dezvăluind faptul că nu avea de ales.

Dădu buzna pe ușa lui Stebbs fără să bată, făcându-l să se întoarcă spre ea cu o tigiaie ridicată deasupra capului.

— Iisuse, Lynn! Ce faci?

— Indivizii ăia construiesc un baraj.

Douăzeci

— **R**ahat! spuse Stebbs când ajunseră pe culme. Nu glumeai!
— Nu.
Utilajele, scheletice și albe în lumina lunii, erau împrăștiate pe pajiștea de pe malul îndepărtat al râului. O urmă întunecată păta pământul din jurul râului, unde lățiseră zona destinată bazinei, grămada mare de pietre din apropiere fiind amenințător de solidă. Stebbs luă binoclul lui Lynn și se uită mijit la ele.

— Rahat! spuse el din nou. Au săpat deja un bazin destul de mare și au suficiente pietre, încât să oprească râul oricând vor. Probabil că nu au putut lucra în noroi, deci așteaptă un îngheț sau să se usuce pământul.

— În orice caz, îi vor lăsa pe Eli și pe Lucy fără apă într-o săptămână, spuse Lynn.

— Pe ei și pe toți ceilalți din aval care contează pe râu pentru apă, completează Stebbs, apoi îi returnă binoclul lui Lynn și studiază zona digului. Rahat!

— Când Lucy era bolnavă, ai spus că noi nu suntem genul de oameni care să agreeze situațiile pe care nu le pot controla. Ai spus că trebuie să putem face ceva.

— Mi-aduc aminte.

— Cred că este timpul să facem ceva.

— Știu. Dar ce?

Se uită o clipă la el, analizându-l și mușcându-și buza.

— Cum te mai simți?

Stângaci, Stebbs își lăasă greutatea pe piciorul bolnav.

— M-am simțit și mai bine, recunosc, în mare parte înainte să devin olog.

— Poți să rămâi nemișcat un timp?

— Mă pricep la așa ceva.

— Ai mâncat ceva în ultima vreme?

Stebbs se încruntă confuz.

— Am mâncat destul de bine în seara asta. De ce?

— Vino aici! Vreau să te prezint unui copac, prieten cu mine.

Stebbs se ținu de cuvânt, foșnind mai puțin decât Lynn, reușind chiar să adoarmă cocoțat în copac. Lynn îi oferise creanga lungă și lată pe care o folosisese mai devreme ca să stea întinsă. Ea era comod culcușită pe trunchi, unde crengile formau un „V”, cu genunchii la piept. Își sprijinea capul pe ploscă, permițând legănării ușoare a crengilor să o ademenească să se odihnească, dacă nu chiar să adoarmă. Și mușchii încordați ai spatelui și picioarele aveau nevoie de o pauză, așa că și-i întinse pe rând, în timp ce lumina gri a răsăritului apăru la orizont. Îi șuieră lui Stebbs să se trezească, iar cei doi urmăriră santinela urcând în turnul de telefonie mobilă.

— Și ieri a ieșit la răsărit?

— Mai devreme.

Stebbs își dresă vocea și împrumută din nou binoclul.

— Ține-l tu! îl îndemnă ea. Eu am văzut.

Prin luneta carabinei, Lynn îi urmări pe bărbați îndeplinindu-și datoriile pe care le avuseseră și în ziua precedentă. Gardianul care fusese pe acoperișul ei își reocupă poziția din fața primăriei, iar Roger scoase vaca, din biserică, la păscut.

— Lapte, mormăi ca pentru sine Stebbs. Aproape uitasem că există așa ceva. Se pare că își țin proviziile în primărie, de vreme ce este singurul loc păzit. Vaca și femeile sunt excepția. Trebuie să înțelegi că, dacă începem să tragem cu arma, o parte din fetele alea ar putea fi rănite.

— Sunt dispusă să-mi asum riscul ăsta. Pariez că și ei.

Stebbs se mișcă pe creangă, mutându-și privirea spre oamenii care se îndreptau spre camion. Aceiași patru hoți porniră motorul și ieșiră din sat cu platforma goală.

— Ția sunt gunoieri?

— Da. Îmi imaginez că o să atacăm cât sunt plecați?

— Așa zic. Au plecat la aceeași oră ca ieri?

— Nu i-am văzut plecând. S-ar putea chiar să-și petreacă noaptea în afara satului, în funcție de cât departe trebuie să meargă să caute diverse.

— Vrem să atacăm când nu sunt aici, imediat ce pleacă și nu sunt așteptați să se întoarcă.

Lynn urmări camionul prin lunetă, ignorând impulsul de a apăsa pe trăgaci.

— La asta mă gândeam și eu.

Preț de o oră, Stebbs urmări satul în tăcere, returnându-i în cele din urmă binoclul lui Lynn și ridicându-se pe un cot.

— Ei bine, așa spune că până acum ai avut dreptate. Mai întâi, eliminăm santinela din turn, apoi gardianul de la primărie. După asta, pe tipul cu barbă și pe cel cu haină albastră. Trebuie să așteptăm și să vedem ce facem în privința individului cu șapcă verde.

— Și cum rămâne cu tipul înalt? Cel care răspunde de tot?

— Nu l-am văzut.

Lynn îi dădu din nou binoclul, gesticulând spre oraș.

— În fața bisericii, este o casă mare din cărămidă, cu verandă. Acolo s-a tocmit ieri cu oamenii.

Fata ridică arma din nou la ochi, dar veranda era pustie. Mișcarea de la una dintre ferestre îi atrase atenția.

— Fii atent! spuse ea. Vine.

Una dintre femeile din casa galbenă deschise ușa de la intrare, cu o pătură pe umerii fragili. Traversă drumul șchiopătând, deși în ziua precedentă nu părea rănită. Roșcatul-Înalt veni pe verandă, cu o ceașcă de cafea în mână, și se rezemă de unul dintre stâlpi.

— El este, spuse Lynn, dar nu primi niciun răspuns. Ce zici? Să îl doborâm înaintea gardianului de la primărie?

Liniște.

— Stebbs? Ce zici?

— Asta trebuie să fie decizia ta, răspunse el, luând încet binoclul de la ochi și dându-i-l din nou lui Lynn.

— De ce?

— Pentru că este tatăl tău.

— Ești sigur? întrebă Lynn, când, pe întuneric, pășiră din nou, cu picioarele înțepenite, în casa ei.

— N-am cum să-l confund. Asta schimbă situația? Este singura rudă pe care o ai pe lume, știi?

— Așa e, îmi e rudă. Dar, în ultima vreme, m-am gândit că poate reprezintă partea rea din mine, lucrurile pe care le-am făcut și care nu m-au deranjat până când nu mi-ai zis că ar trebui să mă deranjeze.

Stebbs se gândi la asta cât o urmă greoi.

— L-am cunoscut pe tatăl tău, Lynn, și te cunosc pe tine. Ai făcut ce ai crezut că trebuie să faci. Nu te-ai bucurat și nici nu ți-a plăcut să rănești pe cineva doar ca să te distrezi. Ce-ai moștenit de la el a fost spre binele tău – dorința de a supraviețui și abilitatea de a înțelege cum să reușești. Niciodată n-a existat vreo persoană întru totul bună sau rea; nici eu, nici tu, nici

mama sau tatăl tău. Așadar, repet: depinde de tine. Faptul că e tatăl tău schimbă ceva?

— Bun sau rău, este un străin pentru mine și o amenințare pentru prietenii mei, spuse Lynn. Îl eliminăm.

Încălțările lor scârțâiră prin roua serii, care înghețase peticele rare de zăpadă rămase încă pe pământ.

— Peste câteva zile o să vină înghețul, spuse Stebbs. Camionul ăla cu gunoieri a plecat în dimineața asta. Dacă ai dreptate, și își petrec noaptea în afara satului, va trebui să acționăm repede. Eu spun să vorbești acum cu Eli. Putem fi acolo înainte să răsară soarele.

— Nu vrea să ia parte la asta. Noi doi ne descurcăm.

— Poate că da. Poate că nu. Doi lunetiști sunt buni doar dacă ajută pe cineva de la sol. Nu avem nicio garanție că vom nimeri fiecare țintă și, după ce ai tras primul glonț, ei se vor împrăștia. Am fi obligați să îi ucidem din prima pe cei trei, iar apoi să așteptăm mult timp cât se ascund. Am sta în copaci doar cu ce avem asupra noastră, iar camionul cu cei patru bărbați ar putea să se-ntoarcă oricând. Și ăsta-i cel mai bun scenariu, presupunând că niciunul dintre noi nu va fi împușcat. Dacă moare unul dintre noi, moare și celălalt.

— Nu-mi place ideea. Știu că ai lucrat cu el, dar Eli nu știe să tragă cu arma.

— Nu, dar pentru apa lui luptăm. Nu crezi că i-ar plăcea să aibă șansa să o apere personal?

Lynn se gândi la discuția lor de pe acoperiș, la gustul amar al inutilității care reieșea din cuvintele lui Eli.

— O să-l punem la curent și-o să vedem ce zice.

— Te va urma oriunde, spuse Stebbs.

— Știu.

— Să ții la oameni aduce și suferință, nu-i așa?

Lynn se gândi la iarna lungă și friguroasă care trecuse așa de frumos împărțind pivnița cu Lucy și petrecându-și o noapte cu Eli în patul său. Fără ei doi, ar fi fost singură noaptea și-ar fi tintuit întunericul cu privirea ca să alunge suferința și nebunia.

— Nu mi-aș dori altceva, spuse ea.

— Ești sigură că este necesar? întrebă Eli, analizând harta brut desenată cu creionul de Stebbs.

— Vor deveni și mai puternici. Gunoierii vor continua să fure din zona rurală, până nu va mai rămâne nimic pentru niciun localnic. Mai devreme sau mai târziu, toți le vom cerși ceva, răspunse Stebbs, ridicând-o în poală pe Lucy, care zâmbea, întrucât nici măcar seriozitatea adulților nu îi afecta bucuria de a evita ora de culcare.

Vera stătea lângă sobă, fierbând apa luată din râu pentru Lucy, încruntată de îngrijorare. Soba încălzea micuța casă de lângă râu atât de bine, încât Lynn simți o dâră de transpirație curgându-i pe piept.

— Știu că nu îți place situația, îi spuse ea lui Eli. Dar trebuie să știi că nu am face-o dacă nu am fi obligați.

— Ești sigură de asta?

— Nu ucid oameni din ranchiună. E, pur și simplu, o chestiune de supraviețuire.

Eli îi cântări cuvintele, ochii lui gri căutând răspunsuri.

— Ce vrei să fac?

— Important este să îi distragi pe cei de la sol. Odată eliminată santinela din turn, vor fi orbi, spuse Stebbs. Bărbatul care păzește primăria este competent, deci va fi următorul eliminat. Dar asta tot ne lasă cu cinci bărbați care pot să se ascundă și să ne aștepte.

— Patru, dacă presupunem că Șapcă-Verde este un om bun, adăugă Lynn.

— Să presupunem că nu este, spuse Stebbs. Dacă este, cu atât mai bine.

— Deci îi distrag? întrebă Eli. Fac ceva care să îi scoată afară pe toți?

— Exact, dădu Stebbs din cap, arătând spre hartă. Te trimit să incendiezi primăria, unde sunt proviziile. Le trebuie ca să își mențină puterea.

— Stai! îl întrerupse Lynn. Un incendiu? O să dureze un timp ca să iști unul. Cum este Eli în siguranță dacă încearcă să îl iște? Și cum trece de gardian?

— Ți-a spus mama ta vreodată de cocktailurile Molotov?

— Ăăă, nu.

— Sunt destul de ușor de făcut – torni benzină într-o sticlă și-i pui un dop de cârpă, pe care Eli îl va aprinde. Dacă arunci pe acoperiș câteva din astea, șindrilele alea se aprind imediat.

— Pare o idee bună, confirmă Eli, dând lent din cap, dar gardianul tot rămâne în ecuație.

— Totul depinde de sincronizare. Când auzi primul foc de armă care elimină santinela, alergi spre primărie. Vor încerca să înțeleagă de unde s-a tras. Gardianul de la primărie își va părăsi postul ca să vadă dacă santinela e cea care trage. Asta e ocazia ta să ajungi acolo și să dai foc.

— Și cine îl va ajuta să iasă? întrebă Lynn.

— Noi doi și carabinele noastre, răspunse Stebbs, în timp ce Vera o luă pe Lucy din poala lui.

Ea îi aruncă o privire întunecată lui Stebbs, pe care bărbatul o rată sau pe care, poate, o ignoră.

Lynn scutură din cap.

— Nu-mi place ideea.

— Eu sunt cea mai bună alegere, spuse Eli. Sunt mai rapid decât voi, iar voi trageți mult mai bine. Cu tine și Stebbs în

copaci, probabil sunt în mai multă siguranță acolo, decât stând aici și pălăvrăgind.

Lynn își coborî privirea la mâini și nu răspunse. Stebbs își continuă ideea.

— Cele două ținte principale sunt santinela și gardianul primăriei. După ce dă Eli foc, au de ales: să își lase lucrurile să ardă sau să riște să îi împușcăm. Vor risca, dar tatăl ei este un ticălos inteligent. El va ști ce punem la cale și va trimite oameni care să ne dea de urmă cât ceilalți sting incendiul. Lynn, tu ai să elimini trei ținte, iar apoi vei ocupa altă poziție. În cel mai bun caz, după tine va trimite un singur om, pe care-l vei putea omorî când vine; apoi, ai să te concentrezi asupra orașului.

— Și tu? întrebă Vera, studiindu-i chipul îngrijorată. Câte gloanțe vei trage înainte să te muți?

— Draga mea, eu sunt prea bătrân și prea încovoiat ca să mă mișc. După ce mă instalez, acolo rămân, fie ce-o fi. Voi încerca să-i bag la apă așa.

— Să ții cont că n-a plouat mult în ultimul timp, spuse Eli.

Lynn îi găsi mâna pe sub masă. Nu-și putea exprima în cuvinte recunoștința pe care o simțea pentru umorul de care dădea Eli dovadă.

— Când plecăm? întrebă tânărul.

Stebbs și Lynn făcură un schimb de priviri, veselia momentului dispărând.

— Înainte de răsăritul soarelui, spuse el. Mănâncă bine, odihnește-te, curăță-ți armele!

Lynn îi strânse mâna lui Eli; nu avea să-i dea drumul până n-ar fi fost obligată să o facă.

Părăsiră împreună casa de lângă râu, fără să găsească scuze pentru plecarea lor, mergând tăcuți și ținându-se de mână spre

casa ei. Lucy dormise cât își finalizaseră planurile, așa că Lynn se mulțumise să-i atingă mica frunte în semn de rămas-bun, pielea fetei fiind moale și rece la atingere. Lynn era convinsă că nu ar mai fi putut vreodată să o atingă fără frica de a-i simți febra arzându-i pe sub piele.

— Ce i-a spus Vera despre Neva?

— Adevărul, până la un punct. I-a spus că mama ei a făcut un sacrificiu ca să o salveze, deoarece prețuia viața lui Lucy mai mult decât pe a ei.

— Ăsta e adevărul, spuse Lynn, gândindu-se la ultima privire lungă pe care i-o aruncase Neva, împreună cu instrucțiunile de a-i spune lui Lucy că o iubește. Cum face față Lucy situației?

— Pe cât de bine te poți aștepta. Pune întrebări ale căror răspunsuri sunt greu de oferit, apoi tace perioade lungi de timp.

Lynn pufni.

— Am să cred când am să văd!

Coborâra împreună pe scări.

— Vreau să îți dau un pistol, spuse ea. Am câteva. Nu vreau să rămâi neînarmat la sol.

— Stebbs mi-a împrumutat pușca lui, dar nici măcar nu am atins vreodată un pistol, fată de la țară.

— Ne vom antrena acum.

El o luă de mână, conducând-o spre pat.

— Putem să ne petrecem timpul și-n alte moduri, mai plăcute. Nu vreau să stau în frig și întuneric trăgând cu arma, când pot să rămân la căldură, cu tine.

— Ai să regreti că nu mi-ai acceptat oferta.

Însă el o trase mai aproape, iar Lynn își sprijini capul de umărul lui.

— Am să regret și mai mult dacă astea ar fi ultimele noastre ore, și ni le-am petrece cu o armă, în loc să stăm împreună.

Lynn se apropie de el.

— Nu vorbi așa!

— În plus, Stebbs ne-a spus să ne odihnim.

— Mda, îl tachină ea. *Să ne odihnim!*

— Nu vreau decât să te îmbrățișez, Lynn.

Eli o cuprinse în brațe, iar ea simți calmul pe care îl emana el mereu, umplându-i inima cu un sentiment pe care crezuse că doar pentru mama avea să îl simtă. Se întoarse cu fața spre pieptul lui, ca să nu-i vadă lacrimile când plânse încet, știind că mama nu și-ar fi riscat niciodată viața de dragul altora. Peste câteva ore, Lynn avea să se cațăre într-un copac la câțiva kilometri de heleșteul ei, ca să tragă gloanțe de care nu se putea lipsi, astfel încât Eli, Lucy și nenumărați alți străini din aval să aibă apă de băut. Inhală mirosul lui Eli și își îngropă fața mai adânc în pieptul lui, strângându-l în brațe, până ce urma să fie obligată să îi dea drumul.

Douăzeci și unu

Era foarte frig când ieșiră la miezul nopții ca să se întâlnească cu Stebbs. Se îngrămădiră ca să se încălzească, fără măcar să se deranjeze să îl tachineze pe bătrân când veni dinspre râu, și nu din direcția casei lui. În momentul în care îi dădu un rucsac lui Eli, vaporii de benzină se răspândiră din el în valuri.

— Ai grijă cu ăsta, conține ultima rezervă de benzină pe care am depozitat-o în pivniță! îl avertiză Stebbs pe Eli, în timp ce băiatul își puse rucsacul pe umăr. Ia o brichetă! Nu vreau să riști ca vântul să îți stingă chibriturile.

— De când ai bricheta? întrebă Lynn.

El ridică din umeri.

— Dintotdeauna.

— Nemernicule!

Se îndreptară spre sud și merseră în liniște, zăngănitul sticlelor din rucsacul lui Eli fiind singurul sunet care îi însoțea. Când ajunseră pe culme, Stebbs o ajută pe Lynn să urce în copac, iar fata se așeză pe o creangă groasă. Apoi, Stebbs și Eli aveau să pornească puțin mai spre est, unde Stebbs găsisese un loc potrivit din care să tragă, mai aproape de oraș. Eli avea să aștepte împreună cu el. Tânărul își luă rămas-bun repede și tăcut, licărul mâinii albe zărindu-se în beznă când o flutură.

Lynn luă carabina și-și puse și pistolul în centură. Cât așteptă ca soarele să răsară, începu să ningă domolit.

Soarele apără cu repeziciune, ceața gri de dinainte răsăritului dispărând repede când astrul se zări deasupra orizontului. Lynn vedea că oamenii se mișcau în case, siluetele întunecate stând ascunse în spatele perdelelor. Santinela nu ieșise încă. Ea își schimbă poziția și își șterse palmele de blugi. Gardianul primăriei ieși, se ușură în curtea lui și se îndreptă spre postul său. Roger conduse vaca spre pășune. Tatăl ei apără pe verandă, cu cafeaua în mână. Neliniștită, Lynn evită să îl privească.

Picaseră de acord asupra faptului că, deși el era liderul, era important ca santinela și gardianul de la primărie să fie primii eliminați. Tatăl ei câștigase locul al treilea la acea loterie. Primul foc al lui Lynn era menit pentru santinelă, iar al lui Stebbs, pentru gardian. După aceea, aveau să tragă în voie, fiecare alegându-și ținta. Lynn nu îl contrazisese, deși spera ca glonțul ei să fie cel care să-i doboare tatăl.

Îl urmări prin lunetă, întrebându-se ce ar fi simțit mama dacă ar fi știut că fumul din sud era cauzat de un foc din trecutul ei. Ele nu discutaseră niciodată despre tatăl ei – era o fantomă care nu trăise niciodată. Lynn îl crezuse mort dintotdeauna, și poate că așa percepușe și mama lucrurile. Dar el trăia, și nu venise niciodată după ele. Le abandonase, iar ea i-ar fi dăruit un singur lucru prin talentele pe care mama își dorise ca Lynn să le stăpânească. Ideea că glonțul pe care îl trăsesese prea târziu spre coiot ar putea fi răscumpărat acum o liniște. Chipul lui în reticul o făcu să-și îndoaie degetul în jurul trăgaciului, nerăbdătoare să simtă singura mângâiere pe care i-o putea oferi mama din mormânt.

Tatăl ei scuipă prima gură de cafea și traversă drumul spre locul în care stătea, cu pușca pe genunchi, gardianul

primăriei. Schimbară câteva cuvinte. Tatăl scutură din cap și se îndreptă spre casa galbenă, unde erau ținute femeile, și bătu la ușă până ce Haină-Albastră răspunse. Intră în casă, iar santinela din turn ieși câteva clipe mai târziu, punându-și haina pe umeri.

Îl urmări spre turn, așteptând să ajungă sus, apoi Lynn scoase siguranța armei. Putea doar să presupună că și Stebbs urmărea totul și că Eli era pregătit pentru focul ei de armă. Tânăra își trase puternic abdomenul și inspiră, reținând, pentru o clipă, aerul în plămâni.

Trase. De la distanță, trăsăturile chipului santinelei erau neclare, dar locul prin care ieși glonțul fu ușor de văzut. Stropi de sânge căzură din turn, urmați repede de carabina și de cadavrul lui. Ceilalți reacționară la focul de armă înainte ca trupul să atingă pământul. Bărbații țâșniră din case ca albinele dintr-un stup deranjat; la etajul casei galbene, chipuri palide se lipiră de ferestre.

Lynn îl reperă pe Eli alergând pe malul apropiat al râului, când gardianul primăriei sări de pe scaun, cu capul înclinat întrebător. Gardianul își ridică arma pe umăr, strigând la ceilalți bărbați, în timp ce traversă parcare ca să se uite mai bine la turn. Tatăl ei alergă spre bărbați, urlându-le ordine. Lynn aținti arma spre el tocmai în clipa în care Eli apără cu cocktailul Molotov aprins legănându-i-se în mână. Tânărul îl aruncă într-un arc grațios, toți ochii privindu-l când explodeă într-un râu de foc pe șindrile.

Tatăl ei reacționează imediat. Strigă după gardianul primăriei, care se întoarce pe loc. Stebbs și Lynn traseră în același timp, reticulul ei fiind îndreptat spre tată. Bărbatul căzu, ținându-și un umăr distrus. Mâna îi atârna moale de brațul distrus, arma zăcând inutilă pe pământ. Gardianul căzu în genunchi și trase

spre Eli înainte ca glonțul lui Stebbs să îl ajungă. Creierul gardianului explodează prin ceafă, dar nu înainte ca glonțul său să atingă rucsacul lui Eli.

Eli se transformă într-o sferă vie de foc.

Lynn țipă din copac, urmărind neputincioasă cum brațele care o ținuseră cu doar câteva ore în urmă se zbăteau în agonie. Picăturile de lichid îi zburau din vârfurile degetelor, improșcând drumul. Știa exact câte gloanțe avea, și nu își permitea să risipească niciunul. Un foc de armă l-ar fi scăpat de pielea îmbibată de benzină.

Glonțul păru să zboare încet, prelungindu-i fiecare secundă de chin. Lynn continuă să urmărească totul prin lunetă, incapabilă să își mute privirea din calea singurului glonț pe care îl trăsesese vreodată cu dragoste.

Lynn sări pe pământ și coborî grăbită valea, spre oraș. Mirosul fumului era puternic în aer. Fuiore negre se ridicau deasupra acoperișului primăriei. Stebbs trăgea, dar ea nu vedea și nu știa dacă gloanțele lui își găseau țintele. Alergă la vale, cu brațele larg deschise ca să își păstreze echilibrul.

Roger alerga la deal ca să o întâmpine, furia strâmbându-i chipul. Fata alergă direct spre el, furia ei ignorând arma pe care o ținea când se aruncă direct spre el. Corpurile li se ciocniră și duhoarea stătută a transpirației masculine o învălui când se rostogoliră împreună la vale, fiecare încercând să îl apuce pe celălalt. Ea se ridică prima în picioare, dar el o lovi cu patul puștii în spatele genunchilor. Lynn ateriză pe burtă, cu respirația tăiată. El i se urcă în spate, iar plămânii i se striviră și mai mult când îi trase capul spre spate, ținând-o de păr.

— Ce crezi că faci, fato? Joci jocuri de război?

Îi împinse fața în pământ, iar ea se zbătu. Încercă să respire, dar inspiră doar pământ. Bărbatul îi ridică din nou chipul, batjocorind-o.

— Bărbații au două arme, știi? Una pentru acum, zise și-i atinse nasul cu țeava armei, și una pentru mai târziu.

Când își mișcă mâna liberă spre fermoar, ea se răsuci sub el, lovindu-l cu genunchiul în vintre și scoțând cuțitul din bocanc.

— Mama m-a învățat să am mereu un cuțit la mine.

Bărbatul rămase în urma tinerei, ținându-și, în stare de șoc, intestinalele, pe când Lynn dispăru în vale, cu pistolul lui prins la centură.

Lynn se opri brusc într-o poiană și se aruncă pe burtă ca să studieze satul. Haină-Albastră dispăru în casa galbenă, ieșind la o fereastră de la parter cu pușca pe umăr. Însă fu tras în jos de o mulțime de mâini albe și de cuțite de bucătărie. Șapcă-Verde era singurul bărbat care încerca să stingă incendiul, dar era înarmat cu o singură găleată și pierdea lupta. Barbă-Neagră alerga spre est, dar ea nu avea de unde să știe dacă voia să scape sau să îl găsească pe Stebbs. Un glonț îl doborî; cel de-al doilea glonț al ei îl ucise. Tatăl ei intră, clătinându-se, într-o casă albastră din mijlocul orașului. Lynn văzu o mână însângărată trăgând draperiile de la parter, dar mișcarea fu rapidă. Șapcă-Verde renunțase, găleata rămânându-i la picioare cât se uită la primăria cuprinsă de flăcări.

Lynn scrută copacii și îl zări pe Stebbs mergând stângaci din postul lui, spre est. Fata trase un foc de avertisment spre găleata lui Șapcă-Verde, aruncând-o în aer trei metri. El se retrase, cu mâinile ridicate. Lynn ieși din tufele de la poalele dealului, cu arma îndreptată spre el.

— Nu am nicio problemă cu tine, spuse bărbatul, cu vocea tremurândă. Deși știu că tu ai motive să ai una cu mine.

Lynn merse pe drum, scrutând neliniștită casele de pe ambele părți. Scuipă niște pământ din gură, ignorând sângele care-i curgea pe gât din rana pe care i-o făcuse Roger când căzuseră. Șapcă-Verde o privi neliniștit, cu mâinile ridicate tremurând.

— Ești înarmat? îl întrebă Lynn.

— Nu, zise și își descheie jacheta ca să îi arate. Niciodată nu mi-a plăcut să ating o armă.

Își relaxă prinsoarea pe carabină odată ce Stebbs intră în oraș din spatele bisericii, cu arma îndreptată spre Șapcă-Verde.

— Este în regulă?

— Nu cred că va fi o problemă, răspunse ea, iar Stebbs își coborî arma.

— Jasper este în căsuța de acolo, spuse Șapcă-Verde, gesticulând spre casa albastră în care intrase tatăl ei. L-ai rănit serios, dar se mișca bine ultima dată când l-am văzut. Și-a pierdut arma când l-ai împușcat, dar asta nu înseamnă că nu este al naibii de periculos. Mai este și un camion în afara orașului, continuă el. Cu patru bărbați, deși mă îndoiesc de faptul că sunt genul care să revină dacă sunt probleme.

— Știm, spuse rigid Lynn, dându-i carabina lui Stebbs. Pe culme este un bărbat căruia i s-ar părea că-i faci o favoare dacă-l împuști.

Stebbs se uită la chipul ei însângerat.

— Nu am dispoziția să acord vreun favor azi.

Lynn dădu din cap și se îndepărtă de el, forțându-se să nu se uite la grămada neagră fumegândă care fusese cândva Eli. Ușa casei galbene se deschise și cea mai tânără fată ieși ținând cu mâinile însângerate de marginile unei păturii.

— Emma! strigă Șapcă-Verde, uitând de Stebbs și de Lynn când alergă spre ea. Ești rănită?

Ea scutură din cap și se rezemă de el. Celelalte două femei apărură în pragul ușii, uitându-se amândouă cu precauție la Stebbs și la Lynn.

— Ce-ai de gând să faci? o întrebă Stebbs pe Lynn.

Ea își verifică pistolul înainte să-i răspundă, dându-i lui Stebbs pistolul în plus pe care îl luase de la Roger.

— Să discut cu tatăl meu.

— Ai grijă!

— Voi avea.

— Îmi pare al naibii de rău de Eli! spuse Stebbs, fără să se uite în ochii ei. Am tras cât de repede am putut.

— Faptul este consumat. Acum am alte griji, zise ea când se îndepărtă de el, inima, care bătea cu putere, strigând la minciuna din cuvintele ei.

— Ai grijă acolo, domnișoară! îi strigă una dintre femei. Este un ticălos. Și viclean, spuse și-și atinse o vânătaie de pe față când îi vorbi.

Lynn apucă strâns arma când deschise ușa de la intrare.

Urmele însângerate o conduseră spre bucătărie, unde tatăl ei stătea la masă, aplecat și palid. Se ținea cu mâna dreaptă de rămășițele umărului stâng, fragmentele de os ieșindu-i printre degete. Își adună energia ca să se uite la ea când intră, dar capul îi căzu imediat spre piept. Un zâmbet lent i se întinse pe chip.

— Băieții mi-au spus că ești o fată drăguță, spuse el, ținându-și ochii închiși.

Ea se apropie de masă cu prudență și cu degetul strâns în jurul trăgaciului, pregătită să apese oricând.

— Știi cine sunt?

Bărbatul deschise ochii și o privi lung și evaluator, apoi îi închise din nou.

— Ar trebui să fiu orb ca să nu știu. Îi semeni perfect. Nu cred c-ai moștenit ceva de la mine.

Chiar dacă era însângerat și schilodit, era un bărbat impunător. Trupul lui masiv îi indica aptitudinile, iar răutatea îi strălucirea în ochi.

— S-ar putea totuși să-ți semăn un pic, spuse Lynn când trecu prin spatele lui, uitându-se după arme.

— Nu am nicio armă, zise el. E ciudat – când îți explodează umărul, scapi orice ții în mână. Nu ai fost împușcată niciodată?

— Încă nu.

— Ai putea să iei loc și să te relaxezi, o îndemnă el calm, închizând din nou ochii. Doar nu își închipui că mi-aș răni propriul copil!

— Pentru că nu poți sau că pentru că nu vrei? întrebă Lynn, așezându-se pe scaunul din fața lui, cu arma îndreptată spre pieptul bărbatului.

— Chiar mai contează acum? În orice caz, poți să te odihnești și tu puțin.

— Dacă ăsta este răspunsul tău, momentan cred c-am să păstrez distanța și-am să-mi țin arma la vedere, dacă nu te deranjează prea tare.

El deschise ușor unul dintre ochi și, o clipă, o privi precaut. Umărul sănătos pe care-l ridică fu răspunsul lui.

— Faci cum vrei, fato! zise bărbatul și își linse buzele, iar ea văzu strălucirea sângelui care îi acoperea limba.

— Glonțul meu mai este în tine?

— Cred că mi-a perforat un plămân. Probabil că micuța Emma de peste drum m-ar putea bandaja, dacă i-ai permite.

Lynn nu-i răspunse. El își drese vocea.

— Presupun că te întrebi de ce am plecat?

— Sunt curioasă de ce te-ai întors.

— Nu este logic ca un tată să se întoarcă la singurul copil?

Lui Lynn îi zvâcni gura, iar ea își îndoi degetul pe trăgaci.

— Probabil. Dar tu nu ai făcut-o.

— Sunt aici, nu-i așa?

— Cred că te-ai întors unde este apă. Într-o zonă cunoscută, unde ai putea să controlezi debitul.

Un mic zâmbet îi ridică colțurile gurii.

— Este un loc bun, nu-i așa?

— Este al nostru.

— La cine te referi? La tine și mama ta? Ce ți-a spus despre mine?

— Nimic frumos.

El mormăi și scuipă o flegmă însângărată pe podea.

— Ți-a spus că ți-am cumpărat cățelul ăla, când era încă gravidă, ca să fiți oarecum protejate? Ți-a spus? Era un câine-lup, ar fi devenit maro cu urechi negre. L-am dresat să vă păzească și i l-am dat mamei tale înainte să plec.

— Da, zise Lynn și își mișcă arma odată cu mișcările lui, palma transpirată alunecându-i pe mânerul pistolului. A trebuit să îl eutanasiem din cauza rabiei. Animalul a luat-o razna din senin; nu am putut decât să îl împușcăm.

Bărbatul deschise ambii ochi și se uită atent la ea, înainte să vorbească din nou, privind arma îndreptată ferm spre el.

— Ar trebui să știi că am venit, o dată sau de două ori. Băieții erau convinși că mama ta trebuie să fi murit, dar eu nu eram prea sigur. N-am vrut să mă aventurez prea mult și să mă trezesc în reticulul ei, când nu mai ținea la mine. Așa că am rămas câteva nopți lângă heleşteu, întrebându-mă dacă ești înăuntru, dacă ești rănită sau dacă suferi și dacă ai fi acceptat să te alin, de-aș fi venit la tine.

— Asta-i tot? Întrebă Lynn, privindu-l cu răceală din spaatele armei. Asta ai să-mi spui? La asta te gândeai când erai lângă heleșteul meu? Sau așteptai să mă miroși putrezind ca să te apropii mai mult?

El îi ignoră întrebarea.

— I-am ținut și pe băieți departe de tine. Roger ar fi vrut să facă mai mult decât să tragă un foc de avertisment pentru copacul ăla tăiat.

— Roger are griji mai mari acum.

— L-ai ucis?

— Parțial.

Bărbatul închise din nou ochii și-și înăbuși un râset care-i umplu și mai mult buzele de sânge.

— La naiba; ești o cățea nemiloasă! Îți sfidezi propria rudă, dar ai primit peste noapte un olog și un copil mucos în casa pe care am făcut-o sigură pentru tine.

— Este a mea. Nu te înșela!

— Aici nimeni nu este nimic, fetițo! Cei capabili iau ce vor. Și n-ai la ce justiție sau autoritate să apelezi.

— Până acum, spuse ea încet.

Sângele rămas în corp îi aprinse privirea. Buzele-i zvâcniră când vorbi din nou, amintirile furioase făcându-l să rostească nedeslușit cuvintele.

— Iar mama ta a deschis o cantină socială după ce am plecat, nu? Asta a făcut? A oferit alinare și o băutură caldă fiecărui biet suflet care s-a rătăcit spre voi?

— Nu, dar nici nu am luat vreodată nimic și nici n-am rănit pe nimeni ca să ne distrăm.

O sprânceană îi zvâcni drept răspuns, dar el nu avu nimic de spus în privința asta. O clipă, închise ochii. Sânge proaspăt

îi ieși printre degetele, scurgându-se de pe cot pe podea, unde, între picioarele lui, începuse să se formeze o mică baltă.

— Ai făcut niște lucruri josnice, tată!

— Toate sunt acceptabile în dragoste și război, fata mea. Relația cu mama ta s-a redus cam la același lucru. Presupun c-am rămas doar noi doi, deci ce alegi?

— Ai adunat apă, când oamenii mureau de sete, și ai furat lucruri de care n-aveai nevoie, când erai înconjurat de oameni care aveau.

Un râset lent îi vui bărbatului prin piept, apoi deschise ochii ca să se uite la ea peste masă.

— Nu știi dacă mama ta ar fi de acord cu atitudinea asta blândă față de semenii.

— Poate că nu, recunosc tânăra, dar, cu siguranță, i-ar plăcea ce urmează să fac.

Lynn îl împușcă direct în frunte, lăsând în urmă o gaură neagră care încă fumega atunci când închise ușa în urma ei.

Pământul înghețat din micul cimitir de lângă râu era încăpățânat, dar adrenalina o ajută pe Lynn cât săpă un mormânt lângă cel al Nevei. Lucră fără oprire, ignorând urcușul și apoi coborâșul constant al soarelui, concentrându-se la ce avea de făcut. Bășicile care-i apărură pe mâini se sparseră, iar puroiul urmat de sânge i se scurse pe degete. Ignoră durerea, hotărâtă să sape în continuare.

Stebbs îl înfășurase pe Eli într-o pătură cât ea fusese înăuntru cu tatăl ei, scutind-o de priveliștea pielii lui înnegrite și crăpate. Ea luă trupul de pe platforma camionetei, dezgustată de cât de ușor era. Îl întinse cu grijă în groapă și se întoarse la treabă, aruncând lopeți de pământ înghețat peste el,

deși mirosul de ars continuă să o însoțească mult timp după ce îl acoperi. Din camionetă, răsturnă pietrele furate de la baraj și le rostogoli peste mormânt, atingând-o ușor pe ultima.

— Îmi pare rău că fac singură asta! spuse ea. Îmi pare rău că mormântul este al tău!

Lynn se prăbuși pe bușteanul Nevei, fixând cu privirea micul cimitir când fuioarele de fum se ridicară spre sud, cenușa lucrurilor materiale și a oamenilor amestecându-se cu ninsoarea slabă care-i acoperi umerii cât plânse.

Epilog

Lynn urcă pe antenă spre acoperiș și pași peste picioarele lungi ale lui Lucy, așezându-se lângă fată, în timp ce studie orizontul estic.

— Ce vezi?

— Nu se întâmplă prea multe în seara asta, răspunse Lucy. Se pare că vaca lui Brad a scăpat din nou.

— Emma o să-l certe.

— Iar lui o să-i facă plăcere, adăugă Lucy, zâmbind, și lăasă binoclul alături, pe șindrilă. Noua familie care a venit spre sud – cum se numește?

— Robinson.

— Da. Cei din familia Robinson au aprins soba, deci probabil coșul nu era înfundat în casa veche pe care au ales-o.

Lynn luă binoclul și se uită la fuiorul de fum.

— Măcar ard lemn uscat. Mă gândeam eu că nu e idiot, având în vedere că a reușit totuși să îi țină în viață cât au rătăcit pe timp de iarnă.

Pe Lucy o trecu un fior de frig, chiar dacă brândușele începuseră să răsară pe malul vestic al râului, pe mormântul mamei ei.

— Nu știi cum a reușit, de vreme ce are și trei copii.

— Din ce se vorbește, situația e gravă în oraș, îi răspunse Lynn, cu gura încordată. Și, din moment ce un bărbat ia hotărârea de a-și duce familia să rătăcească prin sălbăticie, aş zice că zvonul e adevărat.

— Să fie holeră?

— Bunica ta spune că așa pare, din ce se aude. Fata aia, Audra, care a nimerit aici toamna trecută din rătăcirii, i-a spus Verei niște povești, de i-au încrețit părul de groază!

— Are deja părul creț.

Lynn se uită pieziș la fata mai tânără.

— O faci pe deșteapta în seara asta?

Lucy își luă carabina și se uită prin lunetă, înăbușindu-și zâmbetul slab care i se iveau pe buze.

— Stebbs a spus că și sub casa familiei Robinson stă ascuns un izvor.

— E de bine; înseamnă că poate să sape o fântână imediat ce vine primăvara.

Lui Lucy îi zvâcni gura când se uită prin luneta carabinei.

— Pariez că aş putea găsi un izvor mai bun.

— Pariez că ai putea să taci în privința asta, spuse Lynn. Altceva?

— Bunica a spus că s-a instalat un bărbat în vechea casă a lui Stebbs, din partea cealaltă a câmpului.

— L-am văzut.

— Da?

Lynn ignoră sprânceana ridicată a lui Lucy.

— Îmi imaginez că ne vom duce să ne prezentăm destul de curând, adăugă Lynn.

— Nu mi-ar prinde rău o mână de ajutor ca să scot pianul din pod, continuă Lucy. E ultimul lucru care mai trebuie coborât. Doamna Bennet a spus că o să mă învețe să cânt, dacă vreau.

— Este o idee bună, dar n-am de gând să invit în casă un bărbat de dragul de a te auzi cântând la pian zi și noapte.

Lucy se ridică în șezut, punându-și carabina în poală. Locuiau deja de câțiva ani la etaj, dar Lynn le permitea doar lui Stebbs și Verei să intre.

— Presupun c-am putea să-l coborâm singure, recunosc Lucy. Dacă suntem prudente.

— Și presupun că aș putea să o las pe doamna Bennet să vină aici, dacă suntem în stare să-l dăm jos fără să îl facem bucați, spuse Lynn, cu privirea încă ațintită spre orizont. Ar fi frumos să aud muzică din nou.

Lucy dădu aprobator din cap, dar nu vorbi. Siguranța nou descoperită a comunității îi oferise lui Lynn ceva nou: timp liber. Cu câțiva ani în urmă, Lucy urmase notele false spre pod și o găsisese pe Lynn în fața pianului, interpretând cu stângăcie o melodie pe care, într-o după-amiază ploioasă din trecutul îndepărtat, mama ei încercase să o învețe.

Următoarea melodie încercată de Lynn o făcuse pe Lucy să plângă în clipa în care o recunoscuse din copilăria ei, cântată de unchiul Eli, în lumina slabă a focului de tabără, în încercarea de a le distra pe Lucy și pe Neva de la durerea de stomac cauzată de foame. Lynn atinsese clapele cu ezitare, iar notele se auziseră șovăielnic, interpretate din memoria ei presărată mai mult de gloanțe, decât de melodii.

Lucy își dresе vocea.

— Sunt de pază pentru prima dată în seara asta. Spre est.

— Doar nu te-a pus Stebbs singură, nu?! N-o să-ți fie alături Maddy sau vreuna dintre celelalte fete ale familiei Johnson?

— Presupun că, după puțin timp, Carter o să mi se alăture.

— Îmi imaginez că o va face, spuse Lynn. Ai grijă ce faci!

Lucy lăasă carabina suficient de mult, încât să facă o cruce și-un semn din ochi.

— Promit!

Ceva se mișcă în curte, iar Lynn miji ochii în soarele care apunea. Lucy se uită prin lunetă. Un coiot mare, bătrân și fragil, mergea pe mal spre heleșteu, pășind atent cu labele murdare de noroi.

Lucy aținti carabina.

— Ce fac?

Lynn urmări cum animalul ajunsese la heleșteu și plescăi lacom cu limba-i lungă apa dătătoare de viață.

— Lasă-l în pace! spuse ea. Încearcă doar să supraviețuiască. La fel ca noi toți.

Mulțumiri

Am avut nevoie de un sat ca să-mi cresc acest prim copil. Când scriitorii le mulțumeau editorilor că i-au ajutat să-și îmbunătățească romanul, îmi dădeam ochii peste cap. Credeam că încă mai fierb în sinea lor din cauza virgulei de la pagina 246, pe care li s-a spus să o șteargă. Acum îi înțeleg. Îi mulțumesc enorm lui Sarah Shumway, pentru că a făcut ca *Nicio picătură de băut* să fie o carte mai bună. Am trecut peste chestiunea cu virgula.

Și, bineînțeles, cine nu-i mulțumește agentului? Dacă aș îmbrățișa oameni, aș îmbrățișa-o pe Adriann Ranta de la Wolf Literary. Îți mulțumesc pentru că ai riscat acordându-mi o șansă!

Am avut doi parteneri critici: pe RC Lewis și pe Caroline Poissoniez, care mi-au fost mult timp alături. Prima m-a ajutat să caut virgulele, iar cea din urmă mi-a spus că ar fi mai bine s-o fac pe Lynn un pic mai accesibilă din punct de vedere emoțional, înainte să-nceapă să-mpuște în stânga și-n dreapta. Trebuie să scot în evidență și că este un lucru minunat să descoperi că te înțelegi bine cu prietenii din mediul virtual și în viața reală. Canapeaua lui RC Lewis este confortabilă și chiar ne plac aceleași feluri de mâncare. A fost dispusă să mă ducă și să mă ia de la aeroport... este bine să am un om de nădejde.

Un autor e o insulă numai în mintea lui. N-aș fi ajuns la mal fără sprijinul grupurilor pentru autorii debutanți – Book Pregnant, Lucky 13s, Class of 2k13 și, în special, fără cei din Friday the Thirteeners. Cei care sunt membri ai unor grupuri online știu că uneori căsuța poștală se aglomerează, însă eu citesc toate e-mailurile venite de la acest ultim grup de doamne. Când ai de-a face cu Thirteeners, nu vrei să ratezi niciun cuvânt!

Trebuie să îi mulțumesc întregii comunități de autori de la Agent-Query Connect. Nu ar putea să existe un mediu de învățare mai potrivit pentru scriitori. Îi recunosc meritele pentru succesul meu. Trebuie să le mulțumesc mai ales colegilor mei moderatori de acolo, care-și oferă zilnic o parte din timp ca să îi ajute pe ceilalți și ca să se sprijine între ei. Le transmit multă dragoste moderatorilor RC Lewis, MarcyKate Connolly și Cat Woods. Însă am prieteni și în viața reală! Le transmit Amandei, lui Mel, lui Erin, lui Debbie și soților lor că-mi e dor de perioada facultății și că mi-ar plăcea să o re trăiesc.

În încheiere, trebuie să recunosc că am cam mințit cu două paragrafe mai sus. Autorii chiar pot fi mici insule câteodată. Celor din familia mea le mulțumesc pentru că înțeleg că, uneori, trebuie să urce în barca cu vâsle și să vină să mă ia dacă au nevoie de mine. Răbdarea este o virtute. Mă bucur că o aveți, dar nu se transmite genetic.

Pentru comenzi și informații, contactați:

GRUPUL EDITORIAL CORINT

Departamentul de Vânzări

Str. Mihai Eminescu nr. 54A, sector 1, București, cod poștal 010517

Tel./Fax: 021.319.47.97; 021.319.48.20

Depozit

Str. Gării nr. 11, Mogoșoaia, jud. Ilfov

Tel.: 0758.053.416

E-mail: vanzari@edituracorint.ro

Magazin virtual: www.edituracorint.ro

Format: 16/54x84;

Coli tipo: 17

Tiparul executat la:

EVEREST
: TIPOGRAFIA